ALFRED HITCHCOCK

VỤ BÍ ẨN HỘI RẮC QUỶ HỘI NGỘ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

ALFRED HITCHCOCK
VỤ BÍ ẨN
HỘI
BÉ QUẬY
HỘI NGỘ
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

ALFRED HITCHCOCK

VỤ BÍ ẨN
HỘI BÉ QUẬY HỘI NGỘ

DỊCH GIẢ: ĐÀI LAN

THỰC HIỆN EBOOK: HOA QUÂN TỬ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

LỜI CỦA ALFRED HITCHCOCK

Chờ một chút, để tôi tắt truyền hình đã, xong rồi.

Bây giờ tôi tự giới thiệu trước. Tên tôi là Alfred Hitchcock - nhà đạo diễn phim hồi hộp.

Tôi ít khi xem truyền hình lắm, ngoại trừ xem thời sự. Nhưng tôi có lý do đặc biệt để bật chương trình vừa mới xem. Một người bạn trẻ của tôi xuất hiện trong chương trình này.

Phải công nhận rằng tôi không thể nào nhận ra cậu bạn này nổi. Cậu ấy còn rất nhỏ khi làm diễn viên trong xêri phim hài hước này, thật ra chỉ là một em bé. Nhưng tôi muốn xem cậu ấy bởi vì Vụ bí ẩn Các bé quậy Hội ngộ đã bắt đầu như thế.

Vụ bí ẩn này là vụ mới nhất có sự tham gia của các bạn trẻ của tôi, là Ba Thám Tử Trẻ. Tôi nên kể cho quý vị nghe một tí về bộ tam này trước khi giải thích làm thế nào mà ba bạn đã tham gia vào vụ này.

Ba thám tử của ta tên là Hannibal Jones, Peter Crench và Bob Andy. Ba bạn sống tại Rocky, một thành phố nhỏ nằm ven bờ biển miền nam Californie và chỉ cách Hollywood vài dặm.

Hannibal Jones, bạn bè thường gọi là Babal, là thám tử trưởng. Cậu này là thám tử bẩm sinh. Tôi không nói gì quá đáng đâu. Hannibal có ba đức tính chủ yếu cần có ở bất cứ một thám tử tài giỏi nào: chú ý ghi nhận mọi chi tiết nhỏ trong một vụ điều tra, khả năng gồm các manh mối lại với nhau xem chúng nói lên điều gì, và quan trọng trên hết là lòng quyết tâm không chịu thua cho đến khi tìm ra đúng lời giải.

Không phải tôi nói rằng Hannibal không có tính xấu nào. Chưa ai trách Hannibal là quá khiêm tốn. Và Hannibal hơi quá nhạy cảm về một số chuyện, chẳng hạn như trọng lượng của mình. Hannibal sẽ không giận nếu bạn bè nói rằng Hannibal... hơi tròn quá. Nhưng nếu quý vị muốn giữ tình bạn với Babal, thì nhớ là đừng bao giờ, nhất định đừng bao giờ gọi Hannibal là Mập Thù Lù.

Peter Crench, thám tử phó, là lực sĩ bẩm sinh, chạy rất tốt, bơi rất giỏi, chơi bóng chày xuất sắc. Có nghĩa là khi có bất cứ nguy hiểm cần làm, nguy hiểm về phương diện thể lực, thì Peter thường được (hay bị) chỉ định để thực hiện.

Bob Andy, thám tử thứ ba, phụ trách về lưu trữ nghiên cứu. Bob làm việc bán thời gian tại thư viện thành phố Rocky. Bob chăm chỉ và cẩn thận. Bob giúp Hannibal rất nhiều nhờ hay hỏi đúng câu hỏi đúng lúc.

Ba Thám Tử Trẻ đã từng cùng nhau hoàn thành rất nhiều cuộc điều tra và giải nhiều vụ bí ẩn kỳ quặc. Nhưng vụ mới nhất này hơi khác so với những vụ khác. Khác bởi vì đích thân thám tử trưởng có liên quan đến Vụ bí ẩn Các bé quậy Hội ngộ.

Quý vị biết không, Hannibal Jones là diễn viên nhí mà tôi vừa mới xem trong chương trình truyền hình. Hannibal từng là một Bé quậy, và cuộc hội ngộ của nhóm bé quậy này là nền móng của cả vụ bí ẩn.

Alfred Hitchcock

I
ĐIỀU BÍ MẬT TRONG QUÁ KHỨ CỦA HANNIBAL

- Đừng, đừng, Hannibal Jones năn nỉ. Tắt đi mà.

Thám tử trưởng ngồi thụt xuống trên cái ghế xoay đến nỗi chỉ có hai con mắt thò lên khỏi mặt bàn gỗ. Giọng Hannibal như một tiếng rên cao thé. Gương mặt thường lanh lợi thông minh đang nhăn nhó vì đau khổ. Trông thám tử trưởng y như một kẻ đang bị tra tấn. Và chính xác là chuyện đó đang xảy ra.

Thám tử trưởng đang chịu nhục hình ngay trước mặt hai người bạn thân nhất. Mà không có người nào thực hiện một động tác để giúp Hannibal. Hai thám tử kia, Peter Crench và Bob Andy, đang chăm chú xem một cái gì đó và thỉnh thoảng phá lên cười hô hố.

Cả ba đang tập hợp tại bộ tham mưu mật trong Thiên Đường Đồ Cổ ở Rocky, bang Californie, một thành phố duyên hải nhỏ cách Hollywood vài dặm.

Cả ba đang dí mắt vào màn ảnh nhỏ. Trên truyền hình, một thằng bé mập tròn, khoảng ba tuổi, đang ngồi xếp bằng trên bàn nhà bếp. Một cậu bé, ánh mắt ủ rũ, tám chín tuổi, đang giữ hai bàn tay nhỏ mập của thằng bé phía sau lưng. Một thằng bé khác, khoảng chừng một tuổi, đang khuấy một cái gì đó trong cái chén bằng sứ. Cậu bé này cao, mảnh khảnh, cái đầu trọc sáng bóng như quả trứng luộc có rắc muối lên trên. Cậu bé đang mỉm cười khờ khạo vô duyên, khiến ta tự hỏi xem bên trong cái sọ giống quả trứng luộc của nó có chứa gì khác ngoài lòng đỏ đã luộc cứng của quả trứng.

- Đừng, thằng bé mập nhỏ xíu nói với giọng trầm sâu đáng ngạc nhiên. Đừng mà, bé xin mà. Đừng, bé không muốn bị sởi.

- Tắt đi, Thám Tử Trưởng lại năn nỉ. Không chịu nổi đâu.

- Nhưng mình muốn xem cho hết, Peter viện cớ. Mình muốn xem kết cuộc ra sao.

- Nào, Bé Mập Thù Lù à, một cậu bé trên màn hình nói.

Đó là một cậu bé da đen, to khỏe, khoảng 12 tuổi, với bộ tóc dựng đứng đâm nhọn lên quanh cái đầu giống như lông con nhím. Cậu bé cũng đang cười giống như mấy cậu bé khác, nhưng nụ cười

cậu bé này đượm nét hiền hậu khiến người ta hiểu cậu bé sẽ không bao giờ làm gì hại thằng bé nhỏ mập.

- Nếu bố mẹ của bé nghĩ bé bị bệnh. Cậu bé da đen nói tiếp với giọng điệu như hát, thì mọi người cũng sẽ sợ bọn anh bị lây. Thế là bọn anh sẽ được ở nhà, không phải đi học.

- Đúng, một cậu bé có đôi chân to tướng hùa nói theo. Bố mẹ sẽ nghĩ ta bị nhiễm bệnh.

Cậu bé có cái đầu gần trọc, tên là Bonehead, đã khuấy xong chất lỏng trong chén và chuẩn bị thực hiện trò hài hước như thường lệ.

Hannibal đưa tay lên che mắt. Hannibal nhớ lại cảnh phim này với cảm giác khó chịu đặc biệt. Bonehead có thể ngoáy ngoáy hai cái tai được. Nó biết làm cho hai vành tai to hồng rung lên như tai thỏ.

Nó chỉ có mỗi cái khiếu duy nhất đó để làm diễn viên, Hannibal tức giận nghĩ bụng, trong khi Peter và Bob phá lên cười.

Vẫn tiếp tục lắc lắc hai vành tai, Bonehead lấy một cây cọ nhỏ, nhúng vào chén, tiến hành điểm những cái chấm đỏ trên gương mặt phình phình của Bé mập Thù Lù. Bé Mập Thù Lù vùng vẫy, giãy dụa, nhưng không khóc. Gương mặt bé vẫn vui vẻ.

Còn nét mặt của Hannibal thì không được như vậy. Thám Tử Trưởng đang nhìn màn hình với thái độ không dám tin và khiếp sợ.

Chẳng lẽ thằng bé kia thật sự là mình ? Có thể nào đứa bé mặt tròn quay dễ thương kia, chịu để cho Bonehead vẽ những đốm bệnh sởi lên trên má và mũi, đúng là Hannibal Jones ? Hannibal Jones, thám tử trưởng, người đã giải thành công những vụ bí ẩn đôi khi làm bối rối chính cảnh sát trưởng Reynolds và cảnh sát địa phương ?

Không phải có thể có. Mà chắc chắn là như thế. Hannibal từng là Bé Mập Thù Lù, một trong số các diễn viên nhí trong bộ phim hài nhiều tập nổi tiếng về các Bé Quậy.

Hannibal đã cố gắng quên đi khoảng thời gian này trong đời mình. Nhưng khi thỉnh thoảng nhớ đến, thì Hannibal tự an ủi với ý nghĩ rằng Bé Mập Thù Lù không phải là một vai diễn mà Hannibal tự chọn cho chính mình.

Khi lần đầu tiên trở thành một Bé Quậy ở tuổi lên ba thì Hannibal còn quá nhỏ để có những quyết định cho chính mình. Không phải là Hannibal trách hờn gì cha mẹ vì đã nhận công việc

này cho con. Đối với cha mẹ, có lẽ đó như là một cơ hội để làm quen với giới biểu diễn. Cha mẹ của Hannibal là khiêu vũ công dạ hội chuyên nghiệp, tham gia các cuộc thi khắp bang California, trước khi qua đời trong một tai nạn ô tô khi Hannibal lên bốn. Khi không bận nhảy điệu valse hay điệu tango để dành các giải thưởng bằng tiền, thì hai người xoay vòng và lướt duyên dáng làm nền cho các bộ phim. Hai người đã cùng xuất hiện trong khoảng vài chục bộ phim ca nhạc tại phần lớn các trường quay có tiếng.

Chính tại trường quay này, hai người đã quen thân được với một nhà đạo diễn. Thỉnh thoảng ông đạo diễn này có đến nhà chơi. Vào một dịp ghé chơi như thế, một buổi chiều chủ nhật đáng ghi nhớ, nhà đạo diễn được thấy mặt đứa con trai còn bé của hai người, đó chính là Hannibal.

- Khi lớn lên, cháu cũng sẽ là vũ công chứ ? Ông đạo diễn hỏi cậu bé.

- Dạ không, Hannibal dứt khoát trở lời với cái giọng trầm trước tuổi. Cháu có những quan tâm khác hẳn so với ba mẹ cháu. Cháu sẽ vận dụng trí óc hơn là thân thể, cháu e rằng cháu không có khiếu phối hợp hình thể. Mặt khác, cháu có trí nhớ rất tốt.

- Anh chị mới nói cháu bao nhiêu tuổi, tôi quên rồi ? Ông đạo diễn hỏi với giọng điệu kinh ngạc.

- Hai tuổi mười một tháng.

Ông đạo diễn không nói thêm gì về Hannibal cho đến lúc ra về. Trông ông như sửng sốt không nói nên lời.

- Thiên tài bẩm sinh, ông đạo diễn lầm bầm khi trở lên xe. Đúng là thằng bé có tài bẩm sinh.

Vài ngày sau Hannibal được mời đến diễn thử. Một tháng sau, Hannibal đã trở thành Bé Mập Thù Lù, một thành viên của nhóm Bé Quậy.

Hannibal thành công ngay. Không những Hannibal có tài diễn xuất rất tự nhiên, có thể nấc lên hoặc nói ngọng, cười hoặc khóc ngay khi đạo diễn ra lệnh, mà Hannibal còn có một tài năng khác không có một bé quậy nào có. Hannibal có thể ghi nhớ vào trí nhớ nhiều trang hội thoại, chỉ mới nghe một lần. Trong suốt năm nhập vai các tập phim, Hannibal không hề lỡ sót một câu thoại hay quên một hàng nào.

Nếu không xảy ra tấn bi kịch cướp đi mạng sống của cha mẹ, có lẽ Hannibal đã tiếp tục làm diễn viên nhí thêm nhiều năm nữa. Nhưng khi chú Titus Jones và thím Mathilda Jones quyết định nhận cháu Hannibal mồ côi làm con nuôi và mang về Rocky cùng sống, thì thím Mathilda, vốn rất tốt bụng và sâu sắc, đã hỏi Hannibal một câu rất phúc hậu và đầy quan tâm.

- Babal này, cháu có thích tiếp tục làm một Bé Quậy không ? thím hỏi.

- Dạ hoàn toàn không thích, Hannibal đã trả lời.

Hannibal không phiền phải dậy sớm lúc năm giờ rưỡi mỗi buổi sáng, đi đến trường quay, hoặc ngồi yên trên ghế để nhân viên hóa trang đánh phấn màu cam mặt mũi, cổ, và cả hai cái tai, để cho có vẻ "tự nhiên" hơn khi lên phim. Hannibal không hề ngại phải chờ đợi rất lâu để nhân viên quay camera chiếu đèn. Hannibal rất vui có thời gian đọc sách, hoặc chơi trò chơi ô chữ. Thậm chí Hannibal cũng không phiền phải thốt ra những lời nhận xét dễ thương hoặc giả vờ bập bẹ và nói ngọng. Cái mà Hannibal không chịu nổi, là các Bé Quậy khác, hoặc đa số bọn chúng.

Không giống như Hannibal, bọn chúng có vẻ không hiểu rằng mình chỉ đóng phim, khi vẽ những mụt sởi trên mặt Bé Mập Thù Lù, hoặc khi dùng vòi nước tưới cây tưới vào Bé Mập Thù Lù để ép bé phải khai ra bé giấu kẹo mứt ở đâu. Dường như bọn chúng không hiểu nổi rằng các Bé Quậy tinh ranh mà khán giả rất thích xem trên truyền hình, chỉ là những nhân vật tưởng tượng.

Dường như các Bé Quậy khác đã quên mất mình thật sự là ai. Bọn chúng luôn lảng vảng xung quanh, nói những câu đùa giỡn ngu ngốc. Do Babal nhỏ tuổi và bé nhất trong bọn, bọn chúng luôn có thái độ chọc ghẹo, quấy phá, cho dù camera có đang quay hay không.

Bọn chúng rắc tiêu cay lên ly kem của Babal khi nghỉ ăn trưa. Bọn chúng trét kẹo lên ghế của Babal trong phòng trang điểm. Bọn chúng cắt bỏ hết nút cài trên bộ áo liền quần của Babal.

Và tồi tệ nhất là bọn chúng gọi Babal là Bé Mập Thù Lù. Suốt thời gian, dường như bọn chúng không tống đi được khỏi cái đầu chai sạn rằng Hannibal không phải là Bé Mập Thù Lù. Ngoài đời, Hannibal không phải là Bé Mập Thù Lù, mà là Hannibal Jones.

Cho nên khi thím Mathilda hỏi Hannibal xem cháu có thích tiếp tục làm Bé Quậy hay không, thì Hannibal không phân vân một giây. Hannibal cảm thấy như mình đã bị nhốt chung một chuồng với một bầy khỉ la hét và nhiều chuyện quá lâu, và mong thím Mathilda tốt bụng đề nghị thả Hannibal ra.

Ngay khi hợp đồng một năm chấm dứt, Hannibal mãi mãi chia tay với hội Bé Quậy. Và không có Hannibal, bộ phim nhanh chóng đuối dần.

Hannibal dọn đến Thiên Đường Đồ cổ sống cùng chú thím. Khi vào học cấp 1, Hannibal gặp Peter Crench và Bob Andy. Ba cậu bé trở thành bạn thân và sau này trở thành Ba Thám Tử Trẻ, một nhóm thám tử tư trẻ tuổi chuyên nghiệp rất nghiêm túc, giải được nhiều vụ án nghiêm túc. Hannibal đã cố hết sức để quên đi rằng có thời mình từng là Bé Mập Thù Lù. Và Hannibal đã quên được suốt nhiều năm.

Nhưng rồi một chuyện kinh khủng lại xảy ra. Xưởng phim thực hiện bộ phim "Bé Quậy" đã bán bộ phim này để chiếu lại trên mạng truyền hình.

Hannibal biết tin lần đầu tiên khi bị một bạn cùng lớp xin chữ ký. Chuyện này xảy ra ít lâu sau khi tên của Hannibal xuất hiện trên tờ báo địa phương về vụ tóm được một băng trộm ngọc trai, trong vụ đó Hannibal đóng vai trò rất lớn.

“Thân tặng, Thám Tử Trưởng, Hannibal Jones”, Babal đã tự hào viết vào một trang giấy trắng của quyển chữ ký.

- Không, tên thật của cậu ấy, thằng bạn ngốc nghếch đã nói và xé bỏ trang giấy. Ký cái tên nổi tiếng của cậu, Bé Mập Thù Lù.

Và cứ như thế suốt ba tuần cuối trong năm học. Dường như tất cả học sinh trong trường đều không biết nói gì khác ngoài bàn tán về tập "Bé Quậy" mới xem. Nhiều bạn trai, bạn gái mà Hannibal không hề quen mặt cứ đến tìm Hannibal ngoài sân trường để nói mình thấy Hannibal buồn cười đến mức nào. Các bạn còn năn nỉ Hannibal phải nói ngọng và cười khúc khích giống Bé Mập Thù Lù.

- Cậu thử nói "Đừng, đừng" đi, các bạn nài nỉ. Cuộc sống đối với Hannibal đã trở thành cơn ác mộng.

Mọi việc đã đỡ hơn một chút vì đã bắt đầu nghỉ hè. Hannibal có thể trốn tránh các bạn hâm mộ bằng cách ở trong bộ tham mưu bí mật của Ba Thám Tử Trẻ, trong kho bãi đồ linh tinh. Bộ Tham Mưu là một chiếc xe lán được chôn vùi dưới một núi đồ phế thải,

không còn nhìn thấy được nữa. Xe lán còn được trang bị cả truyền hình nữa. Chiếc máy truyền hình đó đã trở thành nỗi ám ảnh trong đời Hannibal. Peter và Bob cứ nằng nặc đòi xem các tập của bộ phim "Bé Quậy" được chiếu lại, bất cứ khi nào rảnh. Peter và Bob thật sự thích xem bộ phim cũ này.

Hiện Bob và Peter vẫn đang vừa cười vừa nhìn màn ảnh nhỏ. Bonehead, thằng bé gầy nhom với mái tóc vàng hớt sát đầu, đã hoàn tất việc trang trí gương mặt Bé Mập Thù Lù bằng những chấm đỏ và đang cố chùi vết sơn đỏ bị văng trên áo sơ mi ngay trước ngực. Cửa nhà bếp mở toang ra. Một bé gái tóc đen khoảng chín tuổi chạy ào vào. Đó là Peggy Xinh Đẹp, nữ nhân vật chính của bộ phim, vị cứu tinh trung thành của Bé Mập Thù Lù.

- Thả bé ra ngay, Peggy Xinh Đẹp nói với Bonehead.

- Phải, đừng làm nữa, Bé Mập Thù Lù nói thêm.

Bonehead không hề có ý định ngừng tay. Nó toan nhốt Peggey Xinh Đẹp vào tủ. Flapjack, cậu bé da đen to khỏe với bộ tóc giống lông nhím, lại đứng về phe của Peggy. Suốt một hồi, băng Bé Quậy đánh nhau. Một Bé Quậy tìm thấy ổ bánh kem trên kệ, lấy ném vào Peggy. Nhưng không trúng mà lại rơi vào mặt Bé Mập Thù Lù.

- Ồ, thích quá, Bé Mập Thù Lù cười khúc khích rồi bốc kem dính trên mũi nhét vào miệng. Cái này hay hơn sởi.

- Hannibal ơi, cháu đang ở đâu đó ?

Đó là giọng của thím Mathilda vang lên từ cái loa. Hannibal đã gắn cái micro ngoài sân để có thể nghe thím gọi khi Hanthibal đang ở trong Bộ Tham Mưu. Thường khi thím gọi chỉ có một chuyện: làm việc. Thím có công việc muốn giao cho Hannibal làm. Hannibal không ngại phải làm các công việc vặt ở kho bãi đồ linh tinh. Nhờ làm việc mà Hannibal có tiền trả phí điện thoại cho Bộ Tham Mưu. Nhưng thật ra Hannibal không thích lao động lắm. Và Hannibal có khuynh hướng thích vận dụng trí óc mình hơn là cơ thể.

Nhưng hôm nay tiếng gọi của thím Mathilda nghe như một lời ân xá. Hannibal lao ra từ sau bàn viết, tắt truyền hình với tiếng thì thào nhẹ nhõm. Gương mặt dính bẩn nhớp nháp của Bé Mập Thù Lù biến mất khỏi màn ảnh nhỏ.

Một phút sau Ba Thám Tử Trẻ rời khỏi Bộ Tham Mưu qua lối thoát đặt tên là Bí Mật Rắn. Đi vòng qua một đống đồ phế thải, ba thám tử đến từ phía sau lưng thím Manilda.

- Hóa ra cháu ở đây, thím Mathilda nói.

Hannibal bắt đầu cởi áo khoác ra.

- Tụi cháu phải làm công việc gì ạ ? Hannibal hỏi.

Nhưng lần này, thím không gọi ba thám tử để giao công việc. Ngoài cổng có một người muốn nói chuyện với Hannibal.

Hannibal lại thở dài, nhưng không phải vì nhẹ nhõm. Vài tuần gần đây, đã có rất nhiều người đến Thiên Đường Đồ Cổ để xin gặp Hannibal. Họ là các phóng viên đến từ Los Angeles, và thậm chí xa hơn, từ San Francisco, và đã truy lùng ra Hannibal qua xưởng phim và muốn viết phóng sự về Hannibal. Những câu chuyện sẽ mang dòng tít to NAY CẬU ẤY Ở ĐÂU ? hoặc CHUYỆN GÌ ĐÃ XẢY RA VỚI BÉ MẬP THÙ LÙ ?

- Thím bảo ông ấy đi đi, Hannibal năn nỉ thím Mathilda. Thím cứ trả lời ông ấy là cháu không muốn nói chuyện với ông ấy.

- Babal à, thím đã trả lời như thế với ông ấy rồi. Nhưng ông ấy không chịu đi. Ông ấy nói là có chuyện rất quan trọng, thím Mathilda thông cảm mỉm cười.

Thím hiểu rõ cảm giác của Hannibal. Mấy tuần qua, thím Mathilda đã bận bịu bảo vệ Hannibal khỏi đám phóng viên nhà báo cũng như hàng chục người muốn Hannibal xuất hiện trên các chương trình truyền hình.

- Ông ấy chạy chiếc xe to sang trọng lắm, thím nói tiếp. Và ông ấy bảo ông ấy không ngại ngồi trong xe cho đến khi nào gặp được cháu, ông ấy đậu xe chắn ngang lối đi. Nên thím nghĩ cháu phải gặp ông ấy thôi.

- Thôi được, Hannibal miễn cưỡng chấp nhận. Cháu sẽ gặp và nghe ông ấy, chỉ để cho ông ấy đi cho rồi. Nhưng cháu sẽ không nói chuyện với ông ấy về hội Bé Quậy, nhất định thế.

Đúng là một chiếc xe rất to rất sang, một chiếc xe Citroen của Pháp, màu vàng rực rỡ, đuôi xe trông y như đầu cá voi. Người đàn ông bước ra từ sau tay lái, khi ba thám tử bước qua cổng, cũng trông to lớn và sang trọng.

Là thám tử, Hannibal đã quen quan sát người ta: mặt mũi, quần áo, hình thù vành tai, các đặc điểm nhỏ. Điểm đầu tiên mà Hannibal để ý nơi người đàn ông này là hàm răng. Răng to rộng, trắng tinh, sáng lên như trăng lưỡi liềm trên gương mặt rám nắng

của ông. Răng trắng sáng lên mỗi khi ông cười và dường như ông luôn cười.

- Hannibal Jones, ông nói với một nụ cười rộng hơn nữa, tên tôi là Milton Glass, làm trưởng phòng quảng cáo của xưởng phim.

Hannibal đang đứng giữa Bob và Peter, thân hình mập béo cứng đờ vì hiềm khích. Thám tử trưởng trừng mắt nhìn Milton Glass, không nói tiếng nào.

- Hannibal à, tôi có một đề nghị mà tôi nghĩ cậu sẽ quan tâm, giọng nói người đàn ông có vẻ thân thiện đến nỗi Hannibal dường như cũng đang mỉm cười. Tôi đang dàn xếp tổ chức để mời tất cả các Bé Quậy cùng đến tham dự một bữa ăn trưa rất vui tại xưởng phim, rồi sau khi ăn trưa xong...

- Dạ không, cám ơn, Hannibal không im lặng thêm được nữa. Chuyện còn tồi tệ hơn Hannibal nghĩ nữa. Ý nghĩ về các cuộc phỏng vấn và buổi nói chuyện trên truyền hình đã nghe đủ tồi tệ rồi, nhưng ý nghĩ về một cuộc họp mặt với những đứa trẻ kinh khủng kia khiến cho Hannibal cảm thấy buồn nôn. Hannibal quay lưng lại, bắt đầu bước qua cổng trở vào sân kho bãi.

- Cậu không thích gặp lại các bạn cũ à ? Milton Glass quàng tay qua vai Hannibal. Bonehead, Bloodhound và Footsie và...

- Dạ không, cám ơn, Hannibal cố vùng ra nhưng ông trưởng phòng quảng cáo ôm rất chặt. Cháu gặp lũ ngốc kia quá đủ trong đời rồi, cháu sẽ không bao giờ...

- Giỏi quá, nụ cười của Milton Glass rộng hơn và thân thiện hơn. Tôi cũng hy vọng cậu sẽ nói như thế.

- Sao ạ ?

Rất hiếm khi Thám Tử Trưởng bị sửng sốt, nhưng Hannibal không ngờ người đàn ông to cao đang mỉm cười kia lại vui mừng với lời từ chối của mình. Hannibal chờ đợi.

- Chúng nó đều chọc ghẹo cậu, đúng không ? Chúng nó biến cậu thành nạn nhân của mấy trò đùa ngu ngốc. Chúng nó cứ nhất định gọi cậu là Bé Mập Thù Lù suốt. Tôi đoán chắc cậu căm ghét chúng nó, đúng không ?

- Bản tính cháu không căm ghét người ta, Hannibal lạnh lùng trả lời. Nhưng chắc chắn là cháu không thích bọn chúng. Cháu đặc biệt không ưa bọn chúng.

- Tuyệt vời, bộ răng trắng hình trăng lưỡi liềm càng sáng hơn trên gương mặt rám nắng của Milton Glass. Và bây giờ tôi sẽ cho cậu một cơ hội để trả đũa. Một cơ hội để bọn chúng lộ rõ là một lũ ngốc, đúng như bản chất thật của bọn chúng.

- Sao ạ ?

Gương mặt Hannibal vẫn lạnh lùng, nhưng có tia ánh để lộ sự quan tâm trong mắt.

- Trước cả nước. Trên mạng truyền hình, Milton Glass nói với Hannibal. Xưởng phim đang dự kiến lên một bộ mini gồm 2 trò đố vui. Tất cả các cựu Bé Quậy sẽ thi đấu với nhau. Và tôi dám chắc cậu sẽ là người chiến thắng, Hannibal à. Cậu sẽ biến tất cả bọn chúng thành những tên hề ngốc nghếch.

Thám tử trưởng thoáng nhớ lại. Bonehead, cái đầu trông như quả trứng luộc. Kiểu mỉm cười ngu ngốc của hắn. Bonehead bẻ cánh tay của Hannibal. Bonehead bỏ con chuột chết vào hộp đồ ăn của Hannibal.

Trí óc Hannibal làm việc thật nhanh trong khi Hannibal nhìn gương mặt tươi cười thân thiện của Milton Glass.

- Và giải nhất, Hannibal à, Milton Glass khích lệ, giải nhất của cuộc thi đố vui là hai chục ngàn đô la.

II

BẤT NGỜ Ở TRƯỜNG QUAY số 9

Chiếc Limousine phải dừng lại ở cổng xưởng phim trên đường Vine ở Hollywood. Người bảo vệ mặc đồng phục gật đầu thân mật với tài xế xe, rồi bước ra sau xe liếc nhìn kiểm tra tên ba cậu bé trên danh sách.

- Hannibal Jones, Babal tự tin nói.

Thám tử trưởng đã cương quyết không để cho người ta gọi mình là Bé Mập Thù lù.

- Jones, Hannibal, người bảo vệ liếc nhìn xuống tờ giấy kẹp trên bìa cứng. Cư ngụ ở 45 đường Sunrise, Rocky. Đúng không ?

- Dạ đúng, Hannibal đồng tình.

Rồi hai thám tử kia cũng phải xưng tên.

- PeterCrench

- Bob Andy.

Người bảo vệ tra tên địa chỉ, rồi lại gật đầu, dán một tấm cạc nhỏ màu trắng lên thanh chùi kính xe. Hannibal nhận ra đó là giấy phép để vào xưởng phim.

- Trường quay số 9, - bảo vệ nói rồi vẫy tay cho đi.

Tài xế chiếc Limousine chạy từ từ trên một con đường dài. Đi ngang qua thư viện New York, nhà hát Opera San Francisco cũ, tháp nghiêng Pisa.

Tất cả đều trông quen thuộc một cách lạ lùng đối với Hannibal, y như một bộ phim được nhớ lại. Bob và Peter cứ cúi người ra trước để nhìn các tòa nhà nổi tiếng khi xe chạy ngang qua. Nhưng Hannibal biết rõ rằng thật ra đó không phải là các cấu trúc xây dựng mà chỉ là tấm bình phong giả làm bằng vải bạt và thạch cao. Nếu mở cửa ra, thì sẽ không thấy gì phía đằng sau.

Hannibal tựa lưng trên chiếc xe đen dài, không thèm nhìn ra cửa sổ.

Milton Glass, người phụ trách quảng cáo, đã cho xe Limousine đến rước Hannibal ở Thiên Đường Đồ cổ. Xe và tài xế sẽ được cấp riêng cho Hannibal suốt hai ngày tổ chức đố vui, bắt đầu quay ngày mai tại một trường quay truyền hình ở Hollywood.

Chú Titus và thím Mathilda đã được mời dự bữa ăn trưa "làm quen" ban đầu ở trường quay. Nhưng không ai muốn đi.

- Thím rất thích xem phim, thím Mathilda xin lỗi, nhưng cũng y như món xúc xích vậy, Babal à. Thím không quan tâm chúng từ đâu ra, hoặc được làm ra như thế nào.

Chú Titus cũng nghĩ y như thím Mathilda.

Còn Bob và Peter thì không. Hai bạn chụp lấy cơ hội để xem có gì phía sau các cảnh quay của một bộ phim. Hannibal rất thích có bạn đi cùng. Nhờ vậy, thám tử trưởng cảm thấy mình tự tin hơn. Chiếc Limousine, đang phóng nhanh, đột nhiên dừng lại. Hannibal cúi người ra trước, tưởng đã đến phòng thu âm, nơi tổ chức bữa ăn trưa. Xe vừa mới dừng trước một cụm những túp lều. Hai người lính La Mã, cầm giáo và khiên, đang bước qua trước lều.

Tài xế hạ kính cửa sổ xuống. Anh tự giới thiệu mình tên là Gordon Harker với Ba Thám Tử Trẻ.

- Anh làm ơn cho hỏi đường đến Trường Quay số 9 ? Tài xế hỏi đám lính.

Hannibal có thể trả lời với bác tài. Trường Quay số 9 là nơi quay tất cả các tập "Bé Quậy". Nhưng lần này Hannibal không muốn phô trương kiến thức. Thám tử trưởng không hề nóng lòng muốn đến Trường Quay số 9 và không hề mong mỏi hội ngộ với Bonehead, Footsie và tất cả những người kia.

- Đi hết đường này là đến, - người lính La Mã giải thích và dùng điếu thuốc lá cuốn thủ công đương cầm trong tay để chỉ đường.

- Dễ đi lắm, người lính kia xen vào. Đi hết đường là thấy ngay.

Tài xế cám ơn hai người lính, rồi chạy đi tiếp. Hai người lính La Mã nói đúng. Một cấu trúc to lớn màu trắng trông y như nhà đậu máy bay hiện ra trước mặt. Con số 9 to tướng được sơn bên hông nhà.

Tài xế nhảy xuống xe, mở cửa sau ra cho Ba Thám Tử Trẻ.

Hannibal cám ơn anh tài xế, nhìn anh chàng trẻ tuổi to khỏe mặc đồng phục và đội mũ. Như thường lệ, ánh mắt thám tử điêu luyện của Hannibal đang ghi nhận mọi đặc điểm về Gordon Harker, từ đôi giày đánh bóng cho đến gương mặt da đen thông minh, nét mặt đều đặn và mái tóc đen thẳng.

Cửa vào Trường Quay số 9 là một cánh cửa có lót đệm, nhỏ và nặng. Có cài kim loại ở một bên với một khóa móc treo ở một cái vòng nặng nề. Không suy nghĩ mình đang làm gì, Hannibal liếc nhìn lên hai cái đèn phía trên. Hannibal nhớ lại: đừng bao giờ mở cửa khi đèn đỏ đang cháy. Có nghĩa là mọi người đang quay phim, camera đang chạy. Hannibal nhớ lại tất cả các quy luật và thông lệ của trường quay từ thời Hannibal làm diễn viên nhí. Hannibal ước gì các kỷ niệm không quay lại nhanh chóng và sống động đến thế.

Đèn xanh sáng lên. Hannibal đẩy mở cánh cửa, bước vào. Peter và Bob đi theo sau.

Bây giờ Hannibal nhớ lại mọi thứ rất rõ. Không chỉ mùi sơn mới, sắt bị trầy xước, đèn chiếu rất nóng, mà những giọng nói đồng thanh phát âm ra những từ mà Hannibal cứ hy vọng sẽ không bao giờ phải nghe nữa.

- Bé Mập Thù Lù ! Nhiều giọng nói reo lên.

Hannibal bị một nhóm thợ nhiếp ảnh báo chí bao vây. Hannibal kiên nhẫn đứng yên 2-3 phút trong khi đèn flash cứ chớp vào mặt mình. Và họ cứ liên tục lải nhải những từ khó chịu đó.

- Mỉm cười đi, Bé Mập Thù Lù,

- Nhìn hướng này đi, Bé Mập Thù Lù.

- Bé Mập Thù Lù ơi, thêm một kiểu nữa.

Cuối cùng, họ cũng chụp xong. Hình bóng cao lớn mỉm cười của Milton Class tìm đường đi đến chỗ Hannibal, quàng cánh tay khỏe mạnh lên vai Hannibal.

- Hannibal ơi, Milton Glass thân mật nói. Hannibal Jones, mời cậu vào gặp các cậu Bé Quậy khác.

Vào sâu hơn có một nhà bếp rộng lớn, sáng trưng. Dĩ nhiên Hannibal biết đó không phải là nhà bếp thật. Lò không cháy được, vòi nước trên bồn sẽ không chảy nước. Chỉ có cái bàn dài, với người hầu bàn đang lăng xăng dọn buffet, là không thuộc thế giới phim ảnh.

Milton Glass dẫn Hannibal và hai thám tử đến gần một góc bàn, nơi ba chàng trai trẻ đang đứng nói chuyện với một cô gái trẻ xinh đẹp, có mái tóc đen dài.

Tất cả đều ngưng nói chuyện và nhìn Hannibal khi cậu bước đến gần. Hannibal cũng nhìn lại. Cậu không biết mình đang chờ gì nữa.

Suốt nhiều năm, Hannibal ghi nhớ một hình ảnh rõ ràng về các Bé Quậy khác. Nhưng Hannibal lại nhớ bọn chúng như lúc trước. Bonehead với cái đầu y như quả trứng luộc và nụ cười ngốc ngếch. Footsie với gương mặt nhăn nhó, nghiến răng y như quả táo chua nhỏ; hai chân, hai tay quá dài.

Bloodhound với cái lưỡi dài thè ra và cặp mắt buồn rầu, nhìn ngmiêng xuống dưới. Peggi xinh đẹp với mái tóc đen cắt ngang trước trán và gương mặt nhọn nhỏ.

Hannibal đang thấy bốn người lớn hoàn toàn lạ hoắc. Có một chàng trai khá dễ nhìn mặc áo vest da với mái tóc vàng ngang vai phủ hai tai, đưa tay lện như để chào.

- Chào, - chàng trai nói. Vậy là em cũng bị bắt đến đây hả ?

Hannibal gật đầu, liếc nhìn đôi ủng cao bồi mà anh chàng đang đi. Trông đôi ủng quá nhỏ so với chiều cao 1mét8, nên anh chàng không thể là Footsie. Cũng không thể là Bloodhound nữa !

Nhân vật nổi bật mặc áo vét da và đi đôi ủng may thủ công hẳn phải là Bonehead.

Hannibal gật đầu chào hai cựu Bé Quậy kia, thầm nhận dạng hai người là Ftootsie và Bloodhound, cả hai cũng đã thay đổi nhiều, y như Bonehead.

Tay chân của Footsie trông hơi dài quá, vì Footsie thấp người và khá mảnh khảnh. Nhưng gương mặt của Footsie không còn cái vẻ nhăn nhó như đang nghiến răng chịu đau khi là diễn viên nhí. Hai má hồng hào và đôi mắt vui vẻ của Footsie làm Hannibal nhớ đến những thanh niên thân thiện làm việc ở quầy tính tiền của siêu thị Rocky.

Bloodhound làm Hannibal nghĩ đến cán bộ doanh nghiệp trẻ. Mái tóc nâu cắt gọn gàng, áo sơ mi cài nút đàng hoàng, áo vét cắt rất khéo khiến Bloodhound có một vẻ giỏi giang, nhanh nhẹn. Thật khó tin rằng trước kia Bloodhound từng là đứa trẻ có gương mặt buồn rầu đóng vai Bloodhound lừ đừ.

Hannibal quay sang nhìn người phụ nữ trẻ mặc chiếc váy trang nhã. Cô có gương mặt hình trái tim, đôi mắt xanh thẫm với hàng mi dày, nhưng Hannibal sẽ không thể nào nhận ra cô là Peggy Xinh Đẹp nếu gặp ngoài đường tình cờ.

Cô mỉm cười với Hannibal.

- Chị rất vui em đã đến, Babal à, cô gái nói. Em không phiền nếu chị gọi em là Babal chứ ?

- Dạ không hề, Hannibal cảm thấy thích thú vì cô đã nhớ tên thật của mình.

- Còn em thì cứ gọi chị là Peggy. Đừng có thêm Xinh Đẹp. Chị đã cố gắng quên cái tên đó suốt nhiều năm. Chỉ gọi là Peggy thôi, nhé ?

- Dạ, em sẽ gọi như thế, Hannibal trả lời rồi nhìn quanh tìm Bob và Peter để giới thiệu với Peggy và những người kia. Hai thám tử đã bước ra khỏi nhà bếp và đang nói chuyện với Milton Glass và một người đàn ông tóc bạc trắng, thanh mảnh, đứng sau một chiếc camera truyền hình. Người đàn ông tóc trắng có vẻ hơi quen quen đối với Hannibal, nhưng Hannibal không nhớ ra ngay ông là ai.

- Bây giờ, khi tất cả chúng ta đều có mặt ở đây, Bonhead nói và bước đến chạm vào cánh tay Hannibal để kéo Hannibal đến gần hơn với nhóm, thì mình có một đề nghị như thế này. Một đề nghị rất quan trọng đối với tất cả chúng ta.

- Nhưng ta chưa có mặt ở đây đầy đủ, Peggy nhắc. Ta vẫn còn đang chờ Flapjack.

- Flapjack sẽ không đến đâu, Footsie nói.

- Ô, sao vậy ? Peggy có vẻ thất vọng.

Hannibal cũng thất vọng. Trong tất cả các Bé Quậy, Hannibal thích Flapjack nhất. Ngoài Peggy ra, cậu bé da đen là đứa duy nhất không chọc ghẹo Hannibal, hoặc làm cho Hannibal cảm thấy mình là một đứa bé mập xấu xí.

- Hình như họ không tìm lại được cậu ấy, Bloodhound nhún vai nói.

- Vậy là ta có mặt ở đây đầy đủ, Bonehead nói tiếp. Và đã đều đến đây vì cùng một mục đích.

Bonehead lấy tay vỗ vỗ cái túi ngực trên áo vét da.

- Giải thưởng. Tiền. Đúng không ?

- Đúng, Bloodhound miễn cưỡng thừa nhận.

- Ừa, Footsie trả lời. Ta đến đây chỉ vì cái đó.

Peggy nghiêm trang gật đầu.

- Đúng không ? Bonehead nhìn Hannibal hỏi lại.

Hannibal do dự. Tuy sẽ rất vui nếu trúng được khoản tiền hai chục ngàn đô la (Hannibal sẽ để dành để trả tiền học), nhưng Hannibal đến dự cuộc họp mặt và chấp nhận tham gia cuộc thi trên truyền hình không hẳn vì tiền. Hannibal đã nhận lời bởi vì Hannibal nghĩ mình sẽ có cơ hội phục thù những đứa trẻ từng hành hạ mình khi mình mới lên ba. Nhưng có lẽ đây không phải là thời điểm để giải thích điều này với bọn chúng.

- Đồng ý, - Hannibal trả lời.

- Nhưng, phần của chương trình họp mặt, Bonehead nói tiếp, là ta phải cùng ngồi lại với nhau, sau khi ăn trưa và hồi tưởng, bàn luận về những ngày xưa vui vẻ. Đúng không ?

Peggy lại gật đầu.

Đó có thể là những ngày xưa, Hannibal nghĩ bụng, nhưng Hannibal không muốn nhớ đó là những ngày vui. Cậu không nói gì cả.

- Còn ông đạo diễn tử tế của ta thì đứng đằng kia, Bonehead nhanh nhẹn chĩa ngón tay cái về hướng người đàn ông tóc bạc đứng cạnh Milton Glass, thì sẽ ghi hình trong khi ta nói chuyện để chiếu lên truyền hình trước cuộc thi đố vui đầu tiên.

Hannibal liếc nhìn phía sau lưng. Bây giờ Thám tử trưởng đã nhớ ra người đàn ông tóc bạc là ai. Tên ông là Luther Lomax. Ông đã chỉ đạo từng tập phim hài của bộ "Bé Quậy". Thật đáng ngạc nhiên là mình đã không nhận ra ông đạo diễn, Hannibal nghĩ bụng. Luther Lomax đã thay đổi nhiều hơn các Bé Quậy. Hannibal nhớ ông như một nhân vật to cao, oai phong, đã từng quất roi kêu đét đét, hét ra lửa, oai phong như người trị sư tử. "Đèn, camera quay đi !" ông thường la hét. Bây giờ trông ông già đi nhiều, lưng khòm đi, như bị đánh quị.

- Thế này, Bonehead vẫn tiếp tục nói. Nếu họ muốn ta xuất hiện trên chương trình truyền hình, thì họ phải trả tiền cho ta để làm việc này. Đúng không ?

Bonehead nhìn từng người, chờ đợi một câu trả lời.

Tất cả đều gật đầu, ngoại trừ Hannibal. Hannibal im lặng, suy nghĩ rất nhanh. Nếu đồng tình với đề nghị của Bonehead, thì coi như Hannibal thừa nhận rằng Bonehead là thủ lĩnh, phát ngôn viên của cả bọn, cũng y như Bonehead từng cầm đầu đám nhóc xảo quyệt đã thực hiện các trò đùa ngu ngốc đối với Hannibal, khi Hannibal còn là em bé.

Ý nghĩ này trái ngược với cá tính của Hannibal. Hannibal đã quen tự mình làm thủ lĩnh. Với tư cách là thám tử trưởng, nếu không hẳn là ra lệnh cho hai thám tử kia, thì dù sao ít nhất Hannibal cũng là người quyết thay mặt Ba Thám Tử Trẻ.

Mặt khác, Hannibal cho rằng đề nghị của Bonehead rất hay. Nếu xưởng phim muốn cả nhóm xuất hiện trên một buổi tối nói chuyện truyền hình ngắn trước cuộc thi vui đầu tiên, cho dù cả bọn chỉ nói chuyện chứ không thật sự diễn kịch, thì trả tiền là một việc rất có lý.

Hannibal gật đầu.

Bonehead nhét ngón tay cái và ngón tay trỏ vào miệng, huýt sáo một tiếng điếc tai.

- Ê, ông Glass ơi, Bonehead gọi người phụ trách quảng cáo.

Milton Glass bước đến với nụ cười hình bán nguyệt sáng bóng. Ông đạo diễn, Luther Lomax, bước theo gần như rụt rè.

- Anh cần gì vậy ? Glass lịch sự hỏi thăm.

Bonehead báo cho Glass biết: Mỗi đứa phải nhận 100 đô la để xuất hiện trên buổi nói chuyện ngắn.

- Và đó sẽ là phí, chứ không phải là thù lao, Bonehead nói thêm, cho nên không có thuế. Anh phải trả cho chúng tôi bằng tiền mặt.

Hàm răng của người phụ trách quảng cáo vẫn sáng chói trên gương mặt rám nắng, không có một nếp nhăn nhỏ xuất hiện trên trán ông.

- E rằng không thể làm như thế được, ông trả lời. Xưởng phim đã phải chi rất nhiều cho bữa ăn trưa này. Ngoài ra tôi có chuẩn bị cho mỗi bạn một món quà lưu niệm giá trị để bù đắp cho thời gian đến đây.

- Quà loại gì vậy ? Peggy hỏi ông.

- Giá trị bao nhiêu ? Footsie muốn biết.

- Peggy à, đó là chuyện bí mật, Milton Glass quay nụ cười sang Peggy. Nhưng các món quà đã chuẩn bị sẵn sàng chờ các bạn trong kia.

Milton Glass huơ tay về hướng cửa nhà bếp rồi nói tiếp:

- Và tôi tin chắc các bạn sẽ rất thích, Milton dừng một hồi rồi mới nói tiếp. Nhưng sẽ không có phí gì cho buổi nói chuyện, Milton Glass cương quyết nói thêm.

- Được thôi, Bonehead không thèm cãi. Không có tiền, thì không có buổi nói chuyện,

Milton Glass cãi lý với Bonehead, nhưng Bonehead không thèm tranh cãi. Bonehead giải thích rằng đây là một cuộc giao kèo "chịu thì chịu, không chịu thì thôi".

- Chúng tôi không thương lượng, bởi vì không có gì để thương lượng cả.

Glass vẫn mỉm cười, nhưng giọng nói không còn lịch sự nữa.

- Đây là một vụ tống tiền, Glass nhấn mạnh, một kiểu hăm dọa tống tiền trắng trợn và lộ liễu.

- Đương nhiên rồi, Bonehead mỉm cười đáp lại, chính vì vậy mà anh sẽ phải trả tiền.

Hannibal nhận thấy rằng Footsie, Bloodhound và cả Peggy cũng đang mỉm cười.

Milton vẫn chưa chịu. Nhưng Hannibal thấy được rằng có thể ông sẽ đầu hàng. Hannibal rất vui nếu nhận được 100 đô la. Số tiền đó sẽ được nộp vào quỹ của Ba Thám Tử Trẻ để thanh toán tiền điện thoại ở Bộ Tham Mưu và vài thiết bị mới mà Hannibal muốn

trang bị thêm. Nhưng trí óc của Hannibal không đang bận suy nghĩ về tiền.

Bây giờ Hannibal bắt đầu thấy hội "Bé Quậy" dưới phương diện khác hẳn, không giống như trong trí nhớ từ xưa đến nay của Hannibal. Hannibal bắt đầu nhận ra rằng tất cả đã lớn lên theo một kiểu khá bất ngờ.

Bây giờ các anh chị năm xưa đã trở thành một nhóm thanh niên mạnh bạo, ganh đua nhau. Thành những người sẽ ra sức, sẽ vận dụng hết năng lực để tranh đấu vì cái mình muốn: tiền.

Và nếu họ đấu tranh như thế chỉ vì 100 đô-la, thì họ sẽ đấu tranh dữ dội hơn và hung hăng như một bầy sói để giành tiền thưởng 20.000 đô-la của cuộc thi đố vui. Hannibal cần dồn toàn bộ trí thông minh và lòng quyết tâm mình có để chiến thắng họ. Thắng được giải thưởng bằng tiền đó không dễ dàng như Milton Class đã nói.

Hdnnibal nhận ra rằng mình không còn căm thù các Bé Quậy kia nữa. Thậm chí Hannibal khó khăn lắm mới tin rằng họ cứng là những người đã chọc ghẹo hành hạ mình mấy năm về trước. Ý nghĩ phục thù đang phai mờ. Nhưng ý nghĩ chiến thắng thì không.

Bởi vì tính của Hannibal là không bao giờ từ chối một thách thức Và dường như Thám Tử Trưởng sắp đối phó với thách thức lớn nhất trong đời.

III
NĂM BÉ QUẬY VÀ MỘT TÊN TRỘM

Bàn ăn trưa đã được dọn sạch, rồi mang đi. Thay vào đó, các ghế xoay được xếp thành hình bán cung trong nhà bếp cảnh.

Milton Glass, là người dẫn buổi nói chuyện truyền hình, ngồi ở giữa hình bán cung. Peggy ngồi một bên ông, còn Bonehead ngồi bên kia. Hannibal ngồi ở một đầu, cạnh Bloodhound. Footsie ngồi đầu bên kia.

Đèn sáng lên, chiếu xuống Hannibal giống như hàng chục mặt trời trong nhà. Hannibal đã ăn rất ít ở buổi chiêu đãi buffet trưa. Mặc dù thường có sức ăn rất khỏe, nhưng Hannibal phải cố gắng rất nhiều để hạn chế bớt.

Không phải là Hannibal căng thẳng gì. Hannibal không sợ sân khấu, cũng giống như thời làm diễn viên nhí. Dưới ánh đèn trắng và nóng, đối mặt với ba ống kính caméra đang chĩa thẳng vào mình, Hannibal cảm thấy nhớ lại toàn bộ tài năng diễn xuất tự nhiên, giống như một người bơi lội giỏi cảm nhận được khả năng của mình khi lặn xuống nước sâu.

Thật ra đầu óc của Thám Tử Trưởng quá bận bịu, nên không còn thời gian lo nghĩ đến thức ăn. Và hiện, đầu óc Hannibal vẫn đang rất bận bịu, trong khi Luther Lomax, ông đạo diễn, ngồi trong phòng điều khiển di động, đang ra hiệu bắt đầu quay.

Hannibal có một kế hoạch để chiến thắng trong cuộc thi đố vui này. Hannibal nghĩ rằng chiến thuật này sẽ thành công, nhờ thái độ của Hannibal từ khi mới bước vào trường quay. Hannibal không hề cố ý làm như thế. Lúc đầu, thì không cố ý. Chỉ do tình cờ mà như thế thôi. Hannibal đã hầu như chưa nói gì với ai.

Tất cả các cựu Bé Quậy khác đã trò chuyện. Nhưng Hannibal không tham gia. Hannibal chỉ lắng nghe thôi. Hannibal cảm thấy mình đã biết được khá nhiều về con người hiện nay của Bonehead, Footsie và Bloodhound. Nhưng họ chưa hề biết gì về Hannibal.

- Xin chào, Milton Glass nói bằng một giọng vui vẻ nồng nhiệt.

Buổi nói chuyện đã bắt đầu. Ba chiếc camera truyền hình đang quay và ghi âm trong khi Luther Lomax quan sát các màn hình theo

dõi trong phòng điều khiển, chuyển từ camera này sang camera khác để chọn những góc độ quay mà ông ưa thích nhất.

- Mời quý vị khán giả gặp gỡ một vài bạn cũ, Glass nói tiếp. Quý vị khán giả đều đã thấy các bạn này trên kênh truyền hình này vài tuần nay, và quý vị khán giả đã viết cho chúng tôi hàng ngàn lá thư để hỏi thăm bây giờ các bạn ấy ra sao, sau này đã trở thành gì ngoài đời. Bây giờ quý vị khán giả sẽ có dịp tự tìm hiểu. Bởi vì các bạn của ta đang có mặt tại đây.

Milton Glass dừng một giây, hàm răng sáng chói lên khi cười toe toét.

- Các Bé Quậy.

Trong khi Milton Glass nói, một tấm hình chung của đám trẻ đã được chiếu lên bức tường trắng phía sau. Milton Glass bắt đầu giải thích rằng ông rất lấy làm tiếc, nhưng có một cựu Bé Quậy, chàng trai trẻ đóng vai Flapjack, không có ở đây ngày hôm nay. Xưởng phim đã hết sức để tìm ra anh, nhưng dường như anh không còn sống ở Californie và không thể nào tìm ra anh.

- Hay cậu ấy đang ngồi tù, Bonehead xen vào. Milton Glass làm như không nghe câu gợi ý này, nhưng có một nụ cười hơi lúng túng. Rồi ông mời từng Bé Quậy tự giới thiệu về mình. Peggy là người đầu tiên.

- Mình từng được mọi người biết đến với cái tên Peggy Xinh Đẹp, cô gái nói. Nhưng đó là trước kia lâu lắm rồi, và như các bạn thấy, bây giờ mình chỉ là Peggy thôi.

- Ôi, kìa, Milton Glass chĩa nụ cười vào Peggy. Cô đừng khiêm tốn thế, Peggy à. Cô vẫn xinh đẹp như trong mơ.

Peggy không mỉm cười lại.

- Ngày nay mình thích được khen vì trí thông minh hơn, Peggy trả lời.

Đối với Hannibal, tiếng cười của Milton Glass có vẻ hơi giả dối. Thám Tử Trưởng tựa lưng vào ghế, nhìn ra phía sau các camera chỗ các thợ điện và nhân viên cầm micro đang tụ tập quanh mép trường quay. Hannibal thấy Bob và Peter trong đám đông. Hannibal biết rằng chưa có camera nào đang nhắm vào mình, bởi vì người kế tiếp tự giới thiệu sẽ là Bonehead, nên Hannibal nhún vai nhẹ và nháy mắt với Bob và Peter.

Hannibal đang ra hiệu cho hai thám tử đừng ngạc nhiên về bất cứ điều gì Hannibal có thể làm hay nói khi đến lượt mình. Cặp kính của Bob như chiếu lại để ra hiệu ủng hộ Hannibal.

Ánh nhìn của Hannibal di chuyển nhẹ sang phải. Thám Tử Trưởng đã thấy được một gương mặt quen thuộc khác ở hậu trường. Gorden Harker, người lái xe da đen cao to đã chở Hannibal đến trường quay, đang lẳng lặng băng qua trường thu âm về hướng một cụm những cái đèn chiếu trên cây sào không dùng đến.

- Tôi là Bé Quậy đầu cạo trọc, Bonehead đang nói, có lẽ xưa kia trông tôi ngố lắm.

Bonehead nhìn thẳng vào Milton Glass với ánh mắt sắc sảo, cương quyết.

- Anh có cho rằng tôi thay đổi nhiều không ?

Phải công nhận ông ấy rất bình tĩnh, Hannibal nghĩ bụng. Ông dẫn chương trình không hề cau có một giây. Ông làm ngơ trước thái độ thù nghịch rõ ràng của Bonehead, vẫn mỉm cười với Bonehead như thể Bonehead là người mà ông yêu mến nhất trên đời.

- Anh chính là Bonehead xưa kia, đúng không ? Glass vui vẻ hỏi.

- Đúng. Nhưng thời đó tôi không ngu đần như thế đâu. Có thể tôi chỉ là một diễn viên khá giỏi thôi. Rất nhiều tài năng.

Sau đó đến lượt Bloodhound và Footsie. Cả hai thông báo tên cũ trong phim của mình một cách khô khan như đang đọc số chứng minh nhân dân.

- Bloodhound.

- Footsie.

Milton Glass cố khai thác Footsie một chút.

- Tại sao anh lại có tên là Footsie ? Glass hỏi. Tại sao mọi người gọi anh là Footsie vậy ?

- Bởi vì họ gọi như thế.

- Đúng rồi, nhưng tại sao ?

- Kịch bản phim quy định là như thế.

Nụ cười của Milton Glass giảm cường độ sáng khoảng 50 watt trong chốc lát.

Bây giờ đến lượt Hannibal

- Còn em, em từng mang cái tên gì ? Milton Glass thân thiện hỏi.

Hannibal cũng mỉm cười lại.

- Em - em là Ha - Hannibal - Jones, Hannibal cà lăm.

- Phải rồi. Đó là tên em bây giờ. Nhưng xưa kia em tên gì ?

- Ha-Ha-Hannibal Jones. Tên em từ xưa đến nay là Hannibal Jones mà.

Trán của Hannibal nhăn lên như để suy nghĩ. Làm thám tử, Hannibal từng thường cảm thấy rất có lợi khi giả vờ ngu ngốc. Thám tử trưởng diễn vai ngu đần rất giỏi. Nhưng Hannibal chưa bao giờ nhập vai thành đạt như ngay bây giờ. Hannibal đã vận dụng hết tài năng diễn xuất để tỏ ra quá đần độn nên không hiểu vài câu hỏi được đặt ra với mình. Khi Milton Glass hỏi Hannibal đóng vai nào trong bộ phim hài Bé Quậy, Hannibal ngây người ra và lắc đầu.

- Em chỉ-chỉ là em-em-em bé, cuối cùng Hannibal nói cà lăm. Em không nhớ gì nhiều.

Rốt cuộc người dẫn chương trình phải tự giới thiệu về Hannibal.

- Hannibal Jones chính là Bé Mập Thù Lù, - Milton Glass thông báo. Và rất nhiều bạn khán giả cho rằng bạn Hannibal là diễn viên tài giỏi nhất trong các Bé Quậy.

Sau khi xong phần giới thiệu, Milton Glass bắt đầu hỏi xem các vị khách mời hiện làm nghề gì.

- Em làm tiếp tân, Peggy trả lời, ở San Francisco.

- Chắc chắn cô phải là một người tiếp tân rất giỏi. Hẳn mọi người phải rất thích thú khi bước vào một văn phòng và được nhìn thấy gương mặt xinh xắn dễ thương của cô. Hẳn cô phải nhận được rất nhiều nụ cười thân thiện.

- Dạ em thì không, Peggy lắc đầu trả lời. Anh có bao giờ thấy ai mỉm cười khi bước vào phòng khám của nha sĩ không ?

Milton Glass có vẻ như bị cụt hứng và thử chuyển sang hướng khác.

- Thế ra cô không tiếp tục sự nghiệp trong lĩnh vực điện ảnh à ? Milton Glass tươi cười hỏi. Cô đã bỏ dở à ?

- Dạ không, chính điện ảnh đã bỏ em, Peggy thản nhiên nói trái lại. Từ lúc mười tuổi đến nay, không có ai mời em đóng phim nữa.

- Có lẽ thân sinh muốn cô được đi học và sống một cuộc đời bình thường...

Peggy lại lắc đầu.

- Dạ không, bố mẹ không hề muốn thế. Bố mẹ em đã luôn khuyến khích thúc đẩy em trở về với công việc đóng phim. Lúc đó, em không thể nào có một cuộc bình thường được nữa.

Milton Glass không hỏi cô lý do, nhưng Peggy vẫn nói ra.

- Suốt nhiều năm, mọi người cứ tiếp tục nhận mặt em ngoài đường. "Cô-có phải là Peggy Xinh Đẹp không ? Tôi nhớ cô mà. Ôi, trong phim, lúc ấy cô dễ thương quá." Đến nỗi em sợ không dám bước ra ngoài đường nữa. Ở trường học, thì còn tệ hơn nữa. Anh có muốn nghe em nói ra sự thật không ?

Anh chàng dẫn chương trình gật đầu, mặc dù ánh mắt có một vẻ khiến Hannibal nghĩ rằng sự thật là điều mà Milton Glass không hề muốn được nghe.

- Nếu có con, thì em thà cho con làm kẻ đào mồ hơn là làm diễn viên. Việc đó ổn định hơn và có tương lai hơn nhiều.

- Sẵn nói về tương lai, người dẫn chương trình nói để chụp lấy cơ hội thay đổi chủ đề, cô có kế hoạch gì đặc biệt cho tương lai không ?

Lần đầu tiên Peggy mỉm cười đáp lại với Milton Glass, nụ cười đầy khát khao.

- Dạ có, Peggy nói. Em muốn được học đại học, nếu kiếm ra đủ tiền. Em đã chán nản vì chỉ là một gương mặt đẹp. Em ước ao được phát triển trí tuệ để có thể làm một việc gì đó hấp dẫn và có ích trong đời em.

- Tôi tin chắc cô sẽ làm được.

Với một nụ cười tươi rói nhẹ nhõm, Milton Glass xoay ghế để đối mặt với Bonehead.

Nếu hy vọng với Bonehead sẽ có cuộc phỏng vấn dễ chịu hơn, vui nhộn hơn là với Peggy, thì Milton Glass sớm sẽ bị thất vọng. Hoá ra Bonehead hiện đang làm thợ cơ khí cho một garage. Bonehead nhất định đòi mô tả công việc của mình thật tỷ mỷ.

- Tôi nằm ngửa dưới gầm xe của người ta, giọt dầu nhớt cứ nhỏ vào mắt tôi, dầu mỡ cứ len dưới móng tay, còn cánh tay thì mỏi mệt vì phải vặn vẹo...

- Cậu nghĩ thế nào về chuyện trở lại với điện ảnh ? Milton Glass cố lái sang một chủ đề vui vẻ hơn. Dù gì, cậu tự nói về mình rằng cậu từng là một diễn viên nhí khá giỏi mà.

- Đóng phim. Bonehead có vẻ như khạc nhổ hai từ ra. Anh có biết có bao nhiêu diễn viên hiện đang thất nghiệp trong thành phố này không ?

Dường như Milton Glass không biết điều này. Hoặc giả sử như biết, thì cũng không muốn nói về chuyện này.

- Cậu cũng có cùng loại rắc rối giống như Peggy phải không ? Milton Glass hỏi lại thay vì trả lời. Bị nhận mặt ở ngoài đường ?

Bonehead phải thừa nhận là mình không bị như thế.

- Sau khi xưởng phịrn không cạo đầu tôi nữa, thì tôi cứ để cho tóc mọc dài như thế này để che giấu hai cái tai ngọ nguậy danh tiếng của mình, trông tôi khác hẳn đến nỗi chính mẹ ruột cũng không nhận ra nổi.

Milton Glass hỏi Bonehead xem anh ta có kế hoạch gì đặc biệt cho tương lai hay không. Theo Hannibal biết, thì không cần phải hỏi. Hannibai cảm thấy mình đã biết kế hoạch tương lai gần nhất của Bonehead là gì.

Bloodhound quả thật là một bất ngờ thú vị đối với Milton Glass. Bloodhound đã tốt nghiệp phổ thông và đang học năm thứ nhất đại học.

- Có lẽ tôi rất may mắn, Bloodhound nói. Cha tôi là luật sư. Và cha tôi thật ra không hề muốn tôi làm diễn viên nhí. Có một thân chủ của cha, làm nhà sản xuất phim ở trường quay, đã thuyết phục cha cho tôi đóng phim. Khi nhận ra đóng phim cực nhọc như thế nào, cha tôi đã rất hối hận vì đã đưa tôi vào công việc đó.

Milton Glass hỏi xem Bloodhound có bị khổ sở vì có một gương mặt nổi tiếng.

- Tôi có bị một thời gian, Bloodhound nhớ lại. Cặp mắt tôi cứ hay ủ rũ. Nhưng khi tôi lên mười bốn, thì mắt tôi không còn như thế nữa. Và khi đó thì, dù gì, mọi người cũng đã quên các Bé Quậy rồi.

Lại đến lượt Hannibal.

- Thế bây giờ cậu làm gì ? Milton Glass hỏi.

Hannibal nhìn ông trơ trơ.

- Cháu không làm gì cả. Cháu chỉ ngồi đây thôi, Hannibal trả lời.

- Ý tôi hỏi cậu làm gì ngoài đời ?

- Ồ, Hannibal kêu, dạ, cháu sống ở-ở Rocky.

- Nhưng ở đó cậu làm gì ?

Câu hỏi có vẻ gây bối rối cho Hannibal. Thám tử trưởng gãi đầu, ngọ nguậy mình trên ghế. Rồi cuối cùng Hannibal thừa nhận rằng thỉnh thoảng mình có ra bãi biển tắm biển.

- Bộ cậu không đi học à ?

Dường như không có gì có thể làm phai mờ nụ cười tươi rói của Milton Glass, nhưng giọng nói ông đượm nét bực mình.

- Dạ - dạ, trong thời gian nghỉ hè, thì cháu không đi học ạ, - Hannibal thông báo cho ông.

Sau đó, Milton Glass chịu thua với Hannibal. Ông không dám hỏi Hannibal có những kế hoạch gì cho tương lai.

Phần đầu tiên của buổi nói chuyện truyền hình đã kết thúc, nhưng vẫn còn phải kéo dài thêm sáu phút nữa.

Milton Glass hướng nụ cười sang các camera.

- Bây giờ, tôi sẽ xin các vị khách của ta nói về quá khứ, ông thông báo. Chắc hẳn các bạn của ta đều có vài mẩu chuyện thú vị vui nhộn để kể cho ta về thời các bạn ấy là những Bé Quậy.

Một lần nữa, Peggy lại nói trước.

- Trên hết, em nhớ cô làm đầu, Peggy nói. Cô ấy thường chải tóc em mạnh đến nỗi em bị nhức đầu.

Bonehead thì chờ khoản tiền thù lao.

- Chúng tôi thường lãnh lương vào tối thứ sáu, Bonehead hồi tưởng. Thời đó, người ta trả bằng tiền mặt. Trong một phong bì màu nâu, cột bằng sợi dây đỏ.

- Tôi đoán có lẽ đó là khoảng thời gian đặc biệt hạnh phúc đối với cậu, đúng không ? Milton Glass vặn hỏi.

- Đối với tôi thì không, Bonehead chối. Mà là đối với ông già tôi. Đó là lúc duy nhất ông chịu đến trường quay. Để giật bổng lộc khỏi tay tôi.

Footsie nhớ mình phải đi đôi giày to đùng mềm nhũn.

- Người ta phải độn thêm vải vào giày để tôi mang cho vừa, Footsie kể, vậy mà giày vẫn quá rộng và tôi bị phồng da.

Còn Bloodhound thì nhớ những ngày không phải đến trường quay làm việc.

- Thường cha tôi cũng nghỉ làm vào buổi chiều hôm đó, Bloodhound nói, và hai cha con đi xem một trận bóng hoặc ra biển

chơi. Cả hai cha con chúng tôi đều tính những tuần lễ còn lại cho đến khi hết hợp đồng.

Hannibal có vẻ như không nhớ được gì cả.

- Cháu còn - còn nhỏ quá, Hannibal lại giải thích.

Thám tử trưởng bảo mình không hề nhớ là từng tham gia đóng phim, Hannibal chưa hề nghe nói đến Bé Mập Thù Lù bao giờ cho đến lúc tự nhìn thấy mình trên truyền hình cách đây vài tuần.

- Thế là có người bảo đó chính là cháu, Hannibal nói.

- Đối với cậu có lẽ đó như là một lời Thiên Khải, Milton Glass gợi ý với tiếng cười giả tạo.

Ông đã chọn từ không hay tí nào. Rõ ràng Hannibal không hiểu thiên khải là gì. Để giải thích xong ý nghĩa từ thiên khải với Hannibal, thì thời gian chỉ còn lại ba phút.

Milton Glass đứng dậy, đối mặt với camera.

- Và bây giờ chúng tôi xin có một điều bất ngờ đối với tất cả, ông thông báo với một nụ cười tươi tắn. Để cảm ơn các Bé Quậy đã tham dự buổi nói chuyện truyền hình, tôi sẽ gửi mỗi bạn một món quà lưu niệm của trường quay. Xin chị Trixie.

Milton Glass quay nhẹ cái đầu khi một cô gái tóc vàng trẻ trung xinh đẹp mặc váy ngắn bước vào qua cửa nhà bếp. Cô đang mang một cái hộp vuông to gói giấy vàng kim.

Cô cầm hộp cho Milton Glass trong khi ông tháo dây rubăng và gỡ giấy quà ra.

Milton Glass dừng tay một lát trước khi mở nắp hộp ra

- Mỗi bạn Bé Quậy sẽ nhận được một món quà rất giá trị, Milton Glass thông báo với nụ cười toe toét nồng nhiệt nhất, và hy vọng mỗi bạn sẽ trân trọng giữ kỹ đến suốt đời.

Milton Glass dừng một hồi rồi mới chịu tiết lộ món quà đó là gì.

- Một chiếc tách bằng bạc nguyên chất rất dễ thương có khắc tên của từng bạn và tựa phim đã rất thành công nhờ đóng góp của các bạn: Hội Bé Quậy.

Milton Glass lấy nắp hộp ra, đưa cho cô Trixie. Ông nhìn vào bên trong hộp, rồi thọc tay vào. Ông cầm hộp, lắc lắc. Hộp tuột khỏi tay ông, nảy lên dưới sàn, rồi nằm yên với miệng hộp quay sang các camera.

Hộp trống rỗng. Rõ ràng không có những chiếc tách bạc dễ thương trong hộp.

Thám tử trưởng đang nhìn thẳng vào mặt ông dẫn chương trình. Lần đầu tiên từ khi Hannibal gặp ông, Milton Glass không mỉm cười.

IV
CHIẾU SÁNG

- Không có, Bob nói.

- Cậu bật đúng kênh không ? Peter hỏi.

Bob gật đầu.

- Lẽ ra phải chiếu lúc năm giờ kém mười lăm, ngay trước thời sự. Có đăng trên báo mà. Nhưng không thấy gì, ngoại trừ phim cao bồi cũ xì.

Sau khi được đưa trở về Rocky bằng chiếc Limousine có tài xế, Ba Thám Tử Trẻ đã đi thẳng vào bộ tham mưu.

Peter ngồi trên chiếc ghế đu, kê chân lên cao.

- Chắc là bỏ không chiếu nữa vì cái vụ mấy cái tách bị mất trộm, Peter nói. Babal, cậu nghĩ sao ?

Hannibal không trả lời. Thám tử trưởng đang ngồi xuống trong cái ghế sau bàn viết, tay véo véo cái môi. Hannibal bảo làm như thế giúp suy nghĩ tốt hơn, và hiện Hannibal đang suy nghĩ tột độ.

Bob tắt truyền hình. Bob đã thử tìm "Buổi nói chuyện với Hội Bé Quậy" đúng theo giờ giấc ghi trên chương trình truyền hình. Hai tên cao bồi đội mũ đen phi nước đại biến mất khỏi màn ảnh nhỏ.

- Vẫn còn đó thôi, Hannibal đăm chiêu nói.

- Ai vẫn còn đó ? Bob vừa hỏi vừa ngồi xuống ghế đẩu tựa lưng vào tường.

- Không phải ai, mà cái gì, thám tử trưởng chỉnh. Năm cái tách dễ thương bằng bạc khối mà họ định tặng cho bọn mình. Chúng vẫn còn đó thôi.

- Vẫn còn đâu ? Peter hỏi.

- Họ đã lục soát tất cả mọi người trước khi ta rời khỏi Trường quay số 9, Hannibal giải thích. Và họ lại lục soát chiếc Limousine tại cổng xưởng phim nữa. Kẻ lấy cắp mấy cái tách không thể nào mang ra ngoài nổi. Suy ra, mấy cái tách vẫn còn đó, giấu đâu đó trong trường quay âm thanh thôi.

- Mà tại sao lại gọi là trường quay âm thanh vậy ? Peter hỏi để biết.

- Bởi vì, Hannibal giải thích, mấy năm trước đây, khi bắt đầu có phim có lời nói, thì tất cả các xưởng phim đều phải có chỗ cách âm.

- Có lẽ cậu nói đúng về mấy cái tách, Peter nói.

Theo kinh nghiệm, Peter biết rằng thám tử trưởng hầu như luôn đưa ra kết quả suy luận đúng.

- Nhưng cậu quan tâm đến làm gì ? Thật ra, cậu đâu có muốn nhận món quà đó, đúng không ? Mà cậu sẽ làm gì với một cái tách dễ thương bằng bạc ?

- Nhất là xét tình cảm của cậu đối với Hội Bé Quậy, Bob nhắc nhở rồi mỉm cười khi nhớ lại trò diễn của Hannibal chiều hôm đó. Rõ ràng cậu đã cho tay Milton Glass biết rõ cậu nghĩ gì về cái trò quảng cáo tào lao của hắn, theo cái kiểu cậu giả khờ trong buổi chương trình đó.

- Mình không hề có ý cho Milton Glass hiểu rõ điều gì cả, Hannibal đăm chiêu trả lời. Mình chỉ muốn trấn an Bonehead và Bloodhound.

- Cái gì ? Peter không tài nào hiểu ra những gì Hannibal đang nói.

- Giống như trong thuật đấu kiếm vậy, Hannibal nói với Peter, nếu cậu cho rằng đối thủ không phân biệt nổi thanh kiếm với cái bao kiếm, thì cậu sẽ dễ bị sơ hở và không phòng vệ cẩn thận.

- Cậu nói lại bằng lời lẽ cho người bình thường, được không ? Peter đề nghị.

Hannibal thường có khuynh hướng nói chuyện một cách quá phức tạp, khiến Bob và Peter không hiểu kịp.

- Nếu những người tham gia cuộc thi đố vui truyền hình nghĩ rằng mình quá ngu ngốc đến nỗi không nhớ nổi tên mình, Hannibal kiên nhẫn giải thích, thì họ sẽ không ra sức đánh bại mình.

- Ừa, Peter đồng tình. Mình hiểu ý cậu rồi.

Bob đang lau mắt kính và gật đầu khâm phục. Bây giờ thì rõ rồi.

- Tuy nhiên, Hannibal nói sau một hồi, dường như việc mấy cái tách bị lấy trộm có làm thay đổi sự việc chút đỉnh.

- Ý cậu muốn nói là bây giờ bọn mình đã có vụ để điều tra hả ? Bob hỏi. Có phải ý cậu muốn nói thế không, hả Babal ?

Bob thừa biết rằng khi Hannibal gặp phải một vụ bí ẩn, bất cứ vụ bí ẩn nào, thì Hannibal sẽ nhất quyết giải ra cho bằng được. Cả Bob lẫn Peter đều cùng nghĩ là phải như thế. Vì dù sao, ba bạn tư xưng mình là Ba Thám Tử Trẻ mà, và không một thám tử thực thụ nào có thể quay lưng lại với một vụ bí ẩn. Nếu có một cái gì đó đã bị

đánh cắp, thì nhiệm vụ của một người thám tử là tìm ra xem kẻ nào đã lấy trộm.

- Có sáng kiến gì hay không, hả Babal ? Peter hỏi.

Thám tử trưởng không trả lời. Thám tử trưởng đang với tới điện thoại nhìn vào một tấm danh thiếp để quay số.

- A-lô ! Xin hỏi công ty cho thuê xe Limousine phải không ạ ? Hannibal Jones đây. Một tài xế công ty ông đã được chỉ định đưa tôi đi dự cuộc thi đố vui Hội Bé Quậy. Tên anh ấy là Gordon Harker. Tôi xin nói chuyện với ông Gordon Harker được không

Có một hồi im lặng, rồi Hannibal mới được nối máy.

- Chào anh Harker, Hannibal nói, xin lỗi phải làm phiền anh. Nhưng trường quay vừa mới gọi, yêu cầu tôi phải trở lại đó.... Vâng, ngay bây giờ... Tốt lắm, cám ơn anh. Chúng tôi sẽ chờ sẵn ngoài cổng.

- Bọn mình lại đến trường quay nữa à ? Peter hỏi rồi bỏ chân xuống và đứng dậy. Nhưng làm sao bọn mình vào được, hả Babal ? Họ đâu có chờ bọn mình. Thật ra trường quay đâu có gọi cho cậu ?

- Không, e rằng mình đã hơi bóp méo sự thật một chút, Hannibal vừa trả lời vừa thọc tay vào túi áo lấy một mẩu giấy ra. Nhưng họ sẽ cho ta vào bởi vì mình có thẻ thông hành vào trường quay. Mình đã lấy giấy thông hành này từ trên kính xe lúc xe đưa ta trở về đây. Mình lo xa rằng Gordon Harker, bác tài của ta, có thể sẽ thích dùng nó.

Thám tử trưởng không giải thích gì rõ ràng hơn. Rồi khi Bob và Peter toan vặn hỏi thêm vài điều trên đường đi đến trường quay, thì thám tử trưởng lắc đầu nguây nguẩy, ra hiệu phải im lặng.

Đến cổng trường quay, Hannibal đưa giấy thông hành cho bảo vệ. Bảo vệ ngoắt cho xe đi, mà không hỏi han gì thêm. Chiếc Limousine chạy trên con đường với những toà nhà danh tiếng, nay đã vắng vẻ, rồi dừng trước cửa trường quay số 9. Gordon mở cửa sau ra cho ba thám tử xuống xe.

- Chúng tôi chỉ cần vài phút, tối đa là nửa tiếng, Hannibal nói với tài xế.

- Được rồi, Gordon Harker đáp rồi ngồi sau tay lái. Tôi đậu xe ngay cuối đường, ở kia.

Hannibal chờ xe chạy đi, rồi mới bước đến cánh cửa có đệm. Thám tử trưởng biết rằng cửa sẽ không cài khoá móc. Các trường

quay âm thanh đều phải luôn để mở, Hannibal còn nhớ điều này từ thời làm diễn viên nhí, để cho ca nhân viên trường quay làm đêm, đến vào lúc 8 giờ tối, có thể tháo dỡ máy thu thanh hoặc lắp đặt máy mới cho buổi thu âm ngày hôm sau.

Bên trong, trường quay âm thanh to rộng hầu như tối thui. Chỉ có vài bóng đèn mờ trong những lồng dây kẽm đu đưa từ trên xà trần, lan can bằng sắt chạy dọc trên trần nhà.

Hannibal lấy đèn pin từ trong túi ra chiếu sáng trước mặt khi bước qua những đống dây cáp điện rải đầy dưới sàn.

Bob và Peter đi theo Hannibal xuống nhà bếp ở cuối nhà. Thám tử trưởng dừng tại đó, rọi đèn pin trên tường.

- Xem nào, Hannibal nói khẽ như thể đang nói với chính mình. Bàn buffet nằm ở kia. Ngay sau khi ăn trưa xong, họ mang đi ngả này, rồi cho ghế xoay vào để chuẩn bị cho buổi nói chuyện. Và suốt thời gian đó, cái hộp vàng với mấy cái tách dễ thương trong đó có lẽ nằm ở ngoài...

Hannibal bước đến cửa. Cô gái trẻ tóc vàng đã bước qua cửa này lúc Milton Glass giới thiệu.

Hannibal mở cửa ra, bước vào, Bob và Peter đi theo sau.

- Có lẽ hộp để ở đây...

Đèn pin của Harmibal chiếu vào một cái bàn nằm cách đó hơn một mét.

- Nhưng cánh cửa này không hề được mở ra khi chúng mình đang ở trong nhà bếp, cho đến lúc mang cái hộp quà vào. Người phục vụ ăn và người quay camera và tất cả những người khác bước vào nhà bếp y như ta, qua ngã vào ở cuối chỗ quay. Mà luôn có nhân viên cầm micro và thợ điện và cả một đống người đứng quanh đây suốt thời gian. Vậy..., Hannibal nhìn Bob và Peter hỏi, các cậu nghĩ sao ?

- Kẻ lấy cắp mấy cái tách bạc không thể nào lén đưa tách ra ngoài và giấu ngoài này, Peter nói. Hắn không thể nào lấy tách ra khỏi hộp quà, bước qua trước đám đông người để vào nhà bếp.

- Đúng. Hannibal gật đầu. Vậy giả sử mình là tên trộm đi.

Thám tử trưởng bước xuống cuối vách vải bạt tạo thành tường nhà bếp, sang khoảng trống chỗ nhóm quay phim đã tụ họp trong khi ăn trưa.

- Mình đứng ở đây, có rất nhiều người xung quanh mình, thám tử trưởng nói tiếp. Nhưng nếu mình lẻn đến cái bàn để cái hộp quà kia, thì không ai thấy mình vì mình khuất sau đống thiết bị quay phim.

Thám tử trưởng rọi đèn pin trước mặt, trở ra bàn.

- Cửa vào nhà bếp đóng, và không có ai có cớ gì mà trở vào đó, thám tử trưởng đăm chiêu nói. Cho nên, nếu may mắn, mình thừa thời gian kịp mở hộp quà ra, lấy mấy cái tách bạc ra, gói hộp quà trở lại như cũ.

Hannibal huơ hai tay như thể đang gói quà lại.

- Rồi mình đứng đây với năm cái tách bạc, thám tử trưởng nói tiếp. Có thể mình có cái bị hay cái gì đó để bỏ mấy cái tách bạc vào. Nhưng xung quanh thiết bị quay phim có bao nhiêu là người, cho nên...

- Nên cậu phải giấu tách đâu quanh đây thôi, Bob nói hết câu thay bạn.

Bob bật đèn pin của mình lên, chiếu xung quanh, làm sáng một cuộn dây cáp điện, vài cái thùng sơn to, rồi lệch sang một bên là một cái rương gỗ nặng nề.

Hannibal vẫn đứng yên tại chỗ, giữ chùm sáng đèn pin vào đó, trong khi Bob và Peter bước thẳng đến rương gỗ.

Trong đó không có gì ngoài vài đồ nghề thợ mộc. Trong các thùng sơn rỗng cũng không có gì.

Bob và Peter quay lại nhìn thám tử trưởng. Hannibal không nhìn Bob và Peter. Hannibal đang đứng bên một trong các đèn hồ quang di chuyển được, đang xem xét tay quay trên cây sào rất cao của cái đèn.

Hannibal đột nhiên sựng người lại nhìn lên cái hộp đen to chứa gương phản xạ, cách đầu mình khoảng một mét.

- Giúp mình một tay đi, thám tử trưởng nói.

Bob và Peter vội chạy lại, mở tay quay giữ sào dài ra, rồi từ từ hạ gương phản xạ xuống cho đến khi đến tầm tay Hannibal. Thám tử trưởng thò tay vào bên trong.

Đột nhiên một trăm tia chớp như sáng lên cùng một lúc, hoà lại thành một ánh sáng liên tục.

Toàn bộ phần cuối trường quay, nơi bố trí nhà bếp, tràn ngập ánh sáng !

V
LỘ DIỆN MỘT KẺ KHẢ NGHI

Ba Thám Tử Trẻ đứng yên dưới ánh đèn chói chang. Bob và Peter vẫn còn đang cầm cây sào. Tay Hannibal vẫn còn trong hộp gương phản xạ.

- Được rồi, một giọng nói ra lệnh. Cứ đứng yên tại chỗ.

Ba thám tử đứng yên trong khi Luther Lomax, nhà đạo diễn bộ phim Hội Bé Quậy, bước ra từ phía sau hộp công tắc điện rồi băng qua trường quay về hướng ba thám tử.

Ông đứng lại cách xa một mét, mắt nhìn chằm chằm Hannibal. Bây giờ không cần đèn pin nữa. Mọi người đều có thể nhìn thấy bên trong hộp gương phản xạ. Mọi người đều nhìn thấy tay Hannibal thọc vào trong đó. Mọi người đều thấy năm cái tách bạc trong khoảng trống phía sau gương phản xạ.

- Thì ra cậu đã giấu mấy cái tách bạc trong đó, Luther Lomax nói.

So với bữa ăn trưa, trông ông già đi nhiều, nhưng giọng nói vẫn có âm điệu uy quyền khiến Hannibal nhớ lại cách ông ra chỉ thị cho các Bé Quậy khi đạo diễn các tập phim.

- Xưởng phim đã tốn mất hai ngàn đô-la để đặt làm những cái tách bạc đó, Luther Lomax nói tiếp. Vậy mà chiều nay ba cậu đã lén lấy ra khỏi hộp, giấu vào trong cái hộp đèn kia, biết chắc sẽ không có ai nhìn vào.

- Da không, Hannibal trả lời. Cháu không hề giấu mấy cái tách bạc trong đây, thưa bác Lomax, mà cháu vừa mới tìm thấy nó thì đúng hơn.

Thám tử trưởng lấy từng cái tách bạc ra, chuyển cho nhà đạo diễn.

- Cậu nên bịa ra một câu chuyện dễ nghe hơn một chút, Lomax vừa trả lời vừa đặt mấy cái tách xuống bàn. Kẻ duy nhất biết chỗ tìm ra mấy cái tách bạc này chính là kẻ đã lấy trộm.

- Cháu không hề ăn trộm số tách bạc này, - thám tử trưởng nói cao giọng lên một chút vì đang cảm thấy căm phẫn. Cháu chỉ thành công trong việc nghĩ ra xem tên trộm có thể giấu chỗ nào. Cả ba tụi cháu đang ngồi ở bộ tham mưu thảo luận về vụ này thì..

- Bộ tham mưu nào ? Nhà đạo diễn ngắt lời. Ý cậu muốn nói gì khi nói "bộ tham mưu" ?

- Đó là văn phòng ở nhà, Hannibal giải thích. Chính là nơi tụi cháu hội họp để giải quyết các vụ điều tra.

- Vụ điều tra nào ? Luther Lomax cũng nói lớn tiếng hơn. Chắc là cậu sắp nói với tôi cậu là cảnh sát à.

- Dạ không, tụi cháu không là cảnh sát, - Hannibal thừa nhận. Nhưng tụi cháu là thám tử.

Hannibal lấy một tấm danh thiếp từ túi áo ra, trao cho nhà đạo diễn. Hannibal đã tự mình in danh thiếp trên một cái máy in cũ mà chú Titus đã mua về bỏ trong kho bãi đồ linh tinh. Trên danh thiếp có viết:

BA THÁM TỬ TRẺ
Điều tra các loại
? ? ?
Thám tử trưởng: Hannibal Jones
Thám tử phó: Peter Crentch Lưu trữ
và nghiên cứu: Bob Andy

Dưới đó là số điện thoại riêng của Bộ tham mưu tại kho bãi đồ linh tinh.

Người ta thường hỏi xem ba dấu chấm hỏi là để làm gì. Câu trả lời là: những vụ bí ẩn chưa làm rõ, những câu đố chưa có lời giải. Luther Lomax không hỏi gì cả. Ông chỉ nhìn tấm danh thiếp như thể đó là đồng tiền giả.

- Điều này không chứng minh được gì hết, ông nói. Cậu có thể cho in danh thiếp ghi cậu là chủ tịch xưởng phim. Nhưng sẽ không chứng minh được rằng cậu không lấy trộm năm cái tách bạc này.

- Nhưng tụi cháu không hề lấy trộm, Bob nói. Lúc đến đây, tụi cháu không hề biết chỗ giấu tách bạc.

- Tụi cháu cứ tưởng tách bạc giấu trong mấy thùng sơn kia, Peter nói thêm vào.

- Và chính Babal đã nghĩ ra rằng tách bạc giấu trong hộp đèn, Bob nói tiếp. Làm thế nào, hả Babal ? Làm thế nào cậu đã nghĩ ra được ?

- Nó cao quá, thám tử trưởng lơ đãng giải thích. Và đó là cây sào đèn duy nhất được kéo dài ra hết cỡ. Mình đang thắc mắc tại sao chỉ có mình cây sào đó là cao nhất.

Thám tử trưởng nói chuyện như thể đầu óc đang bận nghĩ đến chuyện khác. Thám tử trưởng đăm chiêu nhìn ông đạo diễn. Thật ra Hannibal đang cố nghĩ ra một cách để thuyết phục Luther Lomax rằng Hannibal, Bob và Peter không phải là những tên trộm. Rõ ràng nhà đạo diễn sẽ không chịu tin ba thám tử. Nhưng có thể Luther Lọmax sẽ chịu nghe một người khác.

- Thưa bác Lomax, bác có biết ông Alfred Hitchcock không ạ ? Hannibal hỏi.

- Nhà đạo diễn phim hồi hộp lừng danh hả ? Làm sao mà không biết được chứ. Sao vậy ?

- Bác Alfred Hitchcock quen thân với tụi cháu. Và bác ấy biết rõ về tụi cháu, về việc tụi cháu là thám tử. Bác Alfred Hitchcock đã rất quan tâm đến các vụ bí ẩn của tụi cháu.

Ông đạo diễn Lomax vẫn còn đang cầm tấm danh thiếp của Ba Thám Tử Trẻ trong tay. Ông bực bội vò tấm danh thiếp, rồi vứt xuống đất.

- Cậu hy vọng tôi sẽ làm gì ? ông hỏi. Xin ông Alfred Hitchcock xác nhận về cậu à ?

- Sao lại không ?

Lomax phân vân.

- Tôi chưa bao giờ gặp mặt ông ấy và tôi không có số điện thoại của ông ấy.

- Cháu có đây.

Hannibal lấy cây viết, rồi rút thêm một tấm danh thiếp khác từ trong túi ra, viết số điện thoại phía sau lưng danh thiếp.

- Chắc chắn bác Hitchcock sẽ không phiền nếu bác gọi đâu, Hannibal nói.

Lomax lưỡng lự một giây, rồi bước đến điện thoại trên tường, ở cuối trường quay.

Ba Thám Tử Trẻ nhìn theo, khi Luther Lomax quay số, rồi, mặc dù không nghe những gì ông nói vì quá xa, nhưng Ba Thám tử vẫn nhìn thấy ông đang nói chuyện điện thoại. Ông Lomax nói chuyện khá lâu.

Ông mỉm cười gác máy rồi quay về.

- Ông ấy nhớ tên tôi, Luther Lomax nói với giọng điệu ngạc nhiên nhưng thích thú. Tôi không ngờ ông ấy biết và nhớ tên tôi. Các cậu biết không, khi xưởng phim định khởi quay bộ phim "Di sản

đen tối", thì người ta có đề nghị tôi tham gia, nhưng rồi... ông Lomax nhún vai với thái độ hờn dỗi. Rồi xưởng phim tìm được một người trẻ hơn. Ông Lomax lại mỉm cười. Chuyện xảy ra cách đây mấy năm rồi, nhưng ông ấy vẫn nhớ ra ngay tôi là ai. Ông Alfred Hitchcock đã nhớ tên tôi.

- Nhưng bác ấy nói gì về tụi cháu ? Peter hỏi.

- Ồ, Luther Lomax lắc đầu như để buộc mình trở về với hiện tại. Ồ, phải rồi, ổn cả. ông Alfred Hitchcock có nói không thể nào có chuyện các cậu lấy cắp mấy cái tách bạc kia. Nên, nếu bây giờ các cậu muốn đi về, thì tôi sẽ lo trả số tách bạc này cho phòng đối ngoại.

Hannibal cảm ơn ông Lomax đã gọi điện thoại.

- Không có chi, nhà đạo diễn trả lời. Tôi rất vui đã được nói chuyện với ông Alfred Hitchcock. Trong nghề điện ảnh này, người ta thường quên mình rất nhanh. Nhưng ông ấy nhớ tất cả về tôi, tất cả những bộ phim hay mà tôi đã dàn dựng.

Hannibal ra hiệu cho Bob và Peter, rồi cả ba bước ra khỏi trường quay, bỏ lại ông đạo diễn vẫn còn đang đứng dưới ánh đèn trầm ngâm suy nghĩ.

- Babal ơi, cậu nghĩ thế nào ? Peter hỏi khi tất cả đã bước ra ngoài đường.

Thám tử trưởng không trả lời ngay, mà đang véo véo cái môi dưới.

- Cậu nghĩ ai đã thực hiện vụ trộm tách ? Bob giục hỏi.

- Mấy cái đèn trên cây sào kia, Hannibal đăm chiêu nói. Có kẻ đã biết chắc sẽ không có ai dùng đến.

Thám tử trưởng đứng lại, Bob và Peter cũng dừng lại theo.

- Có lẽ vì vậy mà hắn đã phải chờ cho đến lúc camera bắt đầu quay... Hannibal chau mày. Nhưng mình không chắc lắm.

- Bonehead hả ? Peter gợi ý. Hay là Footsie ?

- Mình không chắc lắm, Hannibal lập lại. Có vài điều khá bí ẩn trong vụ này.

- Thế à ? Điều gì ? Bob muốn biết.

- Một điều là... thám tử trưởng véo véo môi nói. Điều bí ẩn thứ nhất: bác tài của ta, Gordon Harker.

- Sao ? Peter hỏi. Anh ấy có gì bí ẩn đâu ?

- Trí nhớ của anh ấy, Hannibal giải thích. Anh bảo vệ ngoài cổng sáng nay đã nhận ra Gordon Harker, nên rõ ràng bác tài của ta

thường lái đến trường quay. Nhưng Gordon Harker lại không nhớ Trường quay số Chín ở đâu. Anh ấy đã phải hỏi đường người ta.

Thám tử trưởng đi tiếp về hướng chiếc Limousine đậu ở cuối đường.

- Trừ phi Harker giả vờ, thám tử trưởng nói, trừ phi Harker biết tất cả về vụ mấy tách bạc sẽ được tặng cho các Bé Quậy vào cuối buổi nói chuyện truyền hình. Và Harker lại không muốn ta nghĩ rằng anh ấy đã biết Trường quay số Chín nằm ở đâu.

- Ý cậu nói rằng anh ấy đã lấy cắp mấy tách bạc hả ? Bob hỏi.

Hannibal nhăn mày.

- Mình không buộc tội ai cả, thám tử trưởng đăm chiêu trả lời, dù sao thì chưa dám buộc tội ai cả. Nhưng mình đã nhìn thấy Gordon Harker bước ra sau chỗ nhà bếp kia... ngay trước khi buổi nói chuyện truyền hình bắt đầu.

VI
HANNIBAL LÀM MẬT THÁM

Ngay khi ăn sáng xong vào hôm sau, và khi đã giúp thím Mathilda rửa chén xong, Hannibal đi sang xưởng sửa chữa ở kho bãi đồ linh tinh. Hannibal phải có mặt ở trạm truyền hình lúc hai giờ chiều nay để quay phần đầu tiên trong cuộc thi đố vui gồm hai phần.

Hannibal biết rằng trong phần lớn các cuộc thi đố vui, các thí sinh đều được phép tự chọn chủ đề thi. Sẽ có vài đề tài: lịch sử, thể thao, danh nhân, v.v. Mỗi một Bé Quậy sẽ được phép chọn một đề tài, rồi trả lời các câu hỏi chỉ về lĩnh vực đó.

Khi dừng lại bên bàn thợ trong xưởng, Hannibal thắc mắc không biết các chủ đề thi sẽ là gì trong "Cuộc thi đố vui Hội Bé Quậy". Hannibal hy vọng rằng sẽ có chủ đề khoa học, là môn mà Hannibal thích nhất ở trường.

Peggy đã thử hỏi Milton Glass về vấn đề này tại bữa tiệc buffet hôm qua, nhưng ông đã nhất quyết không chịu nói bất cứ gì về cách thức sẽ tổ chức cuộc thi đố vui hay về các loại câu hỏi sẽ có.

- Sẽ là một điều bất ngờ, - ông nói.

Bàn thợ có mái tôn che và rải rác trên đó là các bộ phận của vài máy ảnh mà chú Titus đã mua về. Dùng ống kính của máy này, nút của máy kia, Hannibal lắp ráp chúng lại với nhau để chế tạo thành một vật mà Hannibal dự kiến sẽ là máy ảnh "thám tử" đặc biệt: một máy ảnh có thể giấu dưới vạt áo khoác và chụp hình qua khuy cài áo. Hannibal rất khéo tay và thích chế tạo những đồ vật mới từ những bộ phận và mảnh đồ cũ kỹ.

Hannibal mới làm việc trên bàn thợ được vài phút, thì đột nhiên đứng thẳng lên, bỏ đồ nghề xuống. Phía trên bàn thợ, bóng đèn đỏ đang chớp chớp. Có nghĩa là điện thoại trong Bộ tham mưu đang reng.

Cách Hannibal một hai mét là một tấm lưới sắt như tựa vào một đống đồ phế thải. Hannibal nhanh tay lấy tấm lưới ra. Phía sau là miệng một cái ống gang to. Đó chính là Đường số Hai, một trong những lối đi bí mật vào Bộ tham mưu.

Hannibal cố trườn cái thân hình béo mập thật nhanh qua ống, đẩy cửa sập chui vào một chiếc xe lán.

Hannibal chụp lấy ống nghe điện thoại.

- Hannibal Jones nghe đây.

- Tôi là Luther Lomax. Hy vọng cậu không phiền khi tôi gọi.

Lạ lùng thật, Hannibal nghĩ bụng, làm thế nào giọng nói của Luther Lomax có thể thay đổi khi thế này khi thế khác. Tối hôm qua, tại trường quay, khi tố cáo Hannibal, Bob và Peter lấy cắp mấy cái tách bạc, giọng của Lomax đã uy quyền oai nghi y như trong trí nhớ của Hannibal từ thời là Bé Mập Thù Lù. Rồi vài phút sau, khi nhắc chuyện không được mời tham gia dàn dựng bộ phim "Di sản đen tối", giọng điệu của ông Lomax nghe mệt mỏi và thất bại. Bây giờ nghe giọng ông cũng như thế.

- Dạ không phiền gì cả, bác ạ, Hannibal trả lời. Cháu rất vui nhận cú điện thoại của bác. Cháu đang tự hỏi không biết bác đã tìm ra được kẻ lấy trộm mấy cái tách bạc chưa.

- Chưa, vẫn chưa biết. Thật ra, không hẳn vậy. Chính vì vậy mà tôi cần nói chuyện với cậu, - giọng ông đạo diễn đã cứng rắn trở lại một chút. Tôi không muốn nói qua điện thoại, không biết cậu có thể đến trạm truyền hình sớm để ta ngồi nói chuyện với nhau được không ?

- Dạ được, Hannibal trả lời. Bác muốn cháu có mặt lúc mấy giờ ạ ?

- Đến lúc mười một giờ đi. Đúng mười một giờ. Cứ nói với tiếp tân là đến gặp tôi, ông Lomax dừng một hồi. Hai bạn của cậu có đến cùng không ?

- Dạ không, e rằng cháu phải đến một mình, Hannibal đáp.

Xui quá, Hannibal nghĩ bụng khi gác máy, Bob và Peter không thể đến sớm với mình hôm nay. Hannibal biết hai bạn đang ở ngoài bãi biển. Bob và Peter có rủ Hannibal đi cùng, nhưng Hannibal không muốn đạp xe đạp một đoạn đường dài, rồi vất vả với ván lướt sóng. Hannibal muốn dành sức lực và nghỉ ngơi để chuẩn bị cho cuộc thi đố vui.

Hannibal gọi cho mẹ của Bob, báo về thay đổi trong chương trình, hứa là sẽ gửi xe Limousine về đón Bob và Peter để cả hai có thể đến trạm truyền hình đúng giờ thu hình.

Khi Hannibal gọi đến công ty thuê xe, thì chính Gordon Harker trả lời điện thoại. Harker đồng ý trong vòng ba mươi phút nữa sẽ có mặt rước Hannibal tại Thiên Đường Đồ cổ.

Hannibal thay bộ complet màu sẫm, áo sơmi trắng và cà vạt, rồi ra cổng chờ sẵn. Gordon Harker và Hannibal im lặng chạy đến Hollywood. Nhưng khi đến toà nhà trụ sở của đài truyền hình và khi tài xế mở cửa xe cho cậu, thì Hannibal thấy nét lưỡng lự trên mặt Gordon Harker, như thể anh đang suy nghĩ về một vấn đề nào đó. Một việc gì đó mà anh muốn hỏi Hannibal.

Thám tử trưởng đứng chờ bên lề đường.

- Tôi chưa bao giờ xem một cuộc thi đố vui, Harker bắt đầu nói. Thường có khán giả tại chỗ, phải không ?

- Có, Hannibal trả lời. Chắc là sẽ có khoảng vài trăm người xem cuộc thi đố vui này.

- Chắc là sẽ hay lắm, - anh tài xế vừa nói vừa lúng túng giậm chân. Cậu có vé mời dư nào không ? Harker hỏi.

Hannibal trả lời có. Milton Glass đã đưa cho Hannibal bốn tấm giấy mời, phòng Hannibal muốn mời gia đình đến xem. Thím Mathilda và chú Titus đã lịch sự từ chối. Bob và Peter đang giữ hai vé. Và Hannibal vẫn còn hai vé trong túi. Thám tử trưởng tặng một vé cho Gordon Harker.

- Cám ơn, anh lái xe hớn hở cầm lấy. Cám ơn nhiều. Tôi sẽ đi rước hai bạn của cậu sau, rồi đến đây xem cuộc thi đố vui. Và... ừ, chúc cậu may mắn nhé.

Khi bước vào trụ sở đài truyền hình, Hannibal đang chau mày dữ dội. Gordon Harker càng trở nên bí ẩn hơn bao giờ hết. Tại sao một người thông minh như Gordon Harker lại muốn đến xem một lũ cựu diễn viên nhí trả lời một đống câu hỏi ngốc nghếch ? Và tại sao anh ấy lại có vẻ nhút nhát như thế ? Có lẽ anh ấy bị thu hút bởi truyền hình và điện ảnh, một lĩnh vực rất quyến rũ đối với nhiều người, Hannibal quyết định là như thế.

Cô tiếp tân mời Hannibal đi lên thẳng văn phòng của Luther Lomax. Trên cửa văn phòng có đề: nhà đạo diễn khách mời. Ông đạo diễn lớn tuổi có vẻ vui khi thấy Hannibal. Thám tử trưởng ngồi xuống đối mặt ông.

- Khi nói chuyện với ông Alfred Hitchcock tối hôm qua, ông ấy đã nói rất tốt về cậu. Không chỉ đơn thuần là bảo đảm về đạo đức và tính cách của cậu. Ông ấy đã nói ngay với tôi rằng cậu không thể nào là một tên trộm, - ông Lomax dừng một hồi rồi nói tiếp. Tôi gọi cậu là Hannibal được chứ ?

- Người ta thường gọi cháu là Babal, thám tử trưởng trả lời.

- Vậy thì tôi gọi Babal nhé, ông Lomax tiếp tục nói. Ông Alfred Hitchcock còn nói rằng cậu thật sự có tài thám tử. Ông ấy có kể rằng các cậu đã giải được vài vụ bí ẩn dù không ai giải nổi.

Hannibal gật đầu. Khiêm tốn không phải là một đức tính trội của Harmibal, và thám tử trưởng rất thích thú khi nghe ông Alfred Hitchcock cũng đánh giá rất cao về tài năng của mình.

- Babal à, cho nên tôi nghĩ rằng... Luther Lomax lại đdừng. Do xưởng phim không muốn ai biết về vụ trộm năm cái tách, do xưởng phim thậm chí cũng không muốn báo vụ này với cảnh sát... ông Lomax lại dừng nữa. Cho nên tôi nghĩ rằng đây có thể là một vụ để các cậu giải quyết giúp. Nếu cậu tìm ra được ai là kẻ trộm, thì có khi còn có một khoản hậu tạ nhỏ cho cậu.

Hannibal cám ơn ông.

- Tụi cháu rất quan tâm nhận vụ này, cho dù không có khoản hậu tạ, thám tử trưởng nói thêm.

- Hay quá, Lomax lấy tay vuốt mái tóc bạc trắng lưa thưa. Vậy chỉ nói riêng giữa hai ta thôi, Babal à, và việc này phải tuyệt đối giữ kín, tôi có thể nói với cậu rằng tôi nghi ngờ kẻ nào đã lấy trộm mấy cái tách.

Hannibal không nói gì cả, chờ ông Lomax nói tiếp.

- Tối hôm qua, khi rời trường quay, Lomax nói với Harmibal, tôi có thấy một kẻ chạy ra khỏi cửa. Một kẻ có lẽ đã hoảng hốt khi nghe tiếng chân tôi. Lúc đó, khi tôi ra đến bên ngoài, trời khá tối, nhưng tôi thấy một thanh niên đang chạy ra cổng.

Hannibal vẫn tiếp tục chờ đợi.

- Tôi không thấy được rõ mặt, nhà đạo diễn giải thích, nhưng dáng đi nhìn rất quen. Cách anh ta đi hai hàng, y như Charlie Chaplin vậy. Chính là cậu bé từng thủ vai Footsie.

- Bác nghĩ anh ấy trở lại trường quay để tìm mấy tách bạc à ? Hannibal hỏi.

Luther Lomax gật đầu.

- Rõ ràng là như thế, đúng không ? Chứ còn lý do nào khác để cậu ấy đến đây ?

Hannibal không nghĩ ra lý do nào.

- Nhưng điều này cũng không thể là chứng cớ cho rằng Footsie là tên trộm, phải không ạ ? Hannibal hỏL

- Đúng, nhưng đó là một điều rất khả nghi.

Giọng nói của ông Luther Lomax đã uy quyền trở lại. Ông vươn thẳng hai vai ra.

- Có lẽ tôi không có quyền làm như thế. Nhưng do hôm nay là thứ bảy, trường quay không làm việc, tôi biết rằng sẽ không có ai dùng trường quay cho đến thứ hai. Nên khi ra về tôi đã bấm khoá cửa lại.

Ông Lomax lấy chìa khoá từ trong túi ra, đặt xuống bàn.

- Tôi có linh cảm rằng chính Footsie đã lấy trộm mấy cái tách bạc, ông cương quyết nói. Và tôi nghĩ cậu ấy sẽ trở lại trường quay âm thanh, hy vọng cửa sẽ không bị khoá. Hy vọng lấy được mấy cái tách bạc vẫn còn giấu trong hộp đèn.

- Có thể bác nghĩ đúng, Hannibal nói. Dù sao, anh ấy không thể nào biết được ta đã tìm ra rồi.

- Không. Phòng đối ngoại đã được chỉ thị không loan báo tin này, ông Luther Lomax đẩy chìa khoá về hướng Hannibal. Cậu lấy chìa khoá đi, ông nói. Và hãy để mắt đến Footsie. Có thể cậu sẽ nghĩ ra được cách để bẫy cậu ấy. Còn bây giờ, xin cậu thứ lỗi cho, tôi còn rất nhiều việc phải làm trước khi thu hình cuộc thi.

Hannibal cầm chìa khoá, đứng dậy.

- Hãy để mắt đến Footsie, Luther Lomax nhắc lại trong khi thám tử trưởng rời văn phòng ông.

Khi ra ngoài hành lang, Hannibal xem đồng hồ đeo tay. Thám tử trưởng còn phải chờ hai tiếng nữa mới đến giờ lên chỗ thu hình trên lầu. Hannibal đi thang máy trở xuống tiền sảnh, ngồi vào ghế bành trong một góc. Người ta liên tục đi qua đi lại, dừng ở quầy tiếp tân, bước đến thang máy.

Hannibal đột nhiên ngã người ra, dùng tay che mặt.

Người ấy kia rồi, kẻ mà Hannibal được căn dặn là phải để mắt đến.

Thám tử trưởng nhìn thấy Footsie đi ngang qua trước mặt mình, bước vào thang máy. Hannibal nhìn thấy cửa khép lại, rồi đứng dậy, nhìn bảng đèn số chớp tắt, thỉnh thoảng dừng lại khi thang máy dừng ở các tầng.

Thang máy dừng vài lần. Không có cách nào để Hannibal biết được Footsie ra tầng nào. Thử đi theo Footsie là một việc vô lý. Hannibal trở ra ghế ngồi lại.

Thám tử trưởng biết chắc một điều: phòng thu hình, nơi sẽ diễn ra cuộc thi đố vui nằm ở tầng thứ mười bảy, mà thang máy không hề dừng ở đó. Footsie không đang trên đường đến phòng thu hình, vậy có khả năng Footsie chỉ đến thăm ai trong toà nhà này. Rất có thể Footsie sẽ trở ra qua tiền sảnh.

Hannibal quyết định ngồi yên tại chỗ, chờ đợi và quan sát. Thám tử trưởng không phải chờ lâu. Chưa đầy năm phút sau, Footsie lại đi ngang qua trước mặt Hannibal, tay cầm một phong bì. Footsie bước ra ngoài đường.

Thám tử trưởng đi theo Footsie, thận trọng để không bị phát hiện. Hannibal bước ra lề đường vừa kịp để thấy Footsie leo lên một chiếc xe gắn máy cũ đậu ở góc đường, rồ máy, chạy về hướng xưởng phim ở đường Vine.

Harinibal nhìn quanh. Cách đó khoảng một chục mét, một người phụ nữ đứng tuổi đang bước ra khỏi taxi ngay trước toà nhà bên cạnh. Hannibal chờ bà thanh toán xong tiền, rồi leo lên taxi.

- Đi đâu ? tài xế hỏi.

Hannibal cúi mình ra trước, suy nghĩ thật nhanh. Nếu Footsie đang đến trường quay âm thanh, đúng như Hannibal nghĩ, thì không cần phải bám sát theo Footsie đến đó. Sẽ hay hơn nếu Hannibal đến đó trước, rồi trốn ở trường quay âm thanh trước khi Footsie đến.

Hannibal báo cho tài xế địa chỉ xưởng phim trên đường Vine. Xét tiếng máy ọc ạch của động cơ xe gắn máy, Hannibaỉ biết rằng xe taxi sẽ đến đó nhanh hơn Footsie.

Hannibal nghĩ đúng. Taxi vượt qua xe gắn máy ở đèn đỏ thứ nhì. Chỉ còn hai dặm nữa là đến xưởng phim, ngay sau đại lộ Hollywood.

Hannibal thanh toán tiền xe tại cổng xưởng phim, trình giấy thông hành cho bảo vệ, bước nhanh trên con đường vắng vẻ có các kiến trúc nổi danh. Hannibal dùng chìa khoá của Luther Lomax giao, mở ổ khoá, bước vào bên trong.

Trường quay âm thanh rộng lớn hoàn toàn tối tăm. Hannibal ước gì mình có mang theo đèn pin. Nhưng không có thời gian để hối tiếc. Nếu Footsie đang đến để lấy lại mấy tách bạc lấy trộm, thì Footsie có thể đến bất cứ lúc nào.

Để cánh cửa đệm nặng nề hé mở cho có chút ánh sáng, Hannibal bắt đầu mò mẫm đi đến khu nhà bếp ở cuối toà nhà rộng lớn. Hannibal đi chưa được ba mét, thì có tiếng động khẽ phía sau lưng. Hannibal quay lại nhanh, nhìn ra cửa.

Bây giờ không còn ánh sáng từ ngoài cửa nữa, có lẽ cửa bị đóng từ phía ngoài.

Thật nhanh trong bóng tối, thám tử trưởng tìm đường trở ra cánh cửa đệm. Hannibal tlẩy tua, đẩy mạnh thêm. Thám từ trưởng tì vai vào lớp đệm mềm trên cửa, dùng hết sức lực để đẩy.

Hannibal không tài nào làm cho cửa động đậy. Có kẻ đã đẩy khoá móc trở về chỗ cũ. Httnnibal bị nhốt trong đây ! Hannibal đã bị mắc kẹt trong toà nhà cách âm rộng mênh mông. Cho dù có kêu to đến mấy, bên ngoài cũng sẽ không có ai nghe thấy. Cũng không có hy vọng gì sẽ được giải cứu. Sẽ không có ai vào trường quay âm thanh này cho đến khi ca công nhân đầu tiên xuất hiện vào sáng thứ hai.

Còn không đầy một tiếng rưỡi nữa Bloodhound, Peggy và các Bé Quậy khác sẽ bắt đầu thu hình phần đầu tiên của cuộc thi đố vui Hội Bé Quậy,

Hannibal đứng bất động một hồi. Đầu óc thám tử trưởng làm việc nhanh nhẹn, có phương pháp, Hannibal đang lên một kế hoạch, nghĩ những bước đi phải thực hiện, Một. Hai. Ba.

Bước một. Thám tử trưởng cần ánh sáng

Hannibal nhớ lại buổi tối hôm trước: Luther Lomax bước ra từ sau hàng công tắc đèn sau khi bắt quả tang Ba Thám Tử Trẻ đang tìm ra năm cái tách bạc.

Hannibal thận trọng mò đường dọc theo vách tường cho đến khu nhà bếp. Dường như mất rất lâu các ngón tay của Hannibal mới chạm được hộp công tắc to tướng bằng sắt. Hannibal tìm thấy chốt cài, rồi mở nắp hộp ra. Tay thám tử trưởng lướt trúng công tắc bật. Hannibal kéo công tắc.

Nhà bếp tràn trề ánh sáng.

Bước hai. Điện thoại

Điện thoại chỉ cách Hannibal một mét, treo trên tường. Hannibal bước đến đó, đưa ống nghe lên tai.

Điện thoại bị chết máy.

VII
MẮC BẪY !

Thám tử trưởng cảm thấy thất vọng khi áp vào tai ống nghe điện thoại không âm thanh. Thật ra Hannibal cũng không hy vọng rằng điện thoại sẽ hoạt động được. Kẻ đã nhốt Hannibal vào trường quay âm thanh để không cho Hannibal tham gia cuộc thi đố vui hẳn sẽ bảo đảm sao cho Hannibal không sử dụng được điện thoại.

Bước Ba. Sửa chữa điện thoại. Nếu được.

Hannibal dễ dàng tìm ra chỗ đường dây bị cắt, gần sát dưới sàn nhà. Nhưng kẻ cắt dây đã làm việc này cẩu thả. Dây chưa được cắt đứt hẳn. Còn một khúc dài bị sót.

Hộp đồ nghề thợ mộc vẫn còn nằm dưới đất, phía sau nhà bếp. Trong đó có một cái kìm tốt. Tìm một đoạn dây tại một trường quay âm thanh sẽ không thành vấn đề. Hannibal lấy đoạn dây cần thiết từ một cái đèn chiếu nhỏ, có chân.

Cố làm việc nhanh, Hannibal nối lại hai đoạn dây điện thoại. Tim Hannibal đập mạnh khi nhấc ống nghe được lên tai. Vẫn có khả năng, khả năng nhỏ nhưng đáng sợ, rằng đường dây điện thoại cũng bị cắt đứt bên ngoài trường quay.

Hannibal nghe thấy âm thanh ngọt ngào nhất trong đời: tiếng ù ù của điện thoại.

Hannibal nhận ra mình có thể gọi tổng đài xưởng phim, yêu cầu cho người đến thả Hannibal ra bằng chìa khoá khác. Nhưng dễ dàng dự đoán rằng Hannibal sẽ phải trả lời vô số câu hỏi và sẽ phải giải thích tại sao mình bị như thế. Thám tử trưởng quyết định rằng đây là một tình huống không nên tiết lộ, chỉ để mình Ba Thám Tử Trẻ biết.

***

Peter vừa mới đi biển về và trả lời điện thoại ngay từ tiếng reng thứ nhì. Hannibal trình bày mình đang ở đâu, thật ngắn gọn, và chuyện đã xảy ra.

- Cậu hãy gọi Gordon Harker và yêu cầu anh ấy chở cậu đến đây ngay, thám tử trưởng nói tiếp, mình sẽ cố gắng khoét bớt đáy cửa đệm để chuyển chìa khoá ra ngoài cho cậu.

Peter không bỏ phí giây phút nào sau khi Hannibal gác máy. Peter gọi công ty thuê xe rồi nói chuyện với Gordon Harker. Trong vòng ba mươi phút sau, tài xế đến trước nhà Peter. Sau cú gọi điện thoại khẩn cấp của Peter Bob đã chạy xe đạp đến nhà Peter. Bob và Peter leo lên xe.

Hai thám tử không thể làm gì khác ngoại trừ ngồi đó và cố gắng thư giãn trong khi xe lách nhanh qua dòng xe ngày thứ bảy chạy về hướng Hollywood. Cuối cùng xe cũng rẽ vào đường Vine. Cổng xưởng phim xuất hiện.

Gordon Harker dừng xe khi thấy bảo vệ bước ra khỏi chốt đến gần xe.

- Xin trình giấy thông hành, ông bảo vệ nói.

Hai thám tử nhìn nhau, mặt ngây ra vì mất tinh thần. Bob và Peter không có giấy thông hành vào xưởng phim. Hannibal đang giữ giấy.

***

Thám tử trưởng nện một cú cuối cùng vào cây đục. Rồi bỏ đồ nghề xuống, Hannibal lấy mảnh gỗ nhỏ vừa mới cắt ở đáy cửa ra, bỏ gần những mảnh mút đệm cửa đã đẽo đi. Thám tử trưởng nằm xuống sàn, cố để mắt thật sát đất.

Tốt lắm. Bước Bốn đã được hoàn tất. Bây giờ thám tử trưởng thấy được một làn ánh sáng rất mỏng dưới cửa. Ngay khi Peter đến, Hannibal sẽ nhét được chìa khoá ra ngoài cho Peter.

Hannibal nhìn đồng hồ. Hai giờ kém mười bảy phút. Không hiểu tại sao Peter vẫn chưa đến ? Lẽ ra giờ này phải đến rồi. Hay Peter bị rắc rối với anh lái xe ? Hay có một cái gì đó khác trục trặc ?

Hannibal khó chịu và lo lắng nhớ lại mối hoài nghi của mình về Gordon Harker.

***

Xe Limousine vẫn còn kẹt ngoài cổng.

- Tụi em có giấy thông hành, nhưng bỏ quên ở nhà, Peter nói với bảo vệ. Anh không nhớ bọn em à ? Bọn em có đến đây hôm qua để dự cuộc họp mặt Bé Quậy. Tụi em đến rước bạn Hannibal Jones.

Anh bảo vệ lạnh lùng lắc đầu.

- Tôi không hay biết gì chuyện này, bảo vệ nói. Hôm nay không có danh sách khách vào. Tôi không thể cho các cậu vào nếu không

có giấy thông hành.

- Nhưng... mà... Bob tuyệt vọng ấp úng. Nhưng tụi em...

Bob không nói gì được thêm. Gordon Harker vừa mới mở cửa xe ra.

- Được rồi, Gordon Harker nói, tốt hơn các cậu xuống xe đi.

Bob và Peter bước xuống xe. Gordon Harker quay sang bảo vệ.

- Ông Milton Glass ở phòng đối ngoại cho gọi xe đến, Gordon Harker nói với bảo vệ. Tôi chỉ dẫn hai em kia đi theo, vì hai em muốn tham quan xưởng phim.

Bảo vệ gật đầu.

- Dường như ông Milton Glass không có trong văn phòng... bảo vệ bắt đầu nói.

- Thư ký ông ấy đặt xe đến, anh tài xế cao to ngắt lời không cho bảo vệ kịp nói thêm gì.

Gordon Harker đóng cửa sau xe lại. Peter đang đứng gần đó.

- Cậu ấy ở đâu ? Gordon Harker hỏi khẽ.

- Trường quay số Chín, Peter thì thầm trả lời. Hannibal bị nhốt trong đó. Hannibal sẽ nhét chìa khoá qua chỗ dưới cửa cho anh.

Anh tài xế trở lên xe ngồi sau tay lái. Bảo vệ vẫy tay cho xe đi. Bob và Peter nhìn theo chiếc xe biến mất trên con đường có những toà cấu trúc nổi tiếng.

Hannibal đã nói đúng, Bob nghĩ bụng. Có một điều gì đó bí ẩn về Gordon Harker.

***

Hannibal vẫn đang nằm dưới sàn trường quay âm thanh, quan sát đường sáng mỏng dưới cửa và thấy biến mất.

- Peter hả ? Hannibal gọi.

- Không phải, tôi đây.

Thám tử trưởng chỉ nghe được giọng nói người đàn ông.

- Tôi là tài xế của cậu, Gordon Harker. Đưa chìa khoá ra cho tôi đi.

Hannibal lưỡng lự một hồi. Sau tất cả những gì Hannibal đã làm, sửa điện thoại, cắt đi lớp đệm trên cửa, rồi đẽo bỏ phần gỗ dưới cửa, thì Hannibal không muốn giao chìa khoá cho ai. Cho một kẻ có thể bỏ đi, để Hannibal bị nhốt trong đó cho đến thứ hai. Rất có thể, Hannibal nhận ra, rằng Gordon Harker đã bám sát theo mình

cho đến trường quay trước đây. Rằng chính Harker là kẻ đã nhốt Hannibal lại.

Hannibal liếc nhìn đồng hồ. Hai giờ kém mười hai, không có thời gian mà phân vân, vẫn có cơ may anh lái xe đứng về phe mình. Thám tử trưởng buộc phải mạo hiểm.

Hannibal nhét chìa khoá qua khe dưới cửa, rồi đứng dậy chờ.

Cửa mở ra.

Hannibal mừng rỡ bước ra ngoài trời.

- Cám ơn anh nhiều, thám tử trưởng nói.

- Nhanh lên, anh lái xe nói với Hanniba. Hai bạn của cậu còn ở ngoài cổng. Ta sẽ rước hai bạn, ta sẽ kịp đến đó đúng hai giờ.

Đúng là vừa kịp. Đúng hai giờ kém một phút, Hannibal cùng tất cả chạy vào toà nhà trụ sở truyền hình, vội chạy đến thang máy.

Cửa trường quay trên tầng mười bảy, nơi dự kiến sẽ thu hình cuộc thi đố vui, vẫn còn mở. Có một nhân viên đẩy nhanh Hannibal xuống lối đi giữa hàng ghế để đến sân khấu.

Nhân viên đưa Hannibal đến ghế của cậu sau một quầy dài bằng gỗ trông y như chỗ ngồi của ban hội thẩm. Trong khi anh nhân viên cài micro vào cà vạt mình. Hannibal nhìn kỹ Footsie đang ngồi ngay bên cạnh.

- Chào, Footsie nói. Đến vừa kịp.

Không thể nào biết chắc chắn nổi, Hannibal quyết định. Ta không thể nào biết chắc về nét mặt và phản ứng của người khác. Nhưng Hannibal dám mang danh dự thám tử của mình ra để bảo đảm.

Footsie không hề ngạc nhiên khi thấy Hannibal đến đây.

Hannibal nhìn nhanh những người khác đang có mặt trên sân khấu. Peggy cũng không hề ngạc nhiên. Peggy có vẻ nhẹ nhõm vì Hannibal vừa đến kịp. Cô mỉm cười thân thiện với Hannibal.

Bloodhound cũng có vẻ vui mừng. Và Milton Glass, người đang dẫn chương trình, cũng vậy.

Người duy nhất không nhìn lại khi Hannibal nhìn, và bối rối liếc mắt, là chàng trai trẻ với mái tóc vàng dài chấm vai.

Bonehead.

VIII
CUỘC THI ĐẦU TIÊN

Camera truyền hình đang quay. "Cuộc thi đố vui Hội Bé Quậy" đầu tiên đã bắt đầu.

Sau khi nói vài câu đùa kèm nụ cười tươi rói để làm cho khán giả hưng phấn và không khí sôi nổi lên, Milton Glass tiến hành trình bày quy tắc của cuộc thi đố vui.

Người dự thi sẽ lần lượt trả lời các câu hỏi. Trả lời đúng sẽ được năm điểm, trả lời sai bị điểm không. Nếu một người không trả lời được, thì bất cứ người khác đều có thể đưa tay lên để xung phong trả lời, và giành được năm điểm nếu trả lời đúng. Nhưng nếu xung phong mà trả lời sai, thì sẽ mất năm điểm.

Milton Glass quay lại mỉm cười với các ứng cử viên.

- Vậy, không nên xung phong nếu không biết chắc câu trả lời, Milton Glass cảnh báo.

Milton Glass lại đối mặt với camera và khán giả ở trường quay.

- Trong một số cuộc thi, - ông nói tiếp, có vài chủ đề. Người dự thi có thể chọn đề tài mình rành nhất. Nhưng trong cuộc thi này, chỉ có một chủ đề duy nhất. Các Bé Quậy sẽ nhận được những câu hỏi về một đề tài duy nhất, Milton Glass dừng một hồi và hàm răng trắng tinh lại sáng lên, câu hỏi về chính Hội Bé Quậy.

Có tiếng thì thào kích động chỗ cử toạ.

Milton Glass lại giải thích tiếp.

- Người Thụy Điển có tục ngữ "nói láo y như nhân chứng", ở đây, các Bé Quậy sẽ là nhân chứng cho chính mình, ở đầu mỗi chương trình, ta sẽ chiếu cho các Bé Quậy xem những đoạn phim trích từ các tập "Hội Bé Quậy". Quý vị khán giả sẽ theo dõi các đoạn trích trên màn hình này.

Milton Glass chỉ đến một màn hình chiếu phim rộng lớn được căng sẵn ở một bên sân khấu, đối diện với khán giả.

- Còn ứng cử viên thi sẽ chỉ được xem một lần, trên màn ảnh này.

Hannibal liếc nhìn màn ảnh đối diện với mình và các bạn Bé Quậy. Hannibal cảm thấy dễ chịu. Nếu được quyền chọn bất cứ đề tài nào trên thế giới, thì Hannibal không nghĩ ra nổi đề tài nào phù

hợp với năng khiếu mình hơn chính đề tài này. Với trí nhớ khác thường và tài năng quan sát của mình, Hannibal sẽ không thể trả lời sai các câu hỏi nào. Việc cần làm, là xung phong thật nhiều và thật nhanh ngay khi bất cứ ai khác trả lời sai.

Hannibal nhìn các bạn dự thi ngồi bên mình: Footsie, rồi đến Peggy, Bonehead và Bloodhound. Chỉ có một mình Bonehead là đang mỉm cười.

- Ta bắt đầu nhé, Milton Glass nói. Mời tất cả hãy xem các bạn Bé Quậy của ta sẽ trổ tài như thế nào.

Milton Glass ngồi xuống ghế sau bàn ghi tỷ số. Hannibal tập trung nhìn màn ảnh khi đoạn phim bắt đầu.

Đoạn phim không có đầu đuôi câu chuyện gì. Mà gồm nhiều mẩu và trích đoạn ngắn lấy từ các tập phim hài cũ. Hành động cứ nhảy từ cảnh phim này sang cảnh khác.

Bonehead và Bloodhound đang cho thuốc súng vào lọ bột mà Peggy dùng để làm bánh bông lan. Cậu bé da đen, Flapjack, với mái tóc đâm chĩa nhọn hoắt như lông nhím, xì bánh xe đạp của Footsie. Một kẻ lạ trung niên, do một diễn viên thỉnh thoảng xuất hiện trong các tập phim đóng, trả cho các Bé Quậy một đô-la để trông ô tô giúp ông, mà ôtô đó lại chứa đầy những máy radio trộm cắp. Bé Mập Thù Lù bị những đứa trẻ khác bắt cóc và trói vào cây, lũ trẻ này đòi chuộc Bé Mập Thù Lù bằng một hộp kẹo. Bonehead, hai vành tai ngọ nguậy tinh quái, thuyết phục Flapjack hãy đào tìm kho báu ẩn giấu ngay tại một lùm cây sơn độc, trong khi những đứa khác nhìn lén và cười. Peggy Xinh Đẹp giải cứu cho Bé Mập Thù Lù, bằng cách tháo dây trói bé vào cây...

Đoạn phim chấm dứt sau đúng hai phút. Đèn sân khấu lại sáng lên. Khán giả đã cười vui vẻ khi xem đoạn phim và đang vỗ tay. Camera di chuyển đến Milton Glass, trong khi ông xoay trên ghế để đối mặt với các đối thủ trong cuộc thi.

Peggy được hỏi đầu tiên.

- Ai đã xì hơi bánh xe gắn máy ? Milton Glass hỏi cô với một nụ cười quyến rũ.

- Không ai cả, Peggy trả lời nhưng không mỉm cười đáp lại.

Hannibal ngạc nhiên trước thái độ quả quyết của Peggy. Rõ ràng chiến thắng trong cuộc thi là một điều rất quan trọng đối với

Peggy. Hannibal nhớ lại rằng Peggy có nói cô cần số tiền này để học đại học.

- Đó không phải là chiếc xe gắn máy, Peggy nói tiếp, mà chỉ là chiếc xe đạp bình thường, và chính Flapjack đã xì lốp xe đạp.

- Đúng.

Khán giả vỗ tay. Milton Glass ghi năm điểm cho Peggy trên bảng ghi tỷ số điện tử.

Kế tiếp là Bonehead. Anh được hỏi màu của chiếc xe đạp và anh trả lời đúng không lưỡng lự một giây nào.

- Xanh lá cây.

Khán giả lại vỗ tay.

Đến lượt Bloodhound.

- Bánh răng truyền động ba số nằm phía bên nào ghi-đông xe đạp ?

Bloodhound phân vân.

- Bên phải à ? Bloodhound không tin tưởng nói thử.

Tiếng thì thầm thất vọng vang lên từ đám người xem.

Hannibal đưa tay trước Bonehead một tí. Hannibal chờ Milton Glass nói với Bloodhound rằng đáng tiếc anh đã trả lời sai.

- Ta có hai người xung phong trả lời câu hỏi này, Milton Class tiếp tục nói, mỉm cười với cả hai rồi chỉ Hannibal.

- Không có bánh răng truyền động ba số, thám tử trưởng trả lời với giọng điệu giả bộ ngốc nghếch.

- Đúng.

Tràng pháo tay rầm rầm vang lên. Thêm năm điểm cho Hannibal. Bonehead chau mày nhìn theo tỷ số xuất hiện trên bảng.

Đến lượt Footsie.

Một câu hỏi dễ.

- Thành phần khác biệt được thêm vào ổ bánh bông lan của Peggy là gì ?

- Thuốc súng.

- Đúng.

Năm điểm và tràng pháo tay lịch sự dành cho Footsie.

Milton Glass quay sang Hannibal Jones.

- Peggy Xinh Đẹp đã phải tháo bao nhiêu gút dây để giải thoát cho Bé Mập Thù Lù khỏi cây ?

Hannibal nhìn thấy Peggy đưa tay lên trước khi mình kịp giả bộ bối rối. Hannibal gần như rất muốn trả lời sai để Peggy có thể giành được thêm năm điểm nữa, nhưng Hannibal không thể nào để cho Bonehead vượt qua mình vào lượt kế tiếp.

- Có phải b-bốn gút không ạ ? Hannibal nói giả vờ như đoán mò.

- Đúng.

Thêm một tràng pháo tay kết thúc cho loạt câu hỏi đầu tiên. Milton Glass chăm chỉ đọc tỷ số, mặc dù mọi người đều nhìn thấy rõ. Rõ ràng Milton Glass rất thích được camera chĩa vào mình.

Hannibal nhìn khắp khán giả cho đến phòng điều hành ở phía cuối, nơi Luther Lomax đang xem các màn ảnh theo dõi của mình. Ông đạo diễn lớn tuổi trông căng thẳng y như phi công đang hạ cánh trong đám sương mù dày đặc.

Thám tử trưởng thấy Bob và Peter ở hàng thứ năm trong đám khán giả. Bob và Peter ngồi cạnh Gordon Harker. Anh tài xế để tấm bìa cứng kẹp giấy trên đầu gối và đang dùng viết ghi nhanh trên đó.

Peter đưa hai tay lên ra hiệu chiến thắng khi thấy Hannibal đang nhìn mình.

Bob ngồi ngay bên cạnh Gordon Harker. Bob không cưỡng lại ý muốn liếc vào tấm bìa cứng mà anh lái xe đang cầm. Harker mỉm cười và đưa cho Bob xem những gì mình đã viết trên đó.

Xe đạp bình thường.

Xanh lục.

Không có bánh răng truyền động ba số.

Thuốc súng

Bốn.

- Tôi chỉ thử đoán các câu trả lời trước những người tham gia thi, Gordon Harker giải thích. Tôi trả lời khá lắm. Câu nào cũng trúng.

Gordon Harker chỉ vào những dấu chữ thập anh đã đánh dấu bên cạnh mỗi hàng trả lời đúng.

Loạt câu hỏi tiếp theo bắt đầu. Peggy và Bonehead trả lời đúng. Bloodhound lại bị sai và Bonehead xung phong một khắc giây trước Hannibal và đưa ra câu trả lời chính xác. Lần này Footsie cũng bị trật và Hannibal đưa tay lên trước Bonehead và Peggy nên giành được thêm năm điểm.

Cứ sau mỗi lượt câu hỏi, Milton Glass đọc tỷ số, dành camera về mình với nụ cười tươi tắn, rồi lại quyến rũ khán giả với vài câu nói đùa.

Đến khi bước vào loạt câu hỏi thứ năm và cuối cùng thì Hannibal vẫn hơn Bonehead năm điểm và hơn Peggy mười điểm. Còn Bloodhound và Footsie thì đã bị bỏ lại rất xa.

Loạt câu hỏi cuối cùng bắt đầu.

- Có điều gì khả nghi với ô tô của kẻ lạ ? Mìlton Glass hỏi Peggy.

- Xe chứa đầy radio ăn cắp.

- Đúng. Năm điểm cho Peggy Xinh Đẹp,

Khán giả vỗ tay.

Bonehead lại giành được thêm năm điểm nhờ biết hiệu ôtô, thậm chí còn nói được đời xe. Xe rất cổ, một chiếc Pierce-Arrow 29.

Lần này Bloodhound được một cầu hỏi dễ.

- Kẻ lạ đã cho các Bé Quậy bao nhiêu để trông xe giúp hắn ?

- Một đô-la.

- Đúng.

Lại vỗ tay.

Cả Footsie cũng chiến thắng ở loạt câu hỏi này. Footsie nhớ được bí danh mà hội Bé Quậy đã ban cho kẻ lạ.

Hội Bé Quậy gọi hắn là ông Rắc rối.

Đến lượt Hannibal, cũng là câu hỏi cuối cùng của phần đầu tiên cuộc thi.

- Xin cho biết tên thật của nam diễn viên thủ vai ông Rắc rối ?

Câu hỏi này là không công bằng lắm, vì không liên quan gì với đoạn phim đã xem, nên đây không phải là một câu hỏi về những gì đã chứng kiến.

Bonehead và Peggy đang cuồng nhiệt đưa tay lên.

Hannibal gãi đầu với thái độ bối rối. Hannibal chỉ giả bộ không biết, vẫn giả ngốc để đánh lạc hướng Bonehead. Thám tử trưởng đã từng gặp lại nam diễn viên đứng tuổi kia vài lần khi Ba Thám Tử Trẻ điều tra về một vụ trộm trong viện bảo tàng, và đã nhận ra ông ngay, và nhớ tên ông lúc đó.

- Edmund F-F-Frank, Hannibal trả lời với nụ cười khờ khạo.

- Đúng.

Khán giả sôi nổi lên.

Buổi biểu diễn kết thúc. Hannibal vẫn hơn Bonehead năm điểm. Khán giả ùn ùn đi ra. Milton Glass nhắc nhở các ứng cử viên phải trở lại đài truyền hình đúng hai giờ chiều mai.

Peggy nhăn nhó vội bỏ về. Hannibal nhìn theo Peggy. Hannibal cảm thấy thương Peggy và ước mình có thể làm một cái gì đó giúp Peggy. Nhưng khi mà Bonehead là đối thủ sát nhất, thì Hannibal kiên quyết chiến thắng. Hannibal cảm thấy như có món nợ phải tính sổ với Bonehead về cách cậu diễn viên nhí đã đối xử với mình lúc đó.

Hannibal băng qua sân khấu để tìm Bob và Peter trong hội trường trống rỗng. Một cánh tay áo da đưa ra. Bonehead thô thiển chụp lấy cánh tay Hannibal. Bonehead nắm chặt như thép.

- Cẩn thận đấy, Bé Mập Thù Lù à, anh chàng cao to hầm hè. Tôi có theo dõi cậu. Tôi biết tất cả về cậu và Ba Thám Tử Trẻ của cậu. Cậu đang giả khờ để giành hai chục ngàn đô-la.

Hannibal quay lại. Bonehead siết tay mạnh thêm.

- Tôi cảnh cáo cậu đấy, Bé Mập Thù Lù à, kẻ hành hạ Hannibal nói lại. Chấm dứt ngay. Nếu không thì....

Bonehead bỏ di.

***

Bob và Peter đứng chờ Hannibal ở lối đi giữa hai hàng ghế. Gordon Harker đã ra xe trước.

- Bonehead nói gì với cậu vậy ? Peter hỏi Hannibal.

Thám tử trưởng không trả lời, mà đang có một câu hỏi khác.

- Bob ơi, Hannibal nói, cậu ngồi gần Gordon Harker, phải không ?

- Đúng. Sao vậy ?

- Suốt chương trinh, anh ấy viết gì trên tấm bìa cứng kẹp giấy vậy ?

- Không có gì, Bob nhún vai. Anh ấy chỉ thử đoán các câu giải đáp trước mọi người.

- Cậu có thấy câu trả lời không ? Hannibal chau mày hỏi tiếp.

Giọng thám tử trưởng có âm điệu để lộ cậu đang nghĩ đến một manh mối nào dó và cương quyết theo để xem nó dẫn đến đâu.

- Có thấy. Anh ấy có cho mình xem. Anh ấy trả lời tốt lắm. Anh ấy trả lời được tất cả ngoại trừ một.

- Câu nào vậy ? Thám tử trưởng nóng lòng hỏi. Có phải câu hỏi cuối về Edmund Frank không ? Anh ấy trả lời sai câu này, phải không ?

- Không, Bob lắc đầu. Câu hỏi duy nhất anh ấy bỏ là hiệu xe của ông Rắc rối. Anh ấy đã viết tên Edmund Frank rất sớm trước khi cậu trả lời.

Hannibal nhìn chằm chằm Bob, gật đầu rồi bước ra. Mặc Bob và Peter cố đặt câu hỏi khi tất cả đang đi xuống thang máy, nhưng Hannibal không chịu cho biết tại sao cậu quan tâm đến những câu trả lời về cuộc thi đố vui của anh tài xế.

Đến khi cả ba ra ngoài, đứng chờ xe trên lề đường, thì thám tử trưởng mới chịu mở miệng lại.

- Mình có thể hiểu rằng anh ấy đã trả lời đúng các cậu hỏi kia, Hannibal đăm chiêu nói. Bởi vì anh ấy càng xem kỹ đoạn phim, vì rõ ràng anh ấy rất thông minh. Nhưng điều khiến mình khó hiểu....

Giọng Hannibal kéo dài ra.

- Sao ? Bob và Peter thúc hối. Nói tiếp di Babal. Điều gì bí ẩn vậy ?

- Điều bí ẩn là, thám tử trưởng nói với một giọng xa vời - tại sao một tài xế Limousine lại quan tâm đến Hội Bé Quậy đến thế.

IX
NGƯỜI BIẾT NHIỀU QUÁ

- Những kẻ tình nghi khả dĩ, Hannibal nói. Số Một, Hannibal vừa nói vừa đưa một ngón tay mập tròn lên. Footsie.

Ba Thám Tử Trẻ đang ngồi ở bộ tham mưu. Ba thám tử đã về thẳng đó từ đài truyền hình. Hannibal đang ngồi sau bàn viết. Bob và Peter ngồi ở chỗ thường ngày.

- Footsie, thám tử trưởng lặp lại. Ta biết gì về anh nào ?

Thám tử trưởng không mong chờ câu trả lời. Hannibal đang vừa suy nghĩ vừa nói lớn tiếng, như thường làm khi có điều bí ẩn.

- Ta biết rằng anh ấy đã có thể lấy cắp những cái tách bạc kia, thám tử trưởng nói tiếp, nhưng bất cứ Bé Quậy nào khác cũng đã có thể lấy trộm. Tất cả chúng mình đều đứng quanh bàn buffet. Có rất đông người trong khu nhà bếp: cánh hầu bàn, thợ điện, thợ cầm micro. Bất cứ ai cũng có cơ hội lẻn ra phía sau, chỗ để mấy tách bạc. Bất cứ ai cũng có thể bỏ đi hai ba phút mà không bị ai để ý.

- Bonehead, Peter gợi ý rồi tựa lưng vào ghế đu. Mình rất nghi anh chàng này.

Hannibal đưa tay lên để ra hiệu hãy từ từ.

- Ta hãy tập trung vào Footsie trước đã, Hannibal nói. Ông đạo diễn Luther Lomax nghi ngờ Footsie. Ông đã nhìn thấy Footsie lảng vảng gần Trường quay số Chín tối hôm đó. Ông ấy nghĩ rằng có thể Footsie trở lại lấy mấy cái tách ăn cắp. Lomax đã làm cho anh ấy sợ và bỏ đi. Và ông ấy tin chắc Footsie sẽ trở lại. Rất có thể ông ấy nghĩ đúng. Lúc mười một giờ bốn mươi lăm sáng hôm nay, Pootsie đã nhảy lên xe gắn máy, chạy đến trường quay. Mình đi theo anh ấy. Mình đến nơi trước. Footsie nhìn thấy mình vào trường quay. Footsie hoảng hốt và nhốt mình lại...

- Cũng có lý, Bob đồng tình.

- Rất có thể, Hannibal vừa nói vừa véo véo cái môi dưới.

Có thể rất có lý, Hannibal nghĩ bụng, nhưng vẫn còn nhiều điều chưa ổn lắm. Bởi vì Hannibal có cảm giác rằng kẻ đã nhốt mình ở trường quay đã cố tình làm việc này, không hề hoảng hốt, vì một lý do rất vững vàng. Để gạt Hannibal ra khỏi cuộc thi đố vui. Để loại bỏ

một đối thủ như Hannibaỉ. Mà Footsie chưa hề tỏ ra quan tâm đến cuộc thi. Rõ ràng Footsie không hề nghĩ mình có cơ hội chiến thắng.

Mặt khác, Hannibal không tin vào sự ngẫu nhiên. Hannibal không tin do tình cờ mà Footsie lại chạy xe gắn máy đến trường quay sáng hôm nay.

- Kẻ tình nghi số Hai, thám tử trưởng chìa thêm một ngón tay mập.

- Bonehead, Peter hăng hái xen vào.

- Bonehead, Hannibal đồng tình. Anh ấy rất khôn và ham tiền. Anh ấy căm ghét Milton Glass và cả cái sáng kiến về cuộc họp mặt Bé Quậy. Anh ấy nhất định đòi phải được trả thù lao một trăm đô-la chỉ để xuất hiện ở buổi nói chuyện truyền hình. Anh ấy cương quyết giành chiến thắng trong cuộc thi. Anh ấy nghi ngờ thái độ giả ngu của mình và đã tìm ra được lai lịch của mình.

- Sao cậu biết ? Bob ngắt lời.

- Bonehead đã nói cho mình biết lúc chụp tay mình lại sau cuộc thi hôm nay, Hannibal lơ đãng trả lời. Mình đang nói đến đâu nhỉ ? À, thế cho nên, nếu nhìn thấy mình bước vào Trường quay số Chín một tiếng rưỡi trước khi bắt đầu thu hình cuộc thi, thì rất có thể Bonehead chụp lấy cơ hội để loại khử một đối thủ nguy hiểm. Và khi mình đến đài truyền hình vừa kịp thời gian, thì chỉ có một mình Bonehead tỏ ra ngạc nhiên khi thấy mình.

Hannibal nhớ lại thái độ lúng túng của Bonehead khi nhìn thấy Hannibal đến ngồi chung với các đám dự thi.

- Nhưng vậy thì Bonehead làm gì ở trường quay sáng nay ? thám tử trưởng hỏi. Cùng lúc với Footsie ?

- Cũng có thể tình cờ Bonehead có mặt ở đó chứ ? Bob gợi ý.

- Không, Hannibal cương quyết lắc đầu và lần này nói thật to. Mình không tin vào sự trùng hợp.

Thám tử trưởng im lặng một hồi, mải mê suy nghĩ, rồi mới đưa thêm một ngón tay tròn trịa thứ ba.

- Kẻ tình nghi số Ba. Gordon Harker.

- Mình không nghĩ anh ấy đã lấy trộm mấy tách bạc, Bob nói vì có cảm tình với anh lái xe. Anh ấy không thuộc típ người như thế.

- Có thể có, mà cũng có thể không.

Hannibal thầm đồng tình với Bob, nhưng sẽ không loại Gordon Harker ra khỏi danh sách những kẻ tình nghi chỉ vì anh ấy trông có

vẻ là người tốt.

- Gordon Harker có mặt ở trường quay âm thanh ngày hôm qua, thám tử trưởng nhấn mạnh. Mình đã nhìn thấy anh ấy lúc vừa mới bắt đầu buổi nói chuyện truyền hình. Anh ấy đang đi ra sau, chỗ có hộp quà tách bạc và mấy cái đèn hồ quang không sử dụng. Gordon Harker có thái độ quan tâm bất bình thường đối với cuộc họp mặt Bé Quậy, ngay từ khi nó bắt đầu. Anh ấy đã xin mình vé vào xem cuộc thi đố vui. Anh ấy ngồi đó với tấm bìa kẹp giấy và thử đoán các câu trả lời rồi viết ra giấy. Anh ấy biết tên 1 một nam diễn viên không tên tuổi trong các tập phỉm. Nhưng đồng thời anh ấy rất kín đáo về mối quan tâm của mình. Anh ấy giả bộ không biết Trường quay số Chín nằm ở đâu...

Thám tử trưởng nhìn Bob và Peter.

- Các cậu có thể nói, thám tử trưởng nói tiếp sau một phút, rằng Gordon Harker không chỉ là kẻ biết quá ít. Giống như tựa bộ phim cũ của bác Alfred Hitchcock, Gordon Harker cũng là người biết quá nhiều.

Peter liếc nhìn đồng hồ, đứng phốc dậy.

- Babal ơi, bốn giờ rồi, Peter nói.

Hannibal phân vân rồi nhìn máy truyền hình. Theo chương trình, thì sẽ có một tập phim hài Hội Bé Quậy sẽ được chiếu lại trên truyền hình. Hannibal sẽ rất đau khổ nếu phải xem tập phim này, phải xem chính mình thủ vai Bé Mập Thù Lù. Mặt khác, xem phim có thể giúp ích cho Hannibal trong cuộc thi đố vui ngày mai. Là người dự thi, phần bài tập ở nhà của Hannibal phải là nghiên cứu mọi thước phim có thể xem được.

- Được rồi, Hannibal thở dài nói. Bob, bật truyền hình lên di.

Đoạn quảng cáo đang vừa mới kết thúc. Hannibal nhăn mặt khi Bé Mập Thù Lù xuất hiện trên màn ảnh nhỏ.

- Cho bé đi với, Bé Mập Thù Lù đang năn nỉ.

Các Bé Quậy khác đều lắc đầu. Băng Bé Quậy sắp ra thành phố mua kem ăn, và không muốn phải bận bịu dắt một đứa bé đi cùng.

- Nhưng bọn mình không thể bỏ bé một mình ở đây, Peggy Xinh Đẹp nói. Tội nghiệp quá.

- Được rồi, Peggy ở lại với nó đi, Bonehead nói.

Nhưng Peggy cũng muốn ra phố. Cuối cùng cả bọn quyết định rút thăm.

- Đúng rồi, thăm đi, thăm đi, Bé Mập Thù Lù nói.

Bonehead ăn gian và Flapjack thua.

- Tại sao lúc nào mình cũng phải lãnh đủ mọi công việc nhà ở đây ? Thằng bé da đen kêu ca với giọng điệu như hát. Sau này mình sẽ không làm nghề giữ trẻ.

Đây chính là tập phim về ông Rắc rối và chuyến xe radio ăn cắp. Ông Rắc rối trả tiền để nhóm Bé Quậy trông xe giúp ông trong khi ông đi gọi điện thoại. Cả bọn đang loay hoay quanh chiếc Pierce-Arrow mui trần cũ kỹ, thì cảnh sát đến. Bọn nhóc bị đưa về đồn cảnh sát.

Trở lại nhà bếp, thì Flapjack đã quyết định tự làm kem, Bé Mập Thù Lù giúp Flapjack, cho muối thay vì cho đường.

Ông Rắc rối đi lấy cắp chiếc xe mui trần tại đồn cảnh sát. Có vụ rượt đuổi bằng xe, đám Bé Quậy la hét um sùm sau xe cảnh sát...

Hannibal đứng dậy, tắt truyền hình.

- Nhưng kết cuộc ra sao ? Peter phản đối. Có tóm được ông Rắc rối không ?

- Không, Hannibal trả lời. Xưởng phim muốn trưng dụng lại chính ông diễn viên đó, trong một tập về sau, trong đó hắn thuê Flapjack đi bắt cóc một con chó cho hắn, nên kịch bản để cho hắn tẩu thoát lần này.

Hannibal nhấc điện thoại lên, quay số.

- A-lô, anh Gordon Harker hả, Hannibal nói sau một hồi. Em Hannibal Jones đây. Không biết anh có thể đến Thiên Đường Đồ cổ được không ? Vâng, càng sớm càng tốt.

- Bọn mình đi đâu vậy ? Bob muốn biết sau khi Hannibal gác máy.

- Không đi đâu cả, Hannibal trả lời bằng giọng điệu như đang mơ màng suy nghĩ. Mình chỉ vừa mới nghĩ ra rằng nếu ta muốn biết kẻ nào đã lấy cắp số tách bạc kia, thì ta cần một đồng minh, một người bạn. Một người mà không ai nghi ngờ cả.

Thám tử trưởng không chịu nói gì thêm cho đến khi chiếc Limousine chạy qua cổng. Chú Titus và thím Mathilda đã đi dự một

cuộc bán đấu giá. Hannibal mời Gordon Harker vào nhà ở bên kia đường, mời uống tách cà phê.

Tất cả ngồi trong nhà bếp rộng lớn dễ chịu. Hannibal đặt bình cà phê lên bếp cho Gordon Harker rồi lấy nước ngọt cho Ba Thám Tử Trẻ.

Hannibal bắt đầu nói về cuộc thi đố vui.

- Em rất vui vì không trúng phải câu hỏi hiệu xe là gì, Hannibal nói, em không biết trả lời cho câu hỏi này.

- Cậu không biết à ? Gordon Harker hỏi lại sau khi uống một ngụm cà phê. Cậu biết tất cả những câu trả lời kia mà.

- Phải, nhưng em không hề có mặt trong các cảnh phim đó, Hannibal giải thích. Những cảnh phim với chiếc xe mui trần của ông Rắc rối. Bonehead, Bloodhound và các anh chị kia đã có mặt ở hiện trường, và có lẽ đã hỏi bác Luther Lomax hay ai khác xem đó là loại xe gì. Chính nhờ vậy mà Bonehead biết câu trả lời. Anh ấy nhớ đó là xe hiệu Pierce-Arrow. Nhưng em chưa bao giờ nhìn thấy chiếc xe.

- Ừ, đúng rồi, anh lái xe đồng ý. Tôi đang xem tập phim đó trên truyền hình trước khi cậu gọi, anh lái xe mỉm cười nói. Cậu và thằng bé da đen, Flapjack, ở nhà tự làm kem lấy.

- Anh có thích xem mấy tập phim cũ đó không ? Hannibal hỏi.

Gordon Harker nhún vai.

- Phim hơi vô duyên, Gordon Harker thừa nhận, nhưng đôi khi xem cũng vui vui.

- Đúng là khá vô duyên, Hannibal gật đầu. Nhưng người ta cố tình làm thế mà, đúng không ? Họ bắt tất cả chúng tôi hành động thật ngốc nghếch. Bonehead với hai cái tai ngọ nguậy được. Bloodhound với cái lưỡi cứ luôn thè ra. Em thì nói ngọng. Footsie thì hai cái chân to đùng. Còn Flapjack thì nói chuyện với giọng điệu như hát.

Hannibal dừng một hồi.

- "Tại sao lúc nào mình cũng phải lãnh đủ mọi công việc nhà ở đây ?" Hannibal giả rất đúng giọng nói của thằng bé da đen. "Sau này mình sẽ không làm nghề giữ trẻ."

Gordon Harker cười.

- Rất giống, anh lái xe nói.

Thám tử trưởng ngã người ra trước qua cái bàn.

- Bây giờ xem lại, kỳ quá, đúng không ? Hannibal hỏi. Em cảm thấy như thế.

- Chắc là thế, anh lái xe nói xong lấy mũ kết lên. Thôi ta đi nhé, anh đề nghị. Cậu cần tôi chở cậu đi đâu ?

- Ngay bây giờ, thì không đi đâu cả, Hannibal chìa tay ra đáp. Em chỉ muốn chào thôi.

Bob và Peter nhìn chằm chằm thám tử trưởng. Hannibal lại bày ra trò gì nữa đây ? Thám tử trưởng đang nói gì vậy ?

Hannibal vẫn đưa tay ra, chờ anh tài xế bắt tay.

- Rất vui được gặp lại anh, anh Flapjack à, thám tử trưởng nói.

X
CUỘC HẸN Ở HOLLYWOOD

- Ừa, Gordon Harker nói, có lẽ anh dã may mắn hơn các Bé Quậy còn lại, có thể ngoại trừ Bonehead. Anh không hề sử dụng tên thật khi đóng phim và khi xêri phim kia hết đời, thì anh không hề gặp rắc rối ở trường học. Tóc chải bình thường, thay vì tết lại đâm chĩa tùm lum thấy ghê, nói chuyện với giọng tự nhiên lại, thì không ai nhận ra anh là Flapjack.

Gordon Harker uống hết cà phê. Hannibal rót thêm tách thứ nhì cho anh. Bob và Peter nóng lòng chờ anh lái xe kể tiếp câu chuyện.

- Cha mẹ anh đã tiết kiệm khoản thù lao đóng phim giúp anh, Gordon Harker tiếp tục kể. Anh là học sinh giỏi. Khi tốt nghiệp phổ thông lúc mới mười sáu tuổi, anh đã có thể vào cao đẳng sư phạm và trở thành thầy giáo.

Gordon Harker nhìn Hannibal.

- Anh vẫn là thầy giáo, Harker nói. Anh rất thích nghề giáo viên. Anh rất mến những đứa trẻ mà anh dạy. Trường học chỗ anh dạy thuộc thành phần khá phức tạp, còn những trẻ anh dạy không được ngoan hiền lắm. Nhưng chúng không gây khó khăn gì cho anh. Anh rất hợp với chúng nó, anh biết cách nói chuyện với chúng nó.

Gordon Harker mỉm cười gượng gạo.

- Khi truyền hình bắt đầu chiếu lại xêri phim hài Hội Bé Quậy, Gordon Harker nói tiếp, anh lo gần chết suốt một thời gian. Nếu lũ trẻ khó dạy trong lớp anh phát hiện ra được rằng anh từng làm thằng Flapjack, thì đời anh sẽ không còn đáng sống nữa. "Tại sao lúc nào mình cũng phải lãnh đủ mọi công việc nhà ở đây ?", Gordon Harker bắt chước lại giọng nói như hát của Flapjack. Làm sao anh có thể bước vào trường mà nghe bọn chúng trêu chọc, la hét những thứ như thế này với anh.

Hannibal gật đầu thông cảm. Hannibal nhớ lại ba tuần lễ trước kỳ nghỉ hè, khi tất cả những bạn trai bạn gái trong trường cứ tìm gặp Hannibal ngoài sân chơi. "Bé Mập Thù Lù nói ngọng đi, nói đi cho vui."

- Nhưng ngược lại, Gordon Harker nói tiếp với bộ mặt lạ lùng, anh không thể không nhớ đến thời xưa. Và anh như bị mê hoặc,

thiết tha muốn biết các Bé Quậy khác ra sao. Các bạn sinh sống như thế nào. Anh từng kiếm thêm chút tiền bằng cách làm việc cho công ty thuê xe suốt vài năm trong thời gian nghỉ hè. Thậm chí anh còn được phân công lái cho xưởng phim cũ. Rồi khi anh đọc thấy cuộc họp mặt Hội Bé Quậy, anh không thể nào tránh xa nổi. Anh đổi chỗ với một bạn tài xế, để có thể gần trường quay trong khi cuộc họp mặt diễn ra. Nhờ vậy anh có thể biết được các cựu Bé Quậy bây giờ ra sao.

- Nếu anh thường xuyên lái xe cho xưởng phim, Hannibal hỏi, thì tại sao anh lại phải hỏi đường đến Trường quay số Chín vậy ?

- Ồ, cho đó rộng mênh mông, Gordon Harker đáp. Và anh chưa bao giờ đến cái trường quay âm thanh đặc biệt kia, từ khi còn bé. Lúc nhỏ, anh không hề để ý nhìn đường khi cha mẹ chở đến quay phim. Anh quá bận ôn cho thuộc lời thoại và cố tỉnh táo.

Gordon Harker khuấy đường vào cà phê, rồi lại nhìn Hannibal.

- Dĩ nhiên anh nghĩ sẽ không ai nhận ra anh, Harker nói, anh không ngờ sẽ có người đoán ra anh là Flapjack. Bởi vì theo Milton Glass và xưởng phim nói, thì Flapjack đã biến mất sau khi kết thúc xêri phim. Không ai biết Flap-jack ở đâu, hay đã ra sao. Họ không truy lùng ra Flapjack nổi.

Gordon Harker uống hết cà phê, rồi bỏ tách trở xuống bàn.

- Không ngờ em thông minh quá, Gordon Harker nói với Hannibal.

- Em không hề thông minh, Hannibal khiêm tốn nhìn xuống lon nước ngọt nói. Phần lớn là nhờ may mắn, và Bob đã nhìn thấy anh trả lời mấy câu hỏi.

Trong thâm tâm, thám tử trưởng nghĩ rằng mình đã hơi bóp méo sự thật. Thám tử trưởng không hề nghĩ rằng ở đây có gì là may mắn. Chính nhờ tài năng suy luận siêu giỏi mà Hannibal đã nhận dạng Gordon Harker là Flapjack.

Hannibal đã gom các manh mối lại chung với nhau. Harker đã không thể biết được rằng xe của ông Rắc rối là hiệu Pierce-Arrow, bởi vì Flapjack không hề tham gia đóng các cảnh có xe. Gordon Harker biết được tên Edmund Frank, nam diễn viên thủ vai ông Rắc rối, bởi vì ở một tập sau ông Rắc rối có thuê Flapjack đi bắt cóc một con chó, vậy là cả hai cùng làm việc chung với nhau vài tuần.

Hannibal đã suy nghĩ về tất cả những điều này và đã đi đến giải đáp lôgic chính xác.

- Anh có thể trả lời một câu hỏi không ? Hannibal nói

- Cứ hỏi đi, Gordon Harker đáp.

- Lúc ngồi ở trường quay âm thanh để thu hình buổi nói chuyện đầu tiên, em có thấy anh đi ra chỗ cụm đèn phía sau. Anh làm gì vậy ?

- À, Gordon Harker mỉm cười. Hoá ra anh bị em phát hiện. Anh đã luôn rất muốn tìm hiểu về khía cạnh kỹ thuật của ngành quay phim thu hình, từ khi đóng vai Flapjack anh cũng đã như thế rồi. Hôm đó anh có cơ hội đến gần các thiết bị chiếu sáng để xem cho kỹ.

- Hoá ra là thế, Hannibal mỉm cười nói. Và điều này cũng chứng minh rằng một người thám tử không bao giờ được lập giả thiết khi không có cơ sở. Có lúc em nghi ngờ anh là kẻ đã giấu mấy cái tách bạc vào hộp đèn.

- Anh hoàn toàn vô tội, Gordon Harker trả lời. Bây giờ em định làm gì ? Có vạch mặt anh, báo cho mọi người biết anh là ai không ?

- Dĩ nhiên là không, Hannibal nói và nhìn Bob và Peter. Không đứa nào trong bọn em sẽ nói ra, đúng không ?

- Nhất định sẽ không nói, Peter cam đoan.

- Không nói, Bob đồng tình. Anh Gordon à, anh hãy yên tâm, tụi em sẽ không tiết lộ bí mật của anh.

Gordon Harker thở dài nhẹ nhõm.

- Cám ơn, anh nói, anh cảm thấy nhẹ hơn.

Có hồi im lặng thật lâu.

- Nhưng tụi em cũng hy vọng, Hannibal nói sau một hồi, nhưng anh không bắt buộc phải làm như thế. Nhưng tụi em hy vọng anh có thể giúp tụi em.

- Dĩ nhiên là giúp, Gordon Harker trả lời. Anh phải làm gì ?

Hannibal trình bày về vụ trộm mấy tách bạc, về Luther Lomax thuê Ba Thám Tử Trẻ tìm ra tên trộm. Hannibal lấy một danh thiếp ra đưa cho Gordon Harker xem.

- Anh biết không, Hannibal nói, khi tụi em gặp một vụ như thế này, thì cho dù có tìm ra số tách bạc rồi, tụi em vẫn không thể bỏ cuộc khi chưa giải ra toàn bộ vụ bí ẩn. Tụi em phải tìm cho ra ai đã

lấy trộm năm cái tách bạc đó. Ba Thám Tử Trẻ làm việc như thế đó. Không bao giờ bỏ dở một vụ chưa giải.

Gordon Harker gật đầu, có vẻ hiểu.

- Anh có thể giúp bằng cách nào ? Gordon Harker hỏi.

- Dường như ta có hai kẻ tình nghi chính, Hannibal nói, Bonehead và Footsie.

Hannibal đã suy nghĩ về việc này trong khi chờ anh tài xế đến và đã đi đến một ý nghĩ dường như bác bỏ được các sự trùng hợp mà Hannibal không thích.

- Ta hãy giả sử hai người đã cùng nhau ăn trộm năm cái tách bạc, Hannibal nói, như thế thì mọi chuyện có lý hơn. Bonehead và Footsie thoả thuận gặp nhau ở xưởng phim lúc mười hai giờ trưa hôm nay. Theo hai người biết, thì mấy cái tách ăn trộm vẫn còn trong hộp đèn, và muốn lấy tách. Bonehead đứng ngoài chờ Footsie. Bonehead thấy em vào và nảy ra một ý. Giành giải hai chục ngàn đô-la kia, đối với Bonehead, quan trọng hơn là năm cái tách bạc. Thế là Bonehead nhốt em lại trong Trường quay số Chín để em không đến dự được cuộc thi đố vui. Rồi khi Footsie xuất hiện, thì Bonehead chỉ việc nói rằng trường quay bị khoá, phải chờ dịp khác trở lại.

- Vì thế nên Footsie không tỏ ra ngạc nhiên khi thấy cậu đến kịp để dự thi, Peter nói.

- Còn Bonehead thì ngạc nhiên, Bob đồng tình.

- Đúng vậy, Hannibal nói và nhìn Gordon Harker. Chính vì vậy mà bọn em cần anh giúp, Hannibal nói.

- Được rồi. Anh là thầy giáo và anh cũng thích giải các bài toán bí ẩn y như các em. Nhưng em vẫn chưa nói cho anh biết em muốn anh làm gì, Gordon Harker uống hết cà phê rồi nói thêm.

- Tụi em muốn bám sát hai người này, Hannibal giải thích. Để xem cả hai có đi chung với nhau hay không. Xem cả hai có trở lại trường quay âm thanh tối nay hay không.

- Được rồi, Gordon Harker vừa nói vừa đứng dậy. Ta bắt đầu từ đâu ?

- Đó mới chính là vấn đề, Hannibal vẫn ngồi và ngước lên nhìn Harker để trả lời. Tụi em cần anh giúp ở điểm trước tiên. Tụi em không biết cả Bonehead lẫn Footsie sống ở đâu. Cho nên không có điểm xuất phát khi chưa biết địa chỉ của hai anh này.

- Anh không biết, Gordon Harker lắc đầu đáp. Không có đứa nào được cấp xe cả. Bởi vì cả hai đều có phương tiện đi lại tự túc rồi. Footsie thì có xe gắn máy. Nên ở công ty thuê xe không có địa chỉ nhà riêng của hai người này.

- Nhưng bảo vệ ở xưởng phim có, Hannibal nhắc. Dù sao thì bảo vệ có địa chỉ nhà em khi em đến ăn trưa hôm qué. Cho nên có lẽ bảo vệ cũng có địa chỉ nhà Bonehead và Footsie. Nhưng em không nghĩ bảo vệ sẽ cung cấp địa chỉ cho bọn em nếu bọn em xin.

- Thậm chí bảo vệ còn không cho Peter và em qua cổng hôm chiều nay, Bob nhắc.

Anh tài xế suy nghĩ một hồi.

- Anh có thể thử, Gordon Harker nói. Công ty thuê xe có quan hệ làm việc rất nhiều với xưởng phim. Anh có thể nói anh được lệnh đi rước tất cả các Bé Quậy đến một cuộc họp đặc biệt.

Gordon Harker đội nón lên.

- Để xem có làm được không, Gordon Harker đề nghị. Đi nào.

Gordon Harker bỏ Ba Thám Tử Trẻ đứng cách xa cổng xưởng phim một khu nhà trên đường Vine, rồi chạy xe đến nói chuyện với bảo vệ.

Hannibal, Bob và Peter ghé vào một quán ăn nhanh mua hamburger trong khi chờ. Không phải chờ lâu. Khi thấy nụ cười của Gordon Harker lúc anh bước vào quán, Hannibal đã biết ngay rằng anh đã có được thông tin cần thiết.

Gordon Harker đã ghi được địa chỉ của tất cả các Bé Quậy trên một tờ giấy. Ba Thám Tử Trẻ nghiên cứu tờ giấy này trong khi ăn chiều. Peggy ở tại một khách sạn ở Santa Monica. Bloodhound sống ở nhà với người cha tại Beverly Hills. Bonehead và Footsie có căn hộ ở Hollywood.

- Ta hãy thử Bonehead trước, Hannibal quyết định.

- Chờ ăn xong đã, Peter phản đối.

Ngay khi dĩa ăn đã sạch và Gordon Harker đã ăn xong khúc bánh mì thịt, tất cả lại leo trở lên xe Limousine.

Địa chỉ Bonehead ở khu Magnolia Arms trên một con đường tên Las Palmas, gần Đại lộ Hollywood. Trông giống khách sạn hơn là nhà căn hộ. Trong một lối đi có mái vòm, có hai dãy nhà trệt nhỏ bằng gỗ nằm đối diện nhau qua một cái sân. Gần khu nhà là một bãi đậu xe nhỏ.

Gordon Harker đậu chiếc Limousine ngoài đường, trong khi Ba Thám Tử Trẻ bước vào sân. Bây giờ trời đã tối. Chỉ có vài căn nhà là có đèn sáng ở cửa sổ.

Ba thám tử gặp may. Theo danh sách của Gordon Harker, nhà của Bonehead là nhà số 10. Mặc dù rèm cửa sổ đã kéo ở căn nhà cuối sân, nhưng Hannibal nhìn thấy đèn sáng xuyên qua rèm. Có lẽ Bonehead đang có ở nhà.

Thám tử trưởng ra hiệu với Bob và Peter, rồi cả ba lẳng lặng bước trên cỏ. Ngay trước cửa nhà số 10, có một bụi mộc lan. Ba thám tử ngồi chồm hổm vào vùng tối sau bụi cây, quan sát cửa nhà Bonehead.

Phần trên của cánh cửa làm bàng kính, màn sáo kéo xuống, nhưng vẫn thấy được vài thanh sáo cũ và gãy cong. Nếu kê mặt vào kính, thì sẽ nhìn được vào bên trong nhà.

- Có lẽ việc này dành cho cậu, Hannibal thì thầm với Peter.

Peter thở dài. Peter đã từng nghe những lời nói y như thế này, trong những vụ trước đây. Khi Hannibal nói như thế, có nghĩa là có một việc khó khăn và nguy hiểm bất thường cần phải thực hiện, một việc cần đến tài năng đặc biệt của Peter.

Thám tử phó lực lưỡng và khoẻ mạnh nhất trong bộ ba. Peter chạy nhanh hơn Bob và Hannibal; cậu có thể di chuyển nhanh nhẹn mà không gây ra một tiếng động nhỏ nào.

- Được rồi, Peter trả lời khẽ sau một hồi. Để xem mình thấy được gì.

Peter lom khom bước ra khỏi bụi mộc lan, băng qua thảm cỏ để đến nhà Bonehead.

Peter mới đi được được vài bước thì bỗng nhào xuống nằm úp thật nhanh, áp mình xuống đất như muốn độn thổ.

Cửa nhà Bonehead vừa mới mở ra.

Hannibal nhìn thấy hình bóng mặc áo vét da cao lớn của Bonehead hiện rõ trên nền đèn sáng.

Peter nghĩ bụng rằng bất cứ lúc nào Bonehead cũng có thể phát hiện ra Peter nằm chỉ cách đó có vài mét.

Peter nhớ lại Bonehead đã hung hăng chụp lấy cánh tay của Hannibal như thế nào. Nếu phát hiện Ba Thám Tử Trẻ đang theo dõi, chắc chắn Bonehead sẽ rất tức giận và có lẽ sẽ trở nên rất nguy hiểm.

Bonehead quay đầu ra phía sau nhìn vào căn phòng sáng đèn.

- Đi nào, Bonehead vừa bực bội nói vừa cầm lược chải mái tóc dài. Đi thôi. Đến giờ rồi.

Thám tử trưởng nắm chặt tay lại. Đối mặt với một mình Bonehead thôi củng đủ tệ rồi. Nếu có cả Footsie nữa thì ba thám tử khó lòng chống chọi nổi.

Hannibal ước rằng có Gordon Harker bên mình. Nhưng anh lái xe không ở trong tầm nhìn, thậm chí không ở trong tầm gọi. Gordon Harker đang ngồi trong chiếc Limousine đậu phía bên kia đường, cách một cái sân.

Bonehead giơ tay lên, thò vào trong ngưỡng cửa. Một hình bóng mặc quần jean áo sơmi jean xuất hiện phía sau lưng Bonehead. Rồi các ngón tay của Bonehead mò mẫm tìm công tắc điện. Đèn trong phòng tắt đi.

Bonehead đóng sập cửa lại. Hai hình bóng di chuyển trong bóng tối thui.

Peter không dám ngẩng đầu lên để nhìn. Peter nằm yên, áp mình sát dưới cỏ. Thậm chí Peter cũng không dám nhìn chân khi hai người đi qua cách Peter chưa đầy một mét, nhưng Peter cảm thấy như thể hai người sắp giẫm lên mình.

Đúng lúc trước khi Bonehead tắt đèn và hai hình bóng bước xa ra cửa, Hannibal đã kịp nhìn cả hai rất rõ. Thám tử trưởng đã kịp nhận ra người đi cùng Bonehead.

Đó chính là Peggy.

Hannibal đứng đó, nhìn theo lưng Peggy trong khi Peggy và Bonehead bước ra khỏi cổng, rồi biến mất.

Peter trở lại chỗ Hannibal.

- May quá, hai người không vấp trúng người mình, Peter nói hổn hển như vừa mới thoát nguy hiểm trong đường tơ kẽ tóc.

Có một điều mà thám tử phó rất ghét, là mạo hiểm.

Nhưng thám tử trưởng đang vội vã đi theo Bonehead và Peggy. Bob và Peter lao theo Hannibal.

Lúc ba thám tử ra đến cổng, thì chàng trai mặc áo da và cô gái mặc áo jean đã đi cách xa hai chục mét, bước nhanh trên lề đường về hướng đại lộ Hollywood. Gordon Harker đang đậu phía bên kia đường, đầu xe theo hướng ngược lại. Anh lái xe sẽ phải quay đầu

xe lại để bắt kịp Bonehead và Peggy. Hannibal quyết định thật nhanh.

- Nhờ anh Gordon quay ngoắt xe lại đi, Hannibal nói với Peter. Rồi đi theo bọn mình để hậu thuẫn. Bob ơi, ta đi, cố không lạc mất hai người kia.

Peter chạy băng qua đường đến chiếc Limousine. Còn Hannibal và Bob bước nhanh trên lề đường về hướng đại lộ Hollywood.

Đường Las Palmas có rất ít người đi lại. Nếu quay lại nhìn, rất có thể Bonehead phát hiện hai thám tử đang theo mình. Hannibal và Bob giữ khoảng cách xa, đi sát các cửa hiệu.

Một phút sau, Hannibal nghe tiếng chiếc Limousine đến phía sau. Lúc đó, Hannibal còn cách xa đại lộ Hollywood mười lăm mét. Thám tử trưởng nhìn thấy Bonehead và Peggy dừng ở đèn giao thông. Hannibal chờ cho đến khi chiếc Limousine đến ngang, mở cửa sau, leo lên xe.

Rồi sự việc xảy ra rất nhanh.

Bonehead và Peggy đang băng qua đại lộ Hollywood.

Bob và Hannibal leo lên xe.

Một chiếc xe màu vàng hiệu nước ngoài xuất hiện ngay góc đại lộ.

Chiếc Limousine tiến nhanh lên.

Hannibal cúi ra cửa sổ xe để theo dõi Bonehead và Peggy.

Cả hai đã biến mất.

Chiếc xe vàng tăng tốc qua ngã tư.

- Chạy theo xe vàng, Hannibal nói.

Gordon Harker lái xe lao theo, nhưng đèn đã chuyển sang đỏ. Gordon không thể nào rẽ sang trái để theo chiếc xe vàng. Hannibal thoáng nhìn thấy hai hình bóng quen thuộc ngồi phía sau khi xe chạy xuống đại lộ Hollywood.

Bonehead và Peggy.

Gordon Harker cởi mũ kết ra, ngồi thoải mái sau tay lái chờ đèn xanh trở lại.

- Xin lỗi, Gordon nói, có lẽ ta bị lạc mất hai người kia rồi.

- Không phải lỗi tại anh, Hannibal trấn an anh lái xe.

Thám tử trưởng biết rõ chuyện đã xảy ra. Bonehead và Peggy đã sắp xếp gặp chiếc xe vàng ngay tại ngã tư đường Las Palmas và

đại lộ Hollywood. Chính nhờ vậy mà hai người đã biến mất nhanh như thế. Bonehead và Peggy chỉ leo lên xe lúc đèn chuyển màu.

- Không sao, Hannibal đăm chiêu nói. Ít nhất ta cũng biết thêm được một điều.

- Ý cậu muốn nói chị Peggy hả ? Bob hỏi. về việc chị Peggy đi cùng Bonehead hả ?

Hannibal gật đầu.

- Và một điều có thể còn quan trọng hơn chuyện đó nữa, thám tử trưởng nói. Tất cả chúng ta đã từng nhìn thấy chiếc xe vàng hiệu ngoại quốc kia rồi. Ta biết xe đó là của ai.

-Ta biết à ? Peter hỏi.

- Của ai ? Bob hỏi.

- Trưởng phòng quảng cáo ở xưởng phim, thám tử trưởng trả lời. Milton Glass.

XI
NGỌN GIÓ MAY MẮN

Sáng hôm sau thám tử trưởng dậy sớm, tự tìm cái gì đó để ăn và một ly sữa, rồi bước qua xưởng.

Ngày hôm đó rất gió. Hannibal phải giăng tấm bạt quanh bàn thợ rồi mới bắt tay vào việc được.

Mặc dù chưa nghĩ ra công dụng tức thì cho phát minh mới của mình, là một máy ảnh đặc biệt dành cho thám tử, nhưng Hannibal thích tiếp tục làm việc với chiếc máy ảnh. Tất bật làm việc giúp Hannibal suy nghĩ.

Trong khi lắp ráp các bộ phận kim loại nhỏ xíu với nhau, đầu óc Hannibal cũng bận bịu lắp ráp các mảnh bộ trò chơi ghép hình năm tách bạc bị đánh cắp.

Có vài mảnh ghép không khớp, Hannibal suy nghĩ. Hannibal vẫn nghĩ rằng trong khi chạy chiếc xe gắn máy cũ kêu bình bịch đến xưởng phim ngày hôm trước, rất có thể Footsie đang đi gặp Bonehead để lấy lại mấy cái tách bạc đánh cắp ở trường quay.

Nhưng trước đó Footsie đã đến toà nhà trụ sở mạng truyền hình để làm gì ? Footsie đã bước vào nhà từ ngoài đường hai tiếng trước giờ thu hình. Footsie đã đi thang máy, nhưng không lên đến tầng mười bảy, là tầng có trường quay đố vui. Rồi năm phút sau Footsie lại xuất hiện trở lại ở tiền sảnh.

Footsie đã làm gì trong suốt năm phút ấy ? Gặp gỡ với ai trong một văn phòng ?

Nhưng gặp ai ?

Còn Milton Glass nữa. Tại sao ông ấy lại cho xe rước Peggy và Bonehead ở góc đại lộ Hollywood tối hôm qua ?

Nếu chỉ muốn dẫn Peggy và Bonehead đi ăn tối hay đi đâu đó - mà nhớ lại thái độ hiềm khích giữa Bonehead và Milton Glass, thì Hannibal càng nghĩ không thể như thế - thì tại sao Milton Glass không lái xe đến Magnolia Arms rồi đón cả hai tại đó ?

Toàn bộ cảnh tượng gặp gỡ trên đại lộ Hollywood khiến Hannibal nghĩ đến một cảnh quay trong một bộ phim hình sự. Tất cả đã diễn ra quá nhanh chóng, quá lén lút.

Hannibal hoàn tất chiếc máy ảnh trong vòng ba tiếng. Máy ảnh nằm trong cái hộp kim loại mỏng và rộng ngang bằng cái bao lược chải đầu. Hannibal thử nhét vào sau vạt áo khoác. Nó không phồng ra gây chú ý. Thám tử trưởng đang nhét cái ống kính hơi nhô ra qua khuy áo, thì thấy bóng đèn phía trên bàn thợ chớp chớp.

Ba mươi giây sau Hannibal đã bò trong Đường hầm Số Hai, đẩy cửa sập lên, chụp lấy ống nghe điện thoại.

- Hannibal Jones nghe đây, thám tử trưởng nói.

- A-lô. Tôi rất vui vì gặp được cậu ở nhà.

Giọng nói nghe thân thiện đến nỗi có thể nghe được nụ cười trong đó.

- Chú Milton Glass à ? Hannibal hỏi.

- Cứ cho rằng tôi chỉ là một người bạn gọi đến, giọng nói thân thiện đáp. Một người bạn của Peggy Xinh Đẹp. Và tôi không hề muốn Peggy Xinh Đẹp bị tai nạn, còn cậu thì sao ?

- Dĩ nhiên là tôi cũng không muốn, Hannibal trả lời. Nhưng tại sao chị Peggy lại có thể bị tai nạn ? Chị Peggy đang ở đâu ?

- Peggy đang ở đâu là chuyện không quan trọng, Bé Mập Thù Lù à, giọng nói vẫn nghe như đầy ắp nụ cười. Hiện Peggy đang khá bình an vô sự. Tôi chỉ muốn cảnh cáo cậu, Peggy sẽ không còn được an toàn bao lâu nữa đâu. Có một hồi im lặng ngắn. Peggy sẽ không còn an toàn nữa nếu như cậu thắng cuộc thi đố vui kia ngày hôm nay, bé Mập Thù Lù à. Nếu cậu chiến thắng, Peggy Xinh Đẹp sẽ đi thẳng đến bệnh viện và sẽ ở đó một thời gian dài.

- Khoan... Hannibal bắt đầu nói.

Nhưng không thể nói gì được thêm nữa. Thám tử trưởng nghe tiếng cách rồi âm thanh ù ù của đường dây điện thoại.

Hannibal gác máy xuống, ra ngồi sau bàn viết.

Trong túi Hannibal có danh sách địa chỉ mà Gordon Harker đã lấy được. Hannibal nhấc ống nghe lên, quay số điện thoại khách sạn của Peggy ở Santa Monica.

Tiếp tân khách sạn trả lời điện thoại rồi gọi lên phòng của Peggy.

- Chị ấy không có trong phòng, - tiếp tân trả lời một phút sau.

- Chị ấy trả phòng chưa ạ ? Hannibal hỏi.

- Không, Peggy chưa trả phòng. Nhưng giờ nhân viên tiếp tân khách sạn nhớ ra là không hề thấy Peggy suốt buổi sáng nay, mặc

dù chìa khoá phòng vẫn nằm trong hộc.

Hannibal cám ơn rồi cúp máy. Thám tử trưởng ngồi hoàn toàn bất động vài phút, chau mày và véo véo cái môi dưới. Rồi Hannibal lắc đầu vài lần.

- Kẻ gọi điện thoại không phải là Milton Glass, Hannibal nói khẽ với chính mình.

Bởi vì Hannibal không tin rằng Milton Glass sẽ dám gọi mình là bé Mập Thù Lù. Ông ấy chưa bao giờ dùng cái tên đáng ghét đó. Milton Glass chỉ gọi thám tử trưởng là Hannibal hoặc Babal. Vậy nếu kẻ đe doạ Peggy qua điện thoại không phải là Milton Glass, thì phải là một diễn viên rất giỏi bắt chước giọng nói của Milton Class.

Kẻ đó là ai ? Bonehead à ? Nhưng Bonehead luôn là diễn viên nhí tồi nhất trong nhóm Bé Quậy. Thường thì Bonehead không nhớ nổi lời thoại vai mình. Còn nếu nhớ được, thì đọc cũng không ra gì. Tài năng duy nhất của Bonehead là ngọ nguậy hai cái tai to.

Gió đang thổi mạnh quanh xe lán chôn giấu dưới núi đồ phế thải.

Và Bonehead có chiếc xe đua mui trần. Hannibal nảy ra một ý. Thám tử trưởng bốc điện thoại, gọi cho Gordon Harker. Hannibal hẹn với anh lái xe đi rước Bob và Peter rồi chở cả hai đến Thiên Đường Đồ cổ thật nhanh.

Sau khi gác máy xuống, Hannibal ngồi sau bàn viết một hồi nữa. Với kế hoạch đã hình thành trong đầu, Hannibal sẽ có cách trưng dụng chiếc máy ảnh thám tử sớm hơn dự kiến.

Trong bộ tham mưu có một phòng tối. Hannibal vào đó để nạp phim vào máy ảnh. Không thể nào nhét ống cuộn vào cái hộp dẹp. Khuyết điểm duy nhất trong phát minh mới của Hannibal là chỉ chụp được một pô rồi phải thay phim mới.

Nhưng một pô ảnh là đủ nếu linh cảm của thám tử trưởng là đúng và nếu Hannibal tính toán thời gian thật chính xác.

Thám tử trưởng nhét máy ảnh trở về phía sau vạt áo rồi nhét ống kính vào khuy áo. Hầu như không thấy gì, chỉ là vòng tròn kính nhỏ, xung quanh là hình ngôi sao bằng đồng, rất có thể tưởng nhầm là huy hiệu cài áo.

Hannibal không phải chờ Bob và Peter lâu trước cổng.

- Gió quá, Bob nói khi Hannibal leo lên xe Limousine.

- Đúng, Hannibal đồng tình. Ngọn gió may mắn. Dù sao thì mình hy vọng là sẽ như thế.

Thám tử trưởng không giải thích ý mình muốn nói gì, cho đến lúc Gordon Harker đậu xe phía bên kia đường ở khu Magnolia Arms.

- Peter, cậu đi đi, - khi đó thám tử trưởng nói.

- Ồ, không được đâu, thám tử phó phản đối. Mình sẽ không làm đặc vụ nữa đâu.

Hannibal mỉm cười.

- Cậu chỉ cần nhìn vào bãi đậu xe thôi, thám tử trưởng nói, nhìn xem chiếc xe đua của Bonehead có trong đó hay không.

Peter trở về ba phút sau.

- Có, Peter báo cáo. Xe đậu ở đó. Một chiếc xe màu đỏ.

Hannibal ngả lưng ra.

- Mui xe kéo xuống chứ ?

- Đúng. Mui bằng vải bạc.

Hannibal gật đầu, có vẻ hài lòng.

- Hy vọng mui cứ kéo xuống, Hannibal nói. Khi đó có thể sẽ là ngọn gió may mắn thật sự.

Thám tử trưởng liếc nhìn đồng hồ. Gần mười hai giờ rưỡi. Không thể nào biết sẽ phải chờ bao lâu trước khi

Bonehead lên đến trường quay truyền hình. Hannibal không muốn chờ trong chiếc Limousine đậu ngay đối diện cổng vào khu căn hộ. Chắc chắn Bonehead sẽ để ý thấy chiếc xe dài màu đen khi bước ra.

Cách đó khoảng mười mét là chỗ rẽ vào một con đường nhỏ vào Las Palmas.

- Anh đậu chỗ kia được không ? Hannibal hỏi Gordon Harker. Chỗ đối diện Las Palmas ấy ? Như vậy, thì dù Bonehead có rẽ đi hướng nào đi nữa, khi chạy ra khỏi bãi đậu xe, thì ta vẫn theo hắn được.

- Được thôi, anh lái xe đồng ý. Sáng kiến rất hay.

Gordon lái xe đi tới, rồi de lui vào con đường rẽ ngang, vào đủ sâu khỏi đường Las Palmas để không bị thấy từ ngoài sân.

Hannibal kiểm tra máy ảnh, rồi ngồi chờ.

Sau một giờ trưa một chút, Ba Thám Tử Trẻ nhìn thấy Bonehead bước qua cổng, đi về hướng bãi đậu xe. Gordon Harker bật công tắc xe, nổ máy. Lúc chiếc xe đua đỏ của Bonehead đang ra

đường Las Palmas và rẽ phải về hướng đại lộ Hollywood, thì chiếc Limousine cũng đã chạy tới.

Gordon Harker đi theo sát Bonehead.

Bonehead lại rẽ phải một lần nữa trên đại lộ. Rõ ràng Bonehead đang đi đến trường quay truyền hình.

- Theo hắn thật gần, Hannibal nói với anh lái xe. Khi nào em nói "chạy" thì xin anh tăng tốc, vượt qua hắn. Đi làm sao cho thật gần hắn.

Thám tử trưởng đang ngồi bên phải ở yên sau. Nhìn qua kính cửa sổ, Hannibal thấy chiếc xe đua đỏ với Bonehead ngồi sau tay lái. Mái tóc vàng dài của hắn đang bay phấp phới ra sau. Hannibal cúi người ra trước. Chỉ với một pô duy nhất trong máy ảnh, Hannibal sẽ chỉ có một cơ hội để chụp tấm hình mình muốn.

Cả hai xe chạy qua đèn xanh. Ngay phía trước, có một khoảng trống rộng rãi trên đại lộ, không có xe. Bonehead đang tăng tốc. Trong chiếc xe mui trần gió thổi vào mặt, tóc càng bị cuốn ra sau đầu hắn. Nhìn thấy rất rõ má và cổ hắn cho đến da đầu.

Thám tử trưởng cảm thấy kích động khi nhìn Bonehead.

- Chạy, thám tử trưởng nói.

Chiếc Limousine lao lên phía trước, chạy sát song song với chiếc xe đua. Hannibal xoay người trên ghế, đối mặt với kính xe phía sau.

Nếu bây giờ mà Bonehead quay đầu và liếc nhìn chiếc Limousine, thì cơ hội độc nhất của Hannibal sẽ bị mất. Kế hoạch sẽ tiêu tan.

Bonehead vẫn nhìn phía trước. Hannibal bấm nút chiếc máy ảnh giấu kín. Rồi Bonehead có quay đầu nhìn Hannibal. Nhưng bây giờ thì không quan trọng nữa. Phát minh mới của Hannibal hoàn thành mục đích bí mật của nó. Bonehead không biết rằng mình đã bị chụp hình.

- Xong rồi, bây giờ anh có thể giảm tốc, Hannibal nói với Gordon Harker.

Khi chiếc Limousine chạy chậm lại và để cho chiếc xe đua vượt qua, thì Hannibal đã tháo xong cái máy ảnh nhỏ ra khỏi vạt áo và đưa cho Bob.

- Ngay sau khi bỏ mình xuống ở trường quay truyền hình, thì cậu hãy mang cái này về bộ tham mưu, rửa và phóng to tấm ảnh

này, Hannibal căn dặn, rất tiếc rằng anh Gordon và cậu sẽ lỡ mất không được xem cuộc thi đố vui. Nhưng mình sẽ cần một tấm ảnh phóng to của pô hình này. Ngay khi cuộc ghi hình chấm dứt, thì xin cậu mang thẳng lên phòng quay cho mình, Bob nhé ?

- Được rồi, Bob lấy máy ảnh cất vào túi. Nhưng sao không kể cho bọn mình nghe về bí ẩn này, hả Babal ? Tại sao cậu lại cần một tấm ảnh chụp Bonehead ?

Là thám tử trưởng, Hannibal luôn suy nghĩ trước hai bạn mình một bước. Thậm chí thỉnh thoảng, Hannibal còn thích để cho Bob và Peter đoán già đoán non. Nhưng bây giờ thám tử trưởng cảm thấy đã đến lúc phải giải thích về hành động của mình một chút.

- Đây không chỉ là một tấm hình chụp Bonehead, Hannibal nói. Đó là hình cận cảnh nhìn nghiêng của Bonehead trong một chiếc xe mui trần vào một ngày gió mạnh. Hẳn các cậu phải thấy được tầm quan trọng của việc này chứ ?

- Không thấy, Peter thừa nhận. Nói thật, mình không thấy nổi điều gì cả.

- Mình cũng không hiểu gì, Bob xen vào.

- Mái tóc vàng dài của hắn, Hannibal nhấn mạnh. Như các cậu chắc chắn đã để ý, Bonehead luôn để mái tóc rủ thẳng xuống. Nhưng nhờ gió mạnh, mình đã chụp được một tấm hình của một trong các đặc điểm mà hắn thường giấu kín. Bây giờ các cậu đã hiểu chưa ?

- Chưa hiểu, Bob và Peter đồng thanh đáp.

- Cậu nói về đặc điểm nào vậy ? Peter hỏi

- Tai của hắn, thám tử trưởng trả lời, đôi tai ngọ nguậy danh tiếng của Bonehead.

XII
PHẦN NHÌ CỦA CUỘC THI ĐỐ VUI

Hai giờ kém một phút. Hannibal thấy Milton Glass lại lo lắng nhìn đồng hồ. Ông Milton Glass nhìn đồng hồ lần thứ ba kể từ khi Hannibal bắt đầu theo dõi ông.

Một phút nữa là phần nhì và cuối cùng của "Cuộc thi đố vui Bé Quậy" sẽ bắt đầu ghi hình, vậy mà chỉ có ba người dự thi có mặt ở trường quay. Bonehead, Bloodhound và chính Hannibal. Không thấy Footsie và Peggy đâu cả.

Hannibal nhìn ra phòng khán giả. Peter đang ngồi ở hàng phía sau, trông lo lắng không kém gì Milton Glass. Khi thấy Hannibal nhìn mình, Peter nhún vai ra vẻ không hiểu nổi. Hannibal cũng nhún vai lại. Thám tử trưởng không nghĩ ra nổi lý do tại sao Footsie lại vắng mặt, nhưng rất lo lắng cho Peggy.

Hannibal nhìn ra phía sau khán giả. Luther Lomax ở trong buồng kiểm soát, như thường lệ. Ông vẫn mặc bộ complê xám tro cũ sờn. Mái tóc trắng rối bù, mắt quầng nhiều. Trông ông như một lão già mệt mỏi.

Một chuyển động bên hông thu hút sự chú ý của thám tử trưởng. Footsie đang hối hả bước đến sân khấu. Footsie dừng lại để trao một phong bì cho Milton Glass, rồi bước về chỗ cùng với những người dự thi.

Đúng hai giờ, và Peggy vẫn vắng mặt.

Hannibal đứng dậy để Footsie vào được ghế bên cạnh.

- Vừa kịp, Hannibal thì thầm.

- Ừ, Footsie mỉm cười. Mình phải đi lấy một bức thông điệp ở văn phòng ông Milton Glass ở trường quay, rồi xe gắn máy bị hư, Footsie gắn micro vào áo rồi nói tiếp - nhưng mình chẳng cần đến cũng được. Dù sao mình cũng không có cơ may nào chiến thắng và giành giải. Và mình đã kiếm được khá tiền nhờ chạy công việc cho đài truyền hình và xưởng quay.

Hannibal nhìn trở lại Milton Glass. Ông đang mở cái phong bì mà Footsie vừa mới đưa. Trong chốc lát, nụ cười tươi sáng của ông như mờ nhạt đi một chút trong khi ông đọc nội dung bức thông điệp.

Rồi bộ răng trắng bóng lại loé lên. Ông ra hiệu sẵn sàng cho buồng kiểm soát rồi quay mặt ra với khán giả.

- E rằng tôi có một tin không hay lắm phải báo với quý vị, Milton Giass nói. Tôi vừa nhận được thư của một người dự thi gửi đến, cô Peggy. Có lẽ tốt hơn hết tôi nên đọc cho quý vị nghe luôn.

- Kính thưa ông Milton Glass, ông đọc lớn tiếng, xin ông thứ lỗi vì tôi bỏ ngang cuộc thi như thế, nhưng từ khi hình tôi xuất hiện trên báo chí, tôi đã rất khổ sở với những người nhận ra tôi và quấy rối tôi ngoài đường, y như những năm trước đây. Dù sao tôi cũng không có cơ may giành giải thưởng trong cuộc thi, nên tôi quyết định bỏ cuộc và trở về nhà, ở San Francisco. Dù sao ở đó, người ta cũng để cho tôi yên thân. Xin gửi lời chào đến ông và đến tất cả các bạn Bé Quậy...

Ông Milton Glass lại dừng.

- Ký tên "Peggy Xinh Đẹp"

Có tiếng xì xào trong khán giả. Tiếng xì xào thông cảm, Hannibal nghĩ thế.

- Vậy, nếu cô Peggy đang xem chương trình này, Milton Glass nói tiếp, thì tôi chỉ có thể nói rằng mọi người rất tiếc về quyết định của cô. Chúng tôi rất vui khi có cô ở đây và mọi người đều rất nhớ cô.

Có tiếng vỗ tay nồng nhiệt, Milton Glass đưa hai tay lên để xin khán im lặng,

- Và bây giờ, ta tiếp tục với cuộc thi. Phần thứ nhì và cuối cùng của cuộc thi đố vui Bé Quậy, ông thông báo.

Đèn tắt. Hannibal cố gắng buộc mình nhìn lên màn hình trong khi đoạn phim chọn lọc dài hai phút được chiếu trên màn hình.

Đầu óc thám tử trưởng quá bận bịu để tập trung xem phim, nhưng cho dù Hannibal chỉ chú ý một nửa thôi, trí nhớ thám tử điêu luyện của Hannibal vẫn ghi nhận mọi điểm quan trọng trong các đoạn phim ngắn hiện ra trước mắt mình.

Flapjack đi bắt cóc con chó cho ông Rắc Rối. Peggy uống sữa dâu bằng ống hút kẻ sọc. Bonehead và Blood-hound đốt lửa trại trong rừng để rang bắp. Pootsie lặn xuống hồ chỉ sâu mười phân. Bé Mập Thù Lù bị mắc kẹt trong khu rừng đang cháy. Bloodhound dùng tấm trải bàn carô băng bó cái đầu của Footsie. Peggy cứu Bé Mập Thù Lù khỏi đám cháy...

Nửa trí óc còn lại của Thám tử trưởng bận suy nghĩ về Peggy. Hannibal không tin rằng Paggy đã viết bức thư kia.

Peggy không bao giờ ký tên là Peggy Xinh Đẹp. Peggy căm ghét cái tên này cũng y như Hannibal căm ghét cái tên Bé Mập Thù Lù.

Ngoài ra, Peggy chưa hề về nhà. Peggy chưa trả phòng khách sạn. Và Peggy đã mất tích cả buổi sáng nay.

Hannibal có cảm giác rằng Peggy đang thật sự bị nguy hiểm. Có kẻ đang bắt giữ Peggy đâu đó, trái với ý muốn của cô. Cũng chính kẻ đó đã viết bức thư giả và ký tên Peggy. Cũng chính là kẻ đã gọi điện thoại cho Hannibal tại bộ tham mưu sáng nay.

"Hiện Peggy đang khá bình an vô sự. Tôi chỉ muốn cảnh cáo cậu, Peggy sẽ không còn được an toàn bao lâu nữa đâu... Sẽ không còn an toàn nữa nếu như cậu thắng cuộc thi đố vui kia ngày hôm nay, Bé Mập Thù Lù à."

Hai phút chiếu phim kết thúc. Đèn lại sáng lên.

Hannibal liếc nhìn bảng ghi điểm điện tử. Hannibal đã ghi được bốn mươi lăm điểm. Bonehead được bốn chục, Peggy được ba mươi lăm. Bloodhound và Footsie thì ở xa phía sau. Hannibal tính toán thật nhanh. Hannibal sẽ phải xung phong ít nhất ba lần.

Miỉton Glass xoay ghế để đối mặt với nhóm người dự thi.

Không còn Peggy nữa, thì Bonehead nhận được câu hỏi đầu tiên.

- Ống hút của Peggy Xinh Đẹp có gì đặc biệt ?

- Nó có kẻ sọc, Bonehead trả lời ngay. Đỏ, trắng và xanh dương.

Vỗ tay. Bonehead ghi được năm điểm và bằng với Hannibal.

Đến lượt Bloodhound.

- Peggy Xinh Đẹp uống sữa gì ?

Bloodhourtd luỡng lự. Tay Hannibal đưa lên một khắc trước Bonehead.

- Sữa sôcôla phải không ? Bloodhound vui vẻ nói thử.

- Không phải, một khán giả hô to.

- Rất tiếc, Glass nói. Và bây giờ xin mời một người tình nguyện, Milton Glass mỉm cười với Hannibal.

Thám tử trưởng giả vờ do dự. Dĩ nhiên là Hannibal biết rõ câu trả lời, đó là sữa dâu.

- Ô, em cũng nghĩ là sữa sôcôla, Hannibal nói.

Đám đông kêu ồ lên, thất vọng. Hannibal đã mất năm điểm. Và Hannibal tiếp tục mất điểm. Khi đến lượt mình trả lời câu hỏi, và được hỏi là Bloodhound đã dùng cái gì để băng bó đầu cho Footsie, thì Hannibal lại giả bộ không biết.

- Khăn ăn, phải không ? Hannibal nói và khiến đám đông xù xì.

Đến đầu ván thứ năm, và cũng là ván cuối cùng, Bonehead dẫn đầu với sáu mươi lăm điểm. Bonehead lại trả lời đúng khi đến lượt mình. Bloodhound và Footsie trả lời sai. Đến lượt cuối cùng của Hannibal.

- Đây là một câu hỏi dễ cho cậu đây, Milton Glass thân thiện nói với Hannibal. Flapjack đã ăn cắp cái gì cho ông Rắc Rối ?

Hannibal lại liếc nhìn bảng ghi điểm trước khi trả lời. Bằng cách xung phong trả lời sai ba lần, Hannibal đã mất được mười lăm điểm và cũng không giành thêm được điểm nào. Bây giờ Hannibal thua Peggy năm điểm.

- Con mèo, Hannibal nói.

Khán giả xì xào to tiếng.

- Không đúng, rất tiếc là không đúng. Con chó, chứ không phải con mèo.

Phần câu hỏi đã chấm dứt.

Milton Glass lại hăng hái đọc số điểm cuối cùng trước camera. Khán giả vỗ tay.

Bonehead đã chiến thắng với bảy mươi điểm. Bằng cách xung phong và trả lời sai ba lần, Hannibal Jones đã giảm được số điểm của mình xuống còn ba mươi. Cho nên dù có lỡ mất phần thi thứ nhì này, nhưng Peggy vẫn đứng hạng nhì với ba mươi lăm điểm.

Cả ba máy camera di chuyển về Bonehead đang tươi cười cầm tờ ngân phiếu hai chục ngàn đô-la. Thám tử trưởng không thèm nhìn, mà quay xuống đám khán giả, trông chờ Bob.

Rốt cuộc Hannibal thấy Bob đang hối hả bước xuống lối đi giữa hai hàng ghế, Peter đi theo sau. Bob thoăn thoắt bước lên sân khấu, tay cầm một phong bì to, đưa cho Hannibal.

- Hình chụp rất rõ, Bob thì thầm.

Trong khi Bob trở về chỗ ngồi, Hannibal mở phong bì, lấy tấm ảnh bên trong ra. Hình còn rõ hơn là Hannibal hy vọng nữa. Một tấm

hình tuyệt đẹp chụp Bonehead, gió thổi mái tóc bay phấp phới ra phía sau.

Vành tai trái của Bonehead hiện ra rõ ràng.

- Kính thưa quý khán giả, Milton Glass nói thỏ thẻ, bây giờ tôi xin hân hạnh được giới thiệu - có tiếng đánh trống tùng tùng khẽ - những món quà giá trị mà các bạn Bé Quậy dự thi đã giành được.

Khán giả xù xì kích động. Hannibal cất tấm hình trở vào phong bì và chuẩn bị để đối mặt với camera trở lại.

- Nhờ các Bé Quậy mà cuộc thi đố vui này đã thành công, nên chúng tôi xin tỏ lòng biết ơn, Milton Glass tiếp tục nói, xin mời chị Trixie.

Cũng cô gái trẻ ăn mặc trang phục bó sát người đã từng xuất hiện trong buổi nói chuyện. Cô lại mang một cái hộp gói giấy vàng kim khác nữa. Hannibal nhướng một chân mày lên. Lần này có một anh bảo vệ mặc đồng phục hộ tống cô gái và hộp quà.

Milton Glass lại tháo giấy gói, miệng nói liếng thoắng không ngừng. Cuối cùng ông nói: một cái tách bạc dễ thương quý giá dành cho mỗi người dự thi.

Khán giả kêu ồ lên mỗi khi một Bé Quậy đứng lên nhận cái tách bạc.

- Tách bạc của Peggy, Milton Glass nói tiếp, sẽ được gửi bưu điện đến nhà cô. Peggy ơi, nếu cô đang xem chương trình này, thì xin cám ơn cô một lần nữa. Và bây giờ đã đến lúc chia tay với các Bé Quậy, khán giả có mặt ở trường quay hôm nay và quý khán giả ở nhà...

Milton Glass vẫy tay trước camera, hàm răng sáng bóng như đèn flash. Một tràng pháo tay mới, rồi buổi ghi hình chấm dứt.

Máy quay ngưng quay. Những người dự thi bước ra. Bonehead đứng phía bên kia sân khấu. Milton Glass, Blood-hound, Footsie, nhóm camera và vài khán giả tập trung xung quanh Bonehead, chúc mừng anh đã chiến thắng.

Với hai thám tử đi sát phía sau lưng, Hannibal rẽ đường giữa đám đông cho đến khi đối mặt với chàng trai tóc vàng mặc áo vét da. Hannibal đưa tấm hình ra.

- Có phải anh trên hình đây không ? Hannibal hỏi.

- Để làm gì vậy ? Bonehead lúng túng khó chịu nhìn vào hình.

Nhưng Bonehead không thể nào chối rằng trên hình là chính gương mặt mình. Tất cả mọi người đứng đó đều thấy ngay rằng chính anh là người trên hình.

- Ừa, đúng là tôi, Bonehead thừa nhận. Có vấn đề gì vậy ?

- Bởi vì trên hình này, tóc của anh không che kín mất hai cái tai anh, vấn đề là ở chỗ đó, Hanmlul nói với anh.

Thám tử trưởng quay sang Milton Glass, đang đứng phía sau.

- Gương mặt người ta thường thay đổi nhiều khi lớn lên - Hannibal giải thích. Gương mặt của Bloodhound, của Footsie và của em đã thay đổi nhiều đến nỗi không ai có thể nhận ra rằng chúng tôi chính là những đứa trẻ từng diễn trong các tập phim hài Bé Quậy, đúng không ?

- Đúng, Bloodhound đồng tình.

Milton Glass cũng gật đầu.

- Nhưng có thứ không bao giờ thay đổi, Hannibal tiếp tục nói. Đó là hình dạng vành tai người ta, Bonehead có hai cái tai rất khác thường với cái vành tai lòng thòng. Nhưng người trên tấm hình này - cũng chính là nguòi vừa mới giành được giải thưởng tiền - có hai cái tai hoàn toàn khác. Anh ấy có vành tai nhỏ, rất sát với đầu.

Chàng trai mặc áo vét da hung hăng tiến lên một bước, toan giật tấm hình khỏi tay Harmibal. Bloodhound đưa tay ra cản và giữ Bonehead lại.

- Cậu định nói gì vậy ? Bonehead ấp úng,

- Tôi nói rằng, thám tử trưởng bình tĩnh trả lời, anh không phải là một Bé Quậy. Anh không có quyền tham dự cuộc thi đố vui này. Và tôi nghĩ rằng ông Milton Glass sẽ đồng ý với tôi rằng anh mặc nhiên bị truất quyền nhận giải thưởng tiền kia. Bởi vì...

Hannibal huơ huơ tấm hình đang cầm trong tay.

- Bởi vì tấm hình này chứng minh rõ ràng rằng, cho dù anh có là ai đi nữa, nhưng anh không thể nào là Bonehead !

XII
BỊ BẮT CÓC !

Tất cả tập trung trong một văn phòng rộng lớn của trụ sở truyền hình: kẻ mạo danh là Bonehead, Milton Class, Luther Lomax , Ba Thám Tử Trẻ, Bloodhound, Footsie và người bảo vệ của công ty truyền hình.

Milton Glass đang ngồi sau bàn viết. Trước mặt ông là tấm hình mà Hannibal đã chụp được. Tên Bonehead giả danh nằm ườn trong một cái ghế bành đối diện Milton Glass. Những người còn lại ngồi xung quanh Bonehead giả.

- Thôi được rồi, chàng trai mặc áo vét da nói, tôi đã lừa dối. Tôi đã để cho Bé Mập Thù Lù kia chụp hình tôi với tóc không còn che tai nữa, hắn liếc nhìn Hannibal nói. Tôi đã nói cậu rằng tôi biết cậu không khờ khạo, nhưng có lẽ cậu còn khôn hơn tôi tưởng. Có gì là ghê gớm lắm đâu nào, kẻ mạo danh nhún vai nói tiếp. Cũng đáng làm thử. Hai chục ngàn đô-la mà. Nhiều tiền chứ. Và tôi xém ra đi với tờ ngân phiếu. Nhưng tôi biết các người sẽ cho hủy tấm ngân phiếu này ngay.

Hắn thọc tay vào túi áo, lấy ra tấm ngân phiếu giải thưởng đã giành được trong cuộc thi đố vui. Hắn nhìn tờ ngân phiếu một hồi với tia hối tiếc trong ánh mắt sắc sảo. Rồi hắn vò tờ ngân phiếu lại, ném qua bàn cho Milton Glass.

- Cái tách cũng phải trả lại, Luther Lomax nói với giọng tự tin trở lại.

Tay Bonehead mạo danh miễn cưỡng lấy cái tách ra khỏi túi áo da, đặt mạnh xuống bàn.

- Anh là ai ? người bảo vệ hỏi. Tên thật là gì ?

- Hỏi để làm gì ? Kẻ mạo danh nhún vai. Tên tôi có quan trọng gì nào ? Tôi chỉ là một trong hàng ngàn các diễn viên thất nghiệp khác trong thành phố này. Là một diễn viên rất có tài.

Thám tử trưởng thầm đồng tình với hắn về điểm này. Có lẽ hắn là diễn viên giỏi hơn Bonehead thật.

Milton Glass kéo thẳng tờ ngân phiếu ra lại, nhét vào túi.

- Ai đưa anh vào đây ? Milton Glass hỏi.

- Không ai cả, giọng nói của kẻ giả danh tự tin và xấc xược hơn bao giờ - Không ai đưa tôi vào. Tôi từng xem các tập Bé Quậy trên truyền hình, đọc về các Bé Quậy trong báo. Tôi từng đi học chung với thằng bé thủ vai Bonehead, và tôi biết cậu ấy đã mất cách đây vài năm rồi. Có lẽ chết rồi. Bị cái gì đó cán. Cậu ấy khờ dại đến nỗi để bị máy cắt cỏ cán chết.

Trông tôi khá giống cậu ấy, ngoại trừ hai cái tai, - hắn nói tiếp, thế là tôi nảy ra sáng kiến. Lúc đầu tôi chỉ muốn kiếm chút tiếng tăm. Tôi cứ hy vọng sẽ kiếm được một công việc nào đó nhờ vụ này. Công việc đóng phim. Nhưng rồi truyền hình đưa ra cái vụ thi đố vui kìa, thế tà tôi quyết định làm thử. Chuyện dễ hiểu mà, đúng không ? Hai chục ngàn đô không phải là số tiền đáng chê.

Có một hồi im lặng. Milton Glass vẫn mỉm cười, nhưng theo kiểu hoài nghi.

- Vậy ông định sẽ làm gì về chuyện này ? Tên Bonehead giả danh thách thức Milton Glass.

- Chúng tôi sẽ giao anh cho công an, người bảo vệ nói. Chúng tôi sẽ kiện anh về tội gian lận rồi...

Anh bảo vệ ngưng nói. Milton Glass đang đưa tay lên.

- Từ từ đã, Milton Glass nói. Cả truyền hình lẫn xưởng phim đều không thích loại tiếng tăm như thế. Mọi người có thể tưởng tượng báo chí sẽ biến vụ này thành cái gì không ?

Milton Glass tặng anh bao vệ một nụ cười tươi rói.

- Dù sao, có hại gì lớn lao đâu ? Ta sẽ gửi một tờ ngân phiếu hai chục ngàn đô-la cho Peggy ở San Francisco. Chắc chắn cô ấy sẽ không hỏi gì nhiều về chuyện này. Còn anh chàng này...

Milton chuyển nụ cười sang kẻ mạo danh.

- Thì, Milton Glass nói tiếp, hay là ta xem cả vụ này như một một trò đùa nhỏ ? ông Glass liếc nhìn Luther Lomax hỏi:

- Còn anh Luther, anh đồng ý chứ ?

- Tất nhiên, Luther Lomax nói, được thôi.

Hannibal đứng dậy. Khi thám tử trưởng ra hiệu, Bob và Peter cũng đứng dậy theo.

- Tụi cháu hứa sẽ không nói gì với báo chí, Hannibal nói.

Dường như buổi họp sắp kết thúc và thám tử trưởng muốn ra khỏi đây trước mọi người. Thám tử trưởng muốn đi xuống bãi đậu xe, nơi Gordon Harker đang chờ với chiếc Limousine.

- Vậy tụi cháu xin phép ra về, thưa chú Glass.

- Được thôi, Milton Glass đáp và cũng đứng dậy. Tôi rất mang ơn cậu, Babal à.

Nụ cười ông càng thân mật hơn bao giờ hết, nhưng giọng nói không hề mang âm điệu biết ơn.

- Cậu đã là một thám tử rất tài. Không có cậu, sẽ có một điều bất công nghiêm trọng. Peggy có thể đã bị lừa mất khoản tiền giải thưởng mà cô ấy xứng đáng được hưởng.

Hannibal cám ơn ông rồi dẫn đầu ba thám tử bước ra cửa. Khi đóng cửa lại phía sau lưng, Hannibal liếc nhìn nhìn vào trong văn phòng. Milton Glass đang tựa lưng vào ghế, mỉm cười nhẹ nhõm với tay Bonehead giả, bây giờ chính hắn cũng mỉm cười. Luther Lomax, mắt nhìn xuống, đang táy máy một vết mỡ trên bộ complê xám tro cũ sờn. Anh bảo vệ đang chau mày nhìn ra cửa sổ.

Thang máy đầy ắp người. Ba Thám Tử Trẻ im lặng đi thang máy xuống tầng trệt. Đến khi ra khỏi tiền sảnh, Bob và Peter mới có dịp hỏi:

- Bộ cậu định để bọn chúng thoát như thế sao ? Peter tức giận hỏi.

Peter không tin nổi điều này. Trong suốt thời gian là bạn bè với nhau, Peter chưa bao giờ thấy Hannibal để một vụ kết thúc mà bọn xấu vẫn được tự do. Vậy mà bây giờ Peter có cảm giác rằng thám tử trưởng đang để cho sự việc diễn ra như thế. Đối với Peter, rõ ràng Milton Glass đã tham gia vụ lừa đảo ngay từ đầu. Milton Glass đã biết trước rằng Bonehead là một tên giả danh. Chính vì vậy mà ông tha cho hắn.

- Phải, Bob xen vào vì cũng ngạc nhiên và tức giận giống như Peter. Thế còn chị Peggy ? Cậu có nói rằng cậu tin chắc chị Peggy không hề trở về nhà ở San Francisco mà. Cậu có nói cậu nghĩ chị Peggy đang bị nguy hiểm.

- Ừ, Peter đồng tình và càng giận dữ và khó hiểu hơn nữa. Babal ơi, cậu đang nghĩ gì vậy ?

Thám tử trưởng đang véo véo môi dưới.

- Mình đang nghĩ đến chị Peggy đây, Hannibal nói, mình cứ suy nghĩ về chị Peggy suốt từ khi nhận được cú gọi điện thoại đe doạ sáng nay.

Hannibal đã kể cho Bob và Peter nghe với về cú điện thoại rồi.

- Chính vì vậy mà mình đã bỏ qua mấy câu hỏi, mất số điểm kia, Hannibal nói tiếp, để cho chị Peggy có thể thăng giải. Và mình đang nghĩ đến chị ấy đây, Hannibal nhìn Bob rồi nói tiếp. Bởi vì cậu nói đúng. Chị Peggy đang gặp nguy hiểm. Và ta phải đi giải cứu cho chị ấy. Đi nào.

Không nói thêm tiếng nào, Hannibal hấp tấp bước trên lề đường. Bob và Peter đi theo.

Gordon Harker đang ngồi trong chiếc Limousine ở bãi đậu xe, đọc tạp chí. Gordon bỏ báo xuống khi thấy Hannibal bước đến cửa xe sau.

- Đi đâu ? Gordon Harker vui vẻ hỏi.

- Không đi đâu hết. Chưa đi đâu hết, cám ơn anh.

Hannibal, Bob và Peter ngồi sau xe. Thám tử trưởng nhìn qua chỗ đậu chiếc xe Citroen vàng rất nổi bật của Milton Glass.

- Anh có thể lui xe ra một chút, để tụi em có thể để mắt đến chiếc xe mà chính mình không bị thấy không ? Thám tử trưởng hỏi. Anh chuẩn bị tư thế sẵn sàng để đi theo khi xe kia lên đường nhé ?

- Chuyện nhỏ.

Anh lái xe bật công tắc, điều khiển chiếc Limousine to ra cuối bãi đậu xe, nơi ít ai để ý hơn. Từ đó vẫn thấy được cái mui như đầu cá voi của chiếc xe hiệu ngoại quốc.

- Bây giờ ta sẽ theo dõi Milton Glass hả ? Gordon Harker hỏi.

Hannibal lơ đãng gật đầu. Hannibal đang tập trung suy nghĩ, lưng tựa ra sau. Bob thấy rõ ràng Hannibal sẽ như thế rất lâu. Im lặng, huyền bí.

- Không được đâu, Lưu trữ Nghiên cứu nói. Mình biết rõ cậu rất thích giữ im lặng như thế. Nhưng lần này thì không được. Cậu phải giải thích cho bọn mình chuyện gì đã xảy ra trong văn phòng lúc nãy.

- Ừa, Peter đồng tình. Chuyện gì đang xảy ra vậy ?

- Được rồi, Hannibal thở dài.

Nhưng trong thâm tâm, thám tử trưởng rất vui vì hai bạn mình nài nỉ để được nghe ý kiến mình về vụ này. Như vậy sẽ giúp Hannibal sắp xếp lại mọi thứ trong đầu óc. Thám tử trưởng đưa một ngón tay mập lên.

- Thứ nhất, thám tử trưởng nói lớn tiếng để Gordon Harker nghe luôn, vì Hannibal cảm thấy rất mang ơn người xưa kia là

Flapjack và muốn anh cảm thấy là một thành viên được tin cậy của nhóm thám tử. Lần cuối cùng ta nhìn thấy chị Peggy là lúc nào ?

- Tối hôm qua, trên đại lộ Hollywood, Bob trả lời. Lúc Milton Glass rước chị ấy đi bằng xe.

- Cùng với Bonehead, Hannibal nói thêm. Rồi sáng nay, Bonehead đã gọi điện thoại cho mình, giả giọng Milton Glass, và cảnh cáo mình không nên thắng cuộc thi nếu không chị Peggy sẽ bị tai nạn. Vậy ta có thể suy ra gì từ việc này ?

- Rằng hắn đang bắt giữ chị Peggy đâu đó, Bob gợi ý. Nhưng không thể là trong căn hộ hắn ở Magnolia Arms, đúng không ? Ở đó có quá nhiều người đang sống. Thế nào chị Peggy cũng gây được chú ý bằng một cách nào đó.

- Đúng, Hannibal trả lời.

- Nhưng bây giờ chị ấy đã chiến thắng được cuộc thi rồi, Peter bắt bẻ, còn Bonehead thì bị lộ mặt là một tên lừa đảo, vậy thì tại sao chị Peggy vẫn còn bị nguy hiểm ? Cậu không nghĩ hắn sẽ thả chị Peggy ra à ?

- Không, mình không nghĩ thế, thám tử trưởng giải thích. Bởi vì cho dù lúc nãy hắn có nói gì đi nữa, Bonehead không hề nghĩ ra vụ này một mình. Có kẻ đã giúp hắn giả vờ làm một Bé Quậy. Bởi vì phải có kẻ hướng dẫn, kèm dạy hắn từng bước suốt quá trình kia. Kể với hắn mọi chi tiết trong cuộc đời các diễn viên nhí. Chẳng hạn như báo hắn biết rằng diễn viên nhí Bé Quậy thường được trả lương bằng tiền mặt vào ngày thứ sáu. Trong một phong bì giấy nâu cột lại bằng dây đỏ. Bonehead không thể nào tự tìm ra được những chi tiết như thế. Hắn không thể nào biết được rằng hiệu chiếc xe bỏ mui của ông Rắc Rối là Pierce-Arrow đời 1929. Phải có kẻ nói cho hắn biết tất cả những thứ này.

- Vậy hắn có đồng loã, Bob nói.

- Phải, thám tử trưởng đáp. Và kẻ đồng loã đã giúp hắn bắt cóc chị Peggy. Và bây giờ bọn chúng không thể thả chị ấy đi được. Bởi vì chị ấy biết danh tánh kẻ đồng loã đó. Và bởi vì bắt cóc người là một tội nặng hơn tội lừa đảo. Bắt cóc người có thể bị phạt tù chung thân.

- Milton Glass, Bob nói. Từ lúc không chịu bắt giữ và nộp Bonehead cho công an, mình đã biết chắc rằng Milton Glass có nhúng tay vào vụ này ngay từ đầu.

- Đúng không Babal ? Peter hỏi. Chị Peggy bị nhốt trong nhà của Milton Glass ?

Thám tử trưởng không trả lời. Thám tử trưởng tựa lưng vào ghế, nhìn người đàn ông đang bước đến chiếc xe to màu vàng. Hannibal nhìn ông leo lên xe, rồi chạy ra khỏi bãi đậu xe.

- Không, Hannibal nói. Milton Glass chỉ là kẻ làm thuê phụ trách đối ngoại và quảng cáo, cố gắng bảo vệ xưởng phim và truyền hình khỏi tai tiếng xấu. Ông ấy không ngờ Bonehead là kẻ giả danh. Mà chính kẻ đã luyện tập cho tên Bonehead giả, chính kẻ đã có khả năng cung cấp cho hắn những câu trả lời đúng trước khi bắt đầu cuộc thi đố vui bởi vì kẻ ấy biết từng thước phim. Đó cũng chính là kẻ đã tiếp tay bắt cóc chị Peggy.

- Ai vậy ?

Bob và Peter cũng cúi ra phía trước cố nhìn người đang lái chiếc xe vàng khi xe dừng ở góc đại lộ Hollywood. Gordon Harker lái chiếc Limousine nhẹ nhàng theo sau.

- Luther Lomax, thám tử trưởng nói.

XIII
NGÔI BIỆT THỰ ĐỔ NÁT

Chiếc xe vàng rẽ ra khỏi đại lộ Hollywood rồi đi về hướng vùng vực hẻm phía trên Beverly Hills.

Luther Lomax lái xe chậm rãi và cẩn thận. Gordon Harker rất dễ dàng theo ông mà chú ý không để nhà đạo diễn già biết mình bị bám sát.

Con đường ngoằn ngoèo cao lên dần trên vùng đồi. Bây giờ các ngôi nhà cách xa nhau, những bất động sản to lớn phía sau những bức tường đá. Đó là những ngôi nhà do những người làm phim xây dựng vào những ngày huy hoàng của ngành công nghệ điện ảnh. Cách đây không lâu lắm, có những chuyến xe buýt đặc biệt chạy trên những con đường này thành những "tour có hướng dẫn đi tham quan nhà các ngôi sao điện ảnh'". Những chuyến xe buýt đầy ắp du khách chiêm ngưỡng, ngắm nghía qua cổng nhà trong khi lái xe đọc to tên tuổi những người danh tiếng sống trong các ngôi biệt thự ẩn dật đằng sau bức tường cao cổng kín.

Hannibal biết rằng bây giờ phần lớn những ngôi nhà này đã thuộc sở hữu các chủ ngân hàng, người khai thác dầu khí và các tộc trưởng Ả Rập. Dân điện ảnh đã dần dần chuyển xuống chỗ gọi là "vùng bình nguyên bằng phẳng" của Beverly Hills.

Gordon Harker giảm tốc. Chiếc xe vàng đã rẽ vào một cổng có hai cánh mở rộng. Chiếc Limousine dừng ở khúc cua kế tiếp.

- Sao ? Bây giờ cậu muốn làm gì ? anh lái xe hỏi. Có nên vào theo ông ấy không ?

- Không nên.

Thám tử trưởng mở cửa xe, bước xuống đường.

- Có lẽ ông ấy không có bảo vệ, gia nhân, người làm vườn gì đâu. Nếu thấy ta đến, ông ấy sẽ sẵn sàng đối phó với ta. Phiền anh chờ đây đi, anh Gordon ơi. Tụi em sẽ do thám xung quanh một tí, thử tìm xem ông ấy nhốt chị Peggy ở đâu.

- Được thôi, Gordon Harker vừa nói vừa vớ lấy quyển tạp chí. Chúc may mắn nhé. Nếu cần giúp gì, cứ hô to lên.

Hannibal cám ơn anh. Ba Thám Tử Trẻ đi sát theo tường rón rén đi đến cổng.

Cổng mở to. Không có bảo vệ nào để đóng cổng tại sau khi Luther Lomax đã vào. Cũng không thấy ai khác. Chiếc xe vàng của Milton Glass đậu ngay trước ô cửa hình vòm to tướng của ngôi nhà.

Trông chiếc xe thật kỳ quặc và không phù hợp với nơi chốn này. Xe là vật duy nhất Hannibal thấy mà không liên tưởng đến một bộ phim về một ngôi biệt thự bỏ hoang. Một trong những bộ phim cũ xưa giống như Cuốn theo chiều gió.

Đó vẫn là một biệt thự. Toàn bộ mặt trước nhà là một cổng vòm có cột trụ. Dưới các cửa sổ lầu trên có hành lang chạy dọc theo. Hai chái nhà kéo dài ra sau từ cuối toà nhà.

Nhưng thạch cao trát cột đã bị sứt mẻ vụn nát. Nhiều cửa sổ bị ráp đắp hoặc bịt kín bằng ván gỗ. Các bậc thềm dẫn lên cổng vòm gần như đã bể vụn.

Bên phải cổng lớn vào nhà có hàng cây chạy dài về hướng nhà. Hannibal chỉ cho Bob và Peter rồi đi đến cây gần nhất. Cỏ dưới cây mọc cao đến nỗi Ba Thám Tử Trẻ có thể cúi mình xuống đó, và kín đáo an toàn chậm rãi di chuyển tới.

- Úi chà, Peter kêu, chẳng lẽ trong đó có người sống sao ?

Hannibal buồn rầu gật đầu. Hannibal đang cố tưởng tượng nơi này thời trước, với những bãi cỏ cắt gọn gàng và ghế vườn màu rực rỡ, cột trụ thì mới sơn trắng và cửa sổ sáng sủa.

Không biết cách đây bao lâu, Hannibal tự hỏi. Có lẽ không quá tám chín năm. Với những trận mưa xối xả chớp nhoáng và những trận trượt bùn ở miền nam Californie này, khí hậu nắng gắt khô hạn và thực vật nhiệt đới, những ngôi nhà và khu vườn bỏ hoang suy tàn sa sút rất nhanh. Vào thời Luther Lomax chỉ đạo các tập phim hài Bé Quậy, có lẽ nơi này là một ngôi biệt thự sang trọng như bao nhiêu cái khác trong vùng vực hẻm này.

Có một điều chắc chắn, Hannibal quyết định. Từ rất lâu, nhà này không hề có bảo vệ hay gia nhân. Chắc chắn Luther Lomax chỉ có một mình trong ngôi nhà với Peggy.

- Đi nào, thám tử trưởng nói. Không cần thiết phải do thám nữa đâu. Ta cứ đến cửa vào tìm Luther Lomax.

Bob và Peter đồng ý. Có lẽ không có gì phải sợ ông đạo diễn già.

Cửa không có chuông. Hannibal kéo cái búa gõ bằng đồng không còn bóng nữa rồi thả vào tấm đồng mờ phía dưới. Cửa mở ra

ngay. Luther Lomax đang đứng đó nhìn ra.

- Hannibal Jones, ông nói. Cùng hai cậu bạn trẻ. Tôi đang chờ các cậu đây. Tôi biết các cậu đến để nhận khoản thưởng mà tôi đã hứa để giải ra vụ bí ẩn mấy tách bạc kia. Mời vào.

Ba Thám Tử Trẻ bước vào bên trong, ông già đạo diễn đóng cửa lại phía sau. Ba thám tử đang đứng trong một sảnh tối mờ, rộng lớn. Hannibal có cảm giác sảnh rộng hơn nữa bởi vì hầu như không có đồ gỗ trong đó: chỉ có hai chiếc ghế bành bọc vải bố và một cái bàn viết cũ kỹ.

Ánh mắt Hannibal chuyển lên nhìn tường nhà. Tường treo đầy ảnh đóng khung của những chàng rất đẹp trai và những cô gái xinh xắn. Hannibal nhận ra vài người đóng trong các bộ phim cũ. Họ từng là ngôi sao điện ảnh hai, ba chục năm về trước.

Lomax thấy Hannibal đang nhìn hình. Ông đứng thẳng người lại. Trong chốc lát trông ông mạnh mẽ thành đạt, y như các gương mặt trong ảnh.

- Những người bạn thân của tôi, ông nói, trước khi xưởng phim xúc phạm tài năng của tôi bằng cách giao cho tôi bộ phim hài Bé Quậy vô duyên kia, tôi từng chỉ đạo các bộ phim vĩ đại nhất của các ngôi sao kia. Tôi không hề nói khoác khi cho các cậu biết rằng nhờ tôi mà rất nhiều diễn viên kia đã trở thành ngôi sao.

Giọng ông cao lên, ông đan hai tay vào nhau.

- Tôi đã dạy cho họ tất cả. Tôi đã uốn nắn, đúc nặn ra họ. Tôi đã tạo ra họ.

Bob rùng mình. Mặc dù các cửa sổ bị vỡ và đắp vá, nhưng trong cái sảnh rộng lớn trống rỗng không hề lạnh. Chỉ rùng rợn thôi, Bob nghĩ bụng. Trông y như nấm mồ, với những bóng ma quá khứ thường lui tới.

- Về khoản thưởng kia, Luther Lomax nói tiếp bằng giọng bình thường trở lại, hiện tôi không có nhiều tiền mặt lắm, nhưng chắc chắn phòng quảng cáo của xưởng phim sẽ...

- Tụi cháu không đến để nhận tiền thưởng, Hannibal ngắt lời ông.

Bob nhận thấy Hannibal cũng đang rùng mình sợ hãi y như Bob.

- Tụi cháu đến để rước chị Peggy trở về nhà.

- Peggy hả ? Peggy Xinh Đẹp hả ? Ông đạo diễn thả hai tay ra, nhét vào túi áo cũ sờn. Sao các cậu lại nghĩ cô ấy ở đây ?

- Tụi cháu đã nhìn thấy bác rước chị ấy ở đại lộ Hollywood, Peter nói với ông. Peggy và Bonehead đã leo lên xe bác...

- Thật là buồn cười, Lomax đang cố gượng cười. Hiện tôi làm gì có xe. Chiếc Rolls của tôi đang được sửa chữa còn...

- Chiếc xe ngoài kia, Hannibal giải thích, cháu đoán là xe của Milton Glass hoặc của xưởng phim. Nhưng có lẽ họ đã chịu để cho bác dùng khi bác đạo diễn cuộc thi đố vui. Bác vừa mới lái xe đến đây. Và tối hôm qua bác cũng chạy chiếc xe đó khi bác rước chị Peggy và Bonehead.

Luther Lomax không còn cố gắng mỉm cười nữa. Ông bước đến cái ghế bọc vải, ngồi xuống.

- Họ cũng không thèm cấp cho tôi một chiếc Limousine nữa, ông nói với cái giọng mệt mỏi rên rỉ. Họ trả thù lao tối thiểu cho tôi để chỉ đạo cuộc thi đố vui kia. Vậy mà cũng không thèm cấp cho tôi một chiếc Limousine. Tôi phải năn nỉ Milton Glass cho tôi mượn một trong các chiếc xe của hắn. Tôi đã hầu như phải doạ hắn là sẽ trông không hay tí nào đối với xưởng phim hay kênh truyền hình nếu như một trong các nhà đạo diễn vĩ đại và lừng danh nhất phải đi xe quá giang...

Giọng nói ông vỡ ra. Ông nhìn chằm chằm xuống chân, ông lơ đãng nhìn cái quần mòn xơ chỉ.

- Nhưng tôi không hề bắt cóc Peggy, ông nói. Các cậu nghĩ sai rồi.

- Kìa bác Lomax ơi, Hannibal nhẹ nhàng nói. Tụi cháu không hề muốn gây rắc rối với bác. Nhưng tụi cháu biết rõ chị Peggy không hề viết lá thư gửi ông Milton Glass. Tụi cháu biết chị Peggy không bao giờ tự ý bỏ cuộc thi. Và nếu bác không để tụi cháu gặp chị ấy và đưa chị ấy về nhà, thì tụi cháu sẽ buộc phải gọi cảnh sát để họ lục soát toàn bộ...

- Dĩ nhiên là cô ấy ở đây, ông đạo diễn ngẩng đầu lên, nét mặt uy nghi trở lại. Cô Peggy đang là khách của tôi. Tôi sẽ làm cho cô ấy trở thành một ngôi sao điện ảnh vĩ đại. Tôi sẽ làm cho cô ấy trở nên giàu có và danh tiếng.

Ông Luther Lomax đứng dậy, chỉ những bức ảnh chân dung lồng khung.

- Giống như tất cả những người này, họ nợ tôi tất cả. Tôi sẽ chỉ đạo cho cô Peggy diễn trong một bộ phim tuyệt vời..

- Thôi đi, đồ lão già hết thời.

Giọng nói cộc lốc nghiêm khắc vang lên từ ngưỡng cửa. Ba Thám Tử Trẻ quay lại ngay và đối mặt với kẻ nói. Chàng trai tóc vàng mặc áo vét da hung hăng bước vào sảnh rộng lớn.

XIV
BÉ MẬP THÙ LÙ ĐẢO LỘN TÌNH THẾ

-Thôi đi ! Bonehead lặp lại, mắt nhìn chằm chằm Luther Lomax. Tôi đã chán nghe theo ông rồi. Ông đã lôi tôi vào vụ lộn xộn này, bắt tôi ăn cắp mấy cái tách kia cho ông, hứa cho tôi một nửa giá trị của chúng, hứa rằng ông sẽ chỉ cho tôi mấy câu trả lời đúng và cho tôi một nửa số tiền đố vui. Thế rồi tôi có được gì nào ? Chả được gì hết.

Bonehead nhìn Hannibal.

- Chính lão đã nảy ra ý này ngay từ đầu, Bonehead nói tiếp. Lão đã xem tôi diễn tại một nhà hát nhỏ ở Hollywood. Sau đó lão ra hậu trường tìm tôi, khen tôi là một diễn viên rất có tài.

Luther Lomax vẫn đứng yên, hai tay đút túi áo. Ông từ từ lắc đầu.

- Tôi chỉ nịnh cậu thôi, ông nói, cậu có chút tài năng, vậy thôi, không gì hơn. Cậu không thể nào trở thành ngôi sao. Cho dù tôi có giúp cũng không khá hơn nổi.

Bonehead làm như không nghe, và vẫn nhìn Hannibal.

- Tôi không định khai ra tất cả trong văn phòng của Milton Glass, Bonehead nói. Tôi biết Luther Lomax nhốt Peggy trong một phòng ở nhà này. Và đây là tội danh bắt cóc người. Tôi biết cảnh sát sẽ cho rằng tôi cũng có tội y như lão kia, cho dù chính lão đã nghĩ ra tất cả. Tôi có bắt lão phải hứa là sẽ không có bạo lực. Nhưng tôi có tham gia giúp lão. Tôi đã gọi điện thoại cho Peggy, mời cô ấy đến nhà tôi tối hôm qua. Tôi nói với cô ấy rằng Milton Glass muốn nói chuyện với cả hai chúng tôi. Nhưng tôi nói rằng Milton Glass không muốn ai khác biết việc này. Nên tôi nói cô ấy rằng Milton Glass sẽ rước chúng tôi ở đại lộ Hollywood.

Thám tử trưởng gật đầu. Những gì Bonehead nói khớp với những điều Hannibal đã biết, nhưrg Hannibal đang thắc mắc không hiểu anh chàng diễn viên muốn gì với lời thú tội này.

- Cần phải loại Peggy ra, để cô ấy không thắng, Bonehead nói tiếp, và cần phải có một cách để ép buộc cậu không cố gắng chiến thắng nữa.

- Anh muốn gì vậy ? Hannibal hỏi.

- Giao kèo, Bonehead đáp, tôi sẽ có một cuộc giao kèo với cậu. Tôi sẽ đưa cậu đến chỗ Peggy. Ta sẽ... Bonehead thoáng cười. Ta sẽ cùng nhau giải cứu cho cô ấy. Và đổi lại, cậu sẽ ủng hộ tôi. Cậu sẽ kể với cô ấy rằng chính tôi đã đề nghị đến đây, để giải thoát cho cô ấy. Không ai bị hại cả. Cô ấy sẽ nghe cậu, nếu cậu kể cô ấy nghe cả câu chuyện và cách thức cậu đã xoay xở cho chắc chắn cô ấy sẽ là người chiến thắng. Cậu sẽ thuyết phục cô ấy không nộp đơn kiện tôi.

Hannibal nhìn Bob rồi nhìn Peter. Thám tử trưởng thừa biết mình không có thẩm quyền gì để giao kèo. Nếu Peggy muốn nộp đơn tố Luther Lomax và Bonehead, thì luật pháp sẽ can thiệp. Khi đã ra toà, thì Hannibal sẽ phải nói toàn bộ sự thật, tất cả những gì mình biết, tất cả những gì Bonehead đã nói.

Mặt khác, điều quan trọng nhất là phải đưa Peggy ra khỏi đây. Sau đó, thì tùy Peggy có muốn đến đồn cảnh sát hay không. Hannibal vẫn nhìn dò hỏi hai bạn.

Peter gật đầu.

Bob lưỡng lự một giây rồi cũng gật đầu.

- Được rồi, tôi sẽ cố gắng hết sức để thuyết phúc chị ấy rằng thật ra anh không hề có ý hại chị ấy. Tôi sẽ nói với chị Peggy rằng anh đến đây để giải thoát cho chị ấy. Nhưng tôi chỉ có thể hứa như thế thôi. Dù sao, mọi việc tùy ý chị Peggy. Chị ấy ở đâu ?

- Trên lầu. Đi lối này.Tôi đã thấy lão nhốt cô ấy trong một phòng ngủ.

Bonehead bước ra trước, rồi dừng lại.

Luther Lomax đã rút tay phải ra khỏi túi. Ông đang cầm một khẩu súng lục nhỏ màu đen.

- Không, ông đạo diễn nói, các cậu sẽ không đưa cô ấy đi chỗ khác. Peggy sẽ ở lại với tôi.

Ông Luther Lomax đang đứng hai chân dang ra một chút, đầu hất ra sau. Trông ông đúng y như hình ảnh trong trí nhớ của Hannibal : cao lớn, oai nghiêm, một biểu tượng uy quyền.

- Chính tôi đã làm cho cô ấy trở thành một diễn viên nhí ngôi sao, ông nói tiếp với giọng trầm vang vọng. Và tôi có thể làm lại như thế. Cô ấy có tài. Tôi biết cô ấy có tài. Và tôi sẽ làm lộ cái tài năng ấy. Tôi có thể biến cô ấy trở thành một nữ diễn viên xuất sắc. Tôi và cô ấy sẽ cùng nhau làm ra một bộ phim vĩ đại. Một bộ phim ăn giải

Oscar. Cả hai chúng tôi sẽ có một cuộc quay lại rất đẹp. Cả hai chúng tôi sẽ danh tiếng và giàu có trở lại.

Peter nhìn Luther Lomax, ước lường khoảng cách giữa hai người. Một trong các chuyên môn của thám tử phó là ngăn chặn chớp nhoáng đối phương. Kiểu nhảy liều lĩnh rồi vồ lấy nhanh hai chân đối thủ đã từng giúp Ba Thám Tử Trẻ thoát ra khỏi nhiều tình huống nguy kịch. Nhưng lần này Peter không có cách nào ra chiêu đó nổi. Luther Lomax đứng xa quá. Trước khi Peter có hy vọng kịp vật ông xuống đất, Luther Lomax sẽ thừa thời gian sử dụng khẩu súng đang cầm trong tay.

Hannibal đoán được suy nghĩ của Peter và đưa tay lên cảnh báo.

- Kìa, bác Lomax ơi, thám tử trưởng nói bằng giọng điệu thuyết phục nhất. Bác sẽ không bắn ai cả. Bác đâu phải là kẻ sát nhân. Bác là một nhà đạo diễn vĩ đại mà. Bác...

- Đừng hy vọng gì, Bonehead ngắt lời thô lỗ. Lão điên rồi, nên có thể liều làm tất cả. Tôi biết lão rõ hơn cậu. Cậu có biết lão định làm gì với phần tiền thưởng của lão không ? Tổ chức một đại tiệc ! Mời tất cả những kẻ đã hết thời có hình treo trên tường kia. Những kẻ vẫn còn sống. Thuê một băng nhạc Bô-hê-miêng. Mời giới báo chí đến và...

- Im ! ông đạo diễn vừa la vừa đưa tay trái lên theo kiểu ra lệnh. Im lặng trên trường quay ! Tất cả bốn người, xếp hàng, đặt hai tay lên đầu.

Bonehead tuân thủ trước tiên. Ba thám tử xếp hàng phía sau Bonehead.

- Chú ý ! Lomax vẫn la to. Quay phải, rồi khi tôi nói "bước", tất cả bước thẳng ra cửa vòm đằng kia, rồi bước xuống cầu thang, sẵn sàng chưa ?

Một lần nữa Bonehead trả lời trước tiên. Ba Thám Tử Trẻ gật đầu theo.

- Sáng đèn đi, ông đạo diễn nói vang vọng, camera, diễn. Bước.

Cửa vòm nằm ở cuối tiền sảnh. Hannibal thấy được những bậc thềm đá dẫn xuống dưới. Dường như các bậc thềm chạy một đoạn rất dài rồi mới không còn thấy được nữa. Có lẽ dưới đó có tầng hầm cũ, thám tử trưởng nghĩ bụng. Nếu nhốt cả bốn vào đó, thì sợ Luther

Lomax điên khùng đến nỗi làm mất chìa khoá hoặc quên mang thức ăn thức uống xuống cho. Và không có láng giềng hay gia nhân để nghe tiếng la hét của cả bốn. Cơ may tốt nhất có lẽ là chụp lấy cơ hội ngay bây giờ. Hannibal biết Peter đang di sát phía sau lưng mình.

Thám tử trưởng đi chậm lại.

- Cứ đi tiếp đi, Bonehead nài nỉ từ cuối hàng. Cứ làm theo ý lão, nếu không lão sẽ bắn tôi mất.

Hannibal đến cửa vòm, tiến hành bước xuống các bậc thềm.

- Bước ! Luther Lomax đang hét. Bước đi ! Bước ! Bước...

Giọng ông đột nhiên ngưng. Một cái gì đó va mạnh xuống nền nhà. Nhờ kinh nghiệm Ba Thám Tử Trẻ đã biết phối hợp động tác y như một đội bóng rổ. Chỉ trong một giây, ba thám tử chạy tán loạn ra khỏi hàng, rồi đứng thành vòng ở cuối tiền sảnh.

Vật đầu tiên mà Hannibal thấy là khẩu súng lục đen dưới sàn nhà cách cửa mở vài mét. Rồi thám tử trưởng nhìn thấy Luther Lomax. Trông ông như bay trên trời, giẫm trên nước, chân đạp lơ lửng cách nền nhà. Hai cánh tay lực lưỡng đang giữ ông lại từ phía sau. Hai bàn tay da đen khỏe mạnh đang nắm chặt quanh eo ông.

Gordon Harker rất dịu dàng với nhà đạo diễn già. Rõ ràng anh cố gắng không làm ông bị đau khi khiêng ông băng qua sảnh, đặt ông ngồi xuống cái ghế bọc vải.

- Bác Lomax à, bác cứ ngồi yên đây nhé, anh lái xe vừa nói vừa đẩy mạnh và nhẹ nhàng hai vai ông xuống. Babal ơi, lượm súng lên đi. Kiểm tra chắc xem đã cài khoá an toàn chưa, rồi cho vào túi áo đi.

Hannibal làm đúng như Gordon Harker nói, rồi nhìn Bonehead. Chàng diễn viên đang tựa vào tường, mặt tái mét, người run rẩy.

- Cám ơn anh Gordon, thám tử trưởng nói.

- Không có gì cám ơn đâu, anh lái xe nói. Khi thấy anh chàng kia mon men vào đây và nhớ lại những gì các cậu đã kể, tôi tự nhủ có lẽ mình nên tìm hiểu xem có chuyện gì đang xảy ra.

- Em rất mừng là anh đã làm thế, Hannibal nhìn sang Bonehead hỏi tiếp. Nào, chị Peggy đâu ?

Vẫn còn run nhiều, anh chàng diễn viên dẫn đường Ba Thám Tử Trẻ lên lầu, đi hết một hành lang dài bụi bặm. Chìa khoá nằm ngoài cửa. Hannibal xoay chìa, bước vào phòng.

Peggy đang ngồi trong một cái ghế bên cửa sổ. Miệng cô bị nhét khăn, rồi có một chiếc khăn khác cột quanh đầu. Hai tay bị trói sau lưng ghế, hai cổ chân bị trói vào chân ghế.

Bonehead há miệng khi nhìn thấy cô.

- Tôi không ngờ, hắn thản nhiên nói. Tôi không ngờ lão sẽ trói cô ấy. Phải chi biết trước... tôi đã không giúp lão đưa cô ấy đến đây.

Hannibal tin hắn. Qua những gì đã chứng kiến về cách cư xử của Bonehead vài phút vừa qua, Hannibal đã hiểu ra rằng cung cách ngoan cố của Bonehead chỉ là bộ tịch thôi.

Ba Thám Tử Trẻ vội vàng chạy đến chỗ Peggy, bỏ lại Bonehead vẫn yếu ớt tựa vào cửa. Bob vấ Peter tháo giẻ bịt miệng cho Peggy, còn Hannibal thì rút con dao xếp ra để cắt dây trói.

Peggy lắc đầu, như để tự trấn tỉnh lại, rồi xoa hai cổ tay, vén tóc ra khỏi trán. Cô duỗi thẳng hai chân ra, cực nhọc đứng dậy, rồi mỉm cười.

- Buồn cười thật, Peggy nói. Y như một tuồng hài Bé Quậy cũ. Nhưng xưa kia thì chị luôn là người đi giải cứu cho em, Babal à. Còn lần này thì em lại giải cứu cho chị.

XV
MỘT ÂN HUỆ CHO ALFRED HITCHCOCK

- Chị Peggy quá mừng khi trúng được giải thưởng bằng tiền kia, Hannibal nói, nên chị đã không nộp đơn kiện Luther Lomax hay Bonehead.

- Bây giờ chị Peggy có thể đến trường đại học, một điều mà chị luôn muốn làm, Bob xen vào.

- Chị Peggy dự định nhập học tại Bekerley vào tháng chín này, Peter nói thêm.

Ba Thám Tử Trẻ đang ngồi trong văn phòng ông Alfred Hitchcóck. Sau khi trao bản ghi chép của Bob, ba thám tử đang báo thêm cho vĩ nhân những tin cuối cùng về cuộc phiêu lưu mới nhất này.

- Vậy nay Bonehead đã quay lại với nghề diễn viên với đúng tên mình hả ? ông Alfred Hitchcock hỏi.

- Dù sao thì cũng đang cố gắng làm như thế, Hannibal trả lời. Nhưng cháu không nghĩ anh ấy may mắn lắm. Anh ấy vẫn phải làm thợ sửa xe để kiếm sống.

Thám tử trưởng đăm chiêu dừng một hồi rồi nói tiếp:

- Thật là buồn cười. Ban đầu, chính kỷ niệm về Bonehead đã khiến cháu tham gia cuộc thi đố vui kia. Khi còn nhỏ cháu căm ghét hắn đến nỗi muốn đánh bại hắn bằng mọi giá. Nhưng cháu đã gần như thấy thích anh chàng đã giả danh Bonehead. Cháu tin chắc anh ấy không hề muốn hại chị Peggy. Anh ấy chỉ quá tuyệt vọng vì tiền và quá chán nản vì cứ phải là một diễn viên thất nghiệp, nên đã đồng ý với mọi đề nghị của Luther Lomax.

- Cuộc sống ở thành phố này có khi rất khó khăn, ông Alfred Hitchcock đồng tình. Thế còn Luther Lomax, chuyện gì đã xảy ra với ông ấy ? Vẫn còn thơ thẩn trong ngôi biệt thự đổ nát và mơ mộng về thời đã qua à ?

- Dạ không, Peter trả lời. Bác ấy đã bị suy sụp thần kinh khi thấy Peggy trở xuống nhà cùng tụi cháu, sau khi được cởi trói. Bác ấy cứ la hét không ngừng "im lặng trên trường quay" và "Đèn chiếu, camera, diễn đi !" Cuối cùng anh Gordon Harker cũng trấn tĩnh được bác ấy rồi chở bác ấy đến bệnh viện.

Nhà đạo diễn lừng danh lắc đầu thông cảm.

- Xưa kia ông ấy từng là một nhà đạo diễn rất tài, Alfred Hitchcock nói, tôi vẫn còn nhớ vài bộ phim cũ của ông ấy. Ông vẫn còn nằm viện à ?

- Dạ không, Hannibal giải thích. Quỹ của Hội Điện ảnh đã tìm được cho ông một chỗ rất tốt trong khoa tâm thần của nhà an dưỡng dành cho dân điện ảnh đã về hưu. Ít nhất bác ấy cũng có vài người bạn cũ trong đó.

- Đúng, ông Alfred Hitchcock mỉm cười. Rõ ràng như vậy hay hơn. Dân Hollywood thường hay nói: "Không cần phải điên khùng để làm phim, nhưng có điên khùng một tí thì cũng tốt thôi."

- Còn Milton Glass thì hoàn toàn không dính dáng gì đến âm mưu của Luther Lomax và Bonehead chứ ? Alfred Hitchcock hỏi.

- Dạ hoàn toàn không, Hannibal đáp. Milton Glass không ngờ rằng Bonehead là một kẻ giả danh, rằng Luther Lomax đã lấy cắp mấy chiếc tách bạc, rằng cả hai đã bắt cóc chị Peggy. Milton Glass đang ra sức tìm cách thăng tiến ở kênh truyền hình bằng cách đưa ra chương trình đố vui và không muốn vụ Bonehead giả mạo lộ ra sẽ phương hại đến uy tín mình.

- Thế còn Footsie và Bloodhound ? Alfred Hitchcock hỏi tiếp. Hai người này ra sao ?

- Footsie đã có được cơ hội đúng như ý muốn nhờ tham gia cuộc thi đố vui này, Hannibal trả lời. Anh ấy từng bị thất nghiệp một thời gian dài. Một dây chuyền cửa hàng bán giày thể thao đã xem chương trình và thuê Footsie làm quảng cáo cho cửa hàng: anh Footsie sẽ xuất hiện ở các cửa hàng, nói chuyện, quảng cáo. Anh Footsie rất vui khi kiếm được việc. Và anh ấy không cần phải mang giày to quá khổ hay diễn một vai nào đó, mà chỉ cần giới thiệu về sản phẩm.

Anh Bloodhound sẽ học cho xong chương trình phổ thông, rồi học trường luật. Anh ấy muốn giúp những người diễn viên trẻ đấu tranh vì quyền lợi chống lại các xưởng phim và các kênh truyền hình toan bộc lột họ.

- Một nỗ lực rất đáng khen, ông Alfred Hitchcock bình luận.

- Thế còn Gordon Harker ? Vĩ nhân hỏi tiếp. Các cậu vẫn giữ bí mật cho anh chàng này à ?

- Dạ tất nhiên, Peter cam đoan. Tụi cháu không bao giờ nói với ai rằng anh ấy từng là Flapjack trong loạt tập phim hài cũ Bé Quậy: ngoại trừ nói với bác. Anh ấy sẽ hoàn toàn bình an vô sự khi trở về với công việc dạy học vào tháng chín này.

Nhà đạo diễn lừng danh ngồi im lặng một hồi.

- Tôi đang suy nghĩ về vụ mới nhất này của Ba Thám Tử Trẻ, ông nói sau một hồi rất lâu. Chỉ còn một điều làm tôi thắc mắc.

- Dạ ? Chuyện gì ạ ? Hannibal hỏi.

- Điều gì khiến cậu bắt đầu nghi ngờ Luther Lomax ? Làm sao cậu đoán ra rằng chính Luther Lomax, chứ không phải Milton Glass hoặc một trong các Bé Quậy, đã luyện tập cho Bonehead giả mạo với tất cả những thông tin cần thiết để mạo danh thành Bonehead thật.

- Chủ yếu là nhờ vào sự trùng hợp với Footsie, thám tử trưởng giải thích. Cháu cứ nghĩ chắc chắn chính Bonehead đã nhốt cháu vào trường thu âm để cháu không dự được cuộc thi đầu tiên. Chỉ có mình Bonehead là ngạc nhiên khi thấy cháu xuất hiện kịp vào giây phút cuối cùng. Nhưng Footsie đã làm gì ở xưởng phim vào cùng ngày cùng giờ ? Tại sao Footsie lại đi đến đó bằng xe gắn máy trong khi cháu đang đi taxi bám theo ? Sự trùng hợp này cứ làm cháu thắc mắc.

- Chính tôi cũng thấy lạ, ông Alfred Hitchcock gật đầu. Babal, kể tiếp đi. Lúc nào thì cậu ghép được các mảnh lại với nhau ?

- Ngay khi có được manh mối cuối cùng, Hannibal đáp. Ngay trước khi bước vào phần hai của cuộc thi, Footsie có nói với cháu rằng anh ấy có chạy việc cho xưởng phim và kênh truyền hình.

- Và cậu đã đoán ra rằng có kẻ phái Footsie đến xưởng phim, đúng không ?

- Dạ đúng, Hannibal thừa nhận. Có kẻ đã phái anh Footsie đi, như một con mồi. Để cháu đi theo anh ấy. Và chỉ có một người, ngoài chính cháu, biết rằng vào thời điểm đó Ba Thám Tử Trẻ đang tìm tên trộm: Luther Lomax.

- Hiểu rồi, Alfred Hitchcock lại gật đầu. Luther Lomax triệu cậu đến trụ sở truyền hình, viện cớ muốn nói chuyện về mấy cái tách bạc. Rồi ngay khi cậu ra khỏi phòng, ông ấy gọi Footsie đến nhờ đi công chuyện cho truyền hình, biết chắc rằng cậu sẽ nhìn thấy Footsie ở tiền sảnh và hy vọng cậu sẽ đi theo Footsie.

- Còn hơn hy vọng nữa, Hannibal giải thích, Luther Lomax vừa mới dặn cháu đến hai lần rằng phải để mắt đến Footsie. Nên ông ấy biết chắc rằng cháu sẽ đi theo Footsie. Và dĩ nhiên Luther Lomax đã cho Bonehead chực sẵn ở trường thu âm để nhốt cháu lại.

- Bây giờ thì tôi đã rõ hết rồi, ông Alfred Hitchcock nói. Chắc là Ba Thám Tử Trẻ lại muốn nhờ tôi viết lời giới thiệu cho cuộc phiêu lưu mới này, phải không ? Lần này tôi xin yêu cầu một ân huệ để đổi lại công của tôi. Có qua có lại mà.

- Xin bác cứ nói, thám tử trưởng mạnh dạn trả lời.

- Tôi có một người bạn thân có một đứa con rất hâm mộ cậu, Babal à. Thằng bé thường xem cậu trên truyền hình suốt và ước ao có được chữ ký của cậu.

Ông Alfred Hitchcock vừa nói vừa rút một quyển sổ tay bọc da ra, để trước mặt thám tử trưởng.

- Chuyện nhỏ thôi, bác Hitchcock à, Hannibal khoái chí nói. Cháu phải ký như thế nào ạ ? Thám tử trưởng của Ba Thám Tử Trẻ ? Hay chữ ký Hannibal Jones ?

- Không, không, nhà đạo diễn lừng danh lắc đầu. Thằng bé Billy con của anh bạn tôi yêu cầu cậu phải ký cái tên nổi tiếng của cậu, được không ?

Hannibal thở dài, nhắm mắt lắc đầu một hồi, rồi cúi xuống mở quyển sổ ra.

"Thân tặng bé Billy..", Hannibal nắn nót viết, rồi lại hít thở thật sâu trước khi ký cái tên nổi tiếng của mình vào.

HẾT

Ebook này
của
Hoa quảnh

ALFRED HITCHCOCK
VỤ BÍ ẨN HỘI BÉ QUẬY HỘI NGỘ
ĐÀI LAN dịch
Chịu trách nhiệm xuất bản:
LÊ HOÀNG
Biên tập:
THANH HƯƠNG
Vẽ bìa:
TRÍ ĐỨC
Sửa bản in:
HÀ YÊN
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ
161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hổ Chí Minh
ĐT: 9316289 - 9317849 - 9316211 - 8465595 - 8465596
Fax: 84.8.8437450 - E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn
CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI 40 Láng Hạ - Quận Đống Đa - Hà Nội ĐT: (04) 7762128 - Fax: (04) 8357444 E-mail: vanphongxbtre @hn.vnn.vn
In 1.500 cuốn, khổ 11,5x15,5cm, tại Xí nghiệp in Nguyễn Minh Hoàng. Địa chỉ : 100 Lê Đại Hành, P.7, Q.ll, TP. HCM. ĐT : 8555812.
E-mail : xn-inngminhhoang@hcm.vnn.vn. Số đăng ký kế hoạch xuất bản 63/186-CXB do Cục Xuất bản cấp ngày 18/1/2002 và giấy trích ngang KHXB số 1335/2002. In xong và nộp lưu chiểu tháng 12 năm 2002.